JUDE DEVERAUX

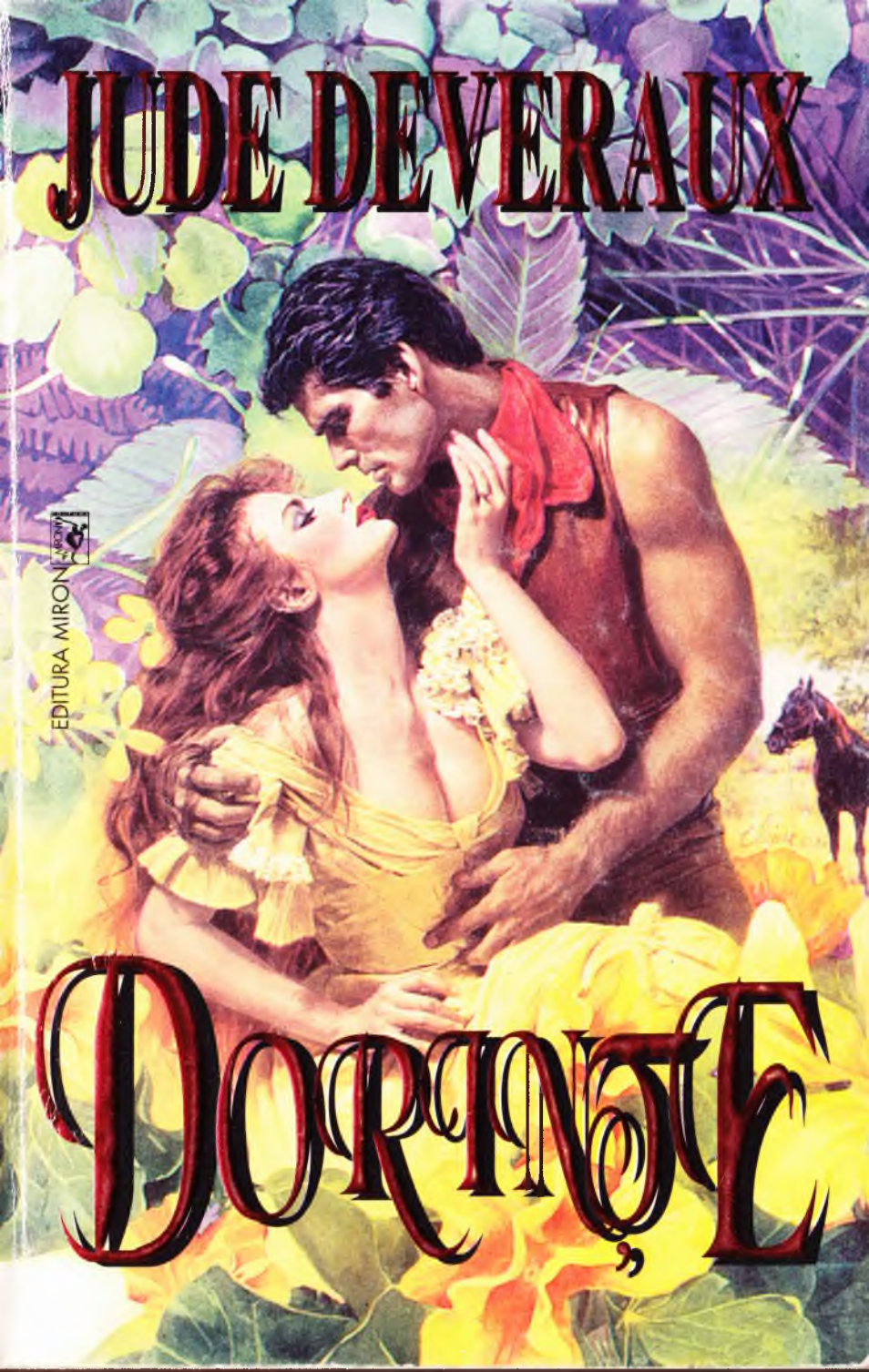

EDITURA MIRON

DORINȚE

„Un adevărat triumf..."
ROMANTIC TIMES

„În **DORINŢE**, una dintre cele mai fermecătoare povestiri de Jude Deveraux, autoarea introduce puţină magie, la fel ca şi în **CENUŞĂREASA** şi mult, mult umor, într-o uimitoare poveste de dragoste."
RAVE REVIEWS

„Jude Deveraux scrie romane extrem de captivante. În cărţile ei găsim multă dragoste, un subiect ce nu plictiseşte niciodată."
CHICAGO DAILY HERALD

„Această poveste scrisă de Jude Deveraux despre o Cenuşăreasă din Colorado şi despre nepreţuitul ei Făt Frumos, este amuzantă şi interesantă, o poveste de dragoste intensă, tandră şi nostimă."
NEW YORK DAILY NEWS

Jace Montogmery era străin de oraşul Chandler. Înalt, prezentabil, de o frumuseţe aspră, făcea ca, oricărei femei, să-i bată mai repede inima.

Lei 4950

Jude Deveraux

Dorințe

Ioniță
Nicoleta
Elena

Whishes

by Jude Deveraux

© copyright for romanian language
by MIRON

©copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

IHC

Jude Deveraux

Dorințe

Traducere de Mircea Vrînceanu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95059-3-5

Capitolul 1

Mai tîrziu, s-a spus că trupul neînsufleţit al lui Berni a fost cel mai bine îmbrăcat cadavru văzut în ultimii douăzeci de ani de acele femei din generaţia ei. Nu multe dintre ele ar fi admis că au o vîrstă înaintată şi, cu minunile realizate de chirurgia estetică, nici una nu era nevoie să-şi precizeze numărul exact de ani.

Se înşiruiră pe lîngă sicriul costisitor, privind cu admiraţie la Berni. Nu avea o zbîrcitură pe obraz. Fiecare adîncitură, fiecare cută şi chiar o parte din pori fuseseră acoperite cu colagen. Chiar şi acum, după moarte, sînii ei, umpluţi cu silicon, stăteau îndreptaţi în sus. Cu părul artistic vopsit, cu genele rimelate, cu unghiile îngrijite, cu talia strînsă la o

circumferinţă tinerească, de cincizeci şi opt centimetri, şi îmbrăcată într-un taior de şase mii de dolari, arăta, moartă, la fel de bine ca în viaţă.

Se auzeau suspine de admiraţie din partea participanţilor la ceremonia funerară, participanţi care, probabil, nutreau speranţa ca, morţi, să arate şi ei la fel de bine.

Numai două persoane vărsau lacrimi la catafalcul lui Berni, amîndoi bărbaţi.

Unul era coaforul ei. Urma să simtă lipsa banilor ei, dar, mai ales, a limbii ei ascuţite şi a bîrfelor suculente cu care îl punea la curent.

Celălalt îndoliat era cel de-al patrulea soţ al lui Berni, iar lacrimile lui erau lacrimi de bucurie la gîndul că nu va mai trebui să suporte armata de specialişti, care aveau sarcina de a face o femeie de cincizeci de ani să arate ca la douăzeci şi şapte de ani.

– Mergi la cimitir? întrebă o femeie pe alta.

– Aş vrea, dar nu pot, spuse cea întrebată. Am programată o întîlnire. Ştii, e o urgenţă. În acea zi, Janine, manichiurista ei, nu-i putea acorda asistenţă decît într-o „fereastră", la ora două, şi trebuia, negreşit, să-şi repare unghia ruptă.

– Neschimbată şi aici, spuse prima femeie şi, pe ascuns, aruncă o privire rapidă şi mînioasă spre sicriul în care se afla Berni. Săptămîna trecută îşi cumpărase un taior identic cu cel cu care era înmormîntată Berni, iar acum trebuia să-l înapoieze.

Asta o caracteriza pe Berni: să apară la orice adunare în cea mai nouă, cea mai modernă şi cea mai scumpă toaletă. Cel puţin aşa ceva nu se va mai întîmpla, se gîndi ea, reuşind să-şi stăpînească zîmbetul.

– Da, aş vrea să pot merge. Ştii, Berni şi cu mine am fost bune prietene şi eram atît de apropiate. Îşi netezi rochia pantalon, de mătase, *Geoffrey Beene,* după care preciză: Trebuie să plec.

Nu peste mult timp, se auziră murmurele altor persoane care aveau întîlniri urgente în alte părţi şi, în cele din urmă, în limuzină, spre cimitir, se urcă numai coaforul lui Berni. În spatele dricului era un şir de douăzeci de maşini de lux – Berni pregătise şi plătise funeraliile ei, cu ani înainte – însă fără ocupanţi îndoliaţi.

La sfîrşit, s-au spus cuvintele de rigoare (concepute de Berni), s-a cîntat muzica adecvată (aleasă tot de Berni) şi ultimul participant a plecat acasă. S-a umplut groapa, s-a aşezat gazonul nou, au fost aranjate artistic florile în jurul pietrei funerare, iar soarele a început să apună deasupra mormîntului lui Berni.

La patru ore după acoperirea sicriului, nici măcar o singură persoană nu se mai gîndea la femeia care făcuse parte integrantă din vieţile lor. Îi înfulecaseră mîncarea, fuseseră la petrecerile ei, bîrfiseră fără încetare cu ea şi despre ea, dar acum, la dispariţia ei, nimeni nu-i simţea lipsa. Nimeni.

Bucătăria

Berni deschise ochii, tresărind, cu senzaţia că dormise prea mult. Primul ei gînd fu acela că va întîrzia la întîlnirea ei cu Janine şi scorpia aia era neîndurătoare cînd un client întîrzia. Îi va spune că săptămîna viitoare va fi ocupată şi o va lăsa să sufere zile întregi, cu unghiile neîngrijite. O aranjez eu, se gîndi. O să-i spun Dianei că Janine se culcă cu bărbatul ei. Cunoscînd temperamentul Dianei, ar fi de mirare ca Janine să scape cu viaţă.

Zîmbind, Berni se pregăti să coboare din pat, dar, în acel moment, îşi dădu seama că nu era în pat. Atunci începu să realizeze că ceva nu este în regulă. Nu purta cămaşa de noapte, roşie, de mătase, *Christian Dior,* ci taiorul cel nou, *Dupioni,* din mătase albă – la fel cu cel pe care-l cumpărase şi Lois Simons. Avea de gînd să-l poarte ea prima, astfel ca Lois să nu şi-l mai poată pune pe al ei; va încerca să-l dea înapoi, nu va avea cum şi va rămîne cu un taior de şase mii de dolari, pe care nu-l va putea purta. Ideea o făcu pe Berni să zîmbească.

Îşi pierdu zîmbetul cînd privi împrejur. Era ceaţă peste tot şi nu putea vedea nimic, cu excepţia unei lumini aurii, departe, în faţă. Ce naiba! îşi spuse. Miji ochii pentru a vedea mai bine, deşi acum vederea

îi era perfectă, datorită intervenţiei chirurgicale de anul trecut.

Făcu cîţiva paşi înainte şi, în ceaţă, observă o cărare. Începu să se încrunte, dar renunţă (încruntarea provoacă riduri). Poate că era o idee stupidă a ultimului ei amant. Acesta era un băiat de pe plajă, plin de muşchi, de douăzeci de ani, pe care-l agăţase cu cîteva luni înainte şi care începuse s-o obosească. Spunea întruna că vrea să fie regizor de film şi dorea ca Berni să-l finanţeze. Poate că toată ceaţa asta era opera lui, ca s-o facă să-şi deschidă carnetul de cec-uri.

Merse timp de cîteva minute pînă să vadă ceva. Sub lumina aurie se afla un birou mare, în spatele căruia era aşezat un bărbat frumos, grizonat.

Cînd zări bărbatul, Berni se îndreptă şi-şi trase umerii înapoi, astfel că sînii ei ridicaţi ţinteau drept în faţă.

– Bună, spuse ea cu cea mai guturală şi sexy voce.

Bărbatul ridică ochii spre ea, apoi se uită din nou la hîrtiile de pe birou.

Berni se îngrijora întotdeauna cînd bărbaţii nu reacţionau imediat la frumuseţea ei. Poate că ar fi bine să-şi aranjeze o întîlnire cu chirurgul ei, săptămîna viitoare.

– Eşti prieten cu Lance? întrebă ea, referindu-se la amantul estival.

Bărbatul continuă să se uite în hîrtiile sale şi nu-i

răspunse, aşa că Berni privi spre birou. Încercă să nu pară surprinsă, dar acesta era făcut din aur de douăzeci şi patru de carate. Cu mulţi ani în urmă, Berni îşi antrenase ochii în evaluarea bijuteriilor, iar cu competenţa ei s-ar fi putut mîndri şi un bijutier profesionist. Putea distinge, cu uşurinţă, diferenţa dintre aurul de douăsprezece şi optsprezece carate şi cel autentic, pur, de douăzeci şi patru de carate.

Întinse mîna şi atinse biroul, dar şi-o retrase cînd bărbatul ridică ochii.

– Bernadina! spuse el.

Berni clipi. De ani de zile nu-şi mai auzise numele întreg. Suna atît de desuet, în ciuda eforturilor pe care le făcuse pentru a părea altfel.

– Berni, spuse ea, cu un „i".

Urmări bărbatul care, cu un toc demodat, făcu o observaţie în hîrtii, apoi începu să fie neliniştită.

– Ascultă, m-am săturat de chestia asta. Dacă tu şi cu Lance aţi pus la cale schema asta, eu...

– Eşti moartă.

– ...am să-l dau afară. N-am de gînd să-l mai suport şi...

– Moartă în somn, noaptea trecută. Atac de cord.

– ...schemele elaborate de creierul lui de găină...

Se opri şi privi bărbatul.

– Eu, ce?

– Moartă în somn, noaptea trecută, iar acum eşti în *Bucătărie.*

Berni sta acolo, holbîndu-se la el, apoi începu să

rîdă. Uită de riduri şi de cît de neatractivă poate arăta o femeie care rîde, în comparaţie cu una care zîmbeşte timid, şi rîse cu adevărat.

– Asta-i bună, amice, spuse ea, dar nu ţine. Ştiu că-i o şmecherie ca să mă faceţi să-i dau bani lui Lance, aşa că opreşte maşina de făcut ceaţă şi...

Se opri pentru că bărbatul nu o mai asculta. Acesta luă de pe birou o ştampilă mare, o aplică pe hîrtii, apoi făcu un semn spre dreapta. Din ceaţă, ieşi o femeie cam de vîrsta lui Berni – vîrsta reală, nu cea pe care o arăta – purtînd o rochie lungă cu dantelă la mîneci şi părînd atunci ieşită dintr-o piesă despre Martha şi George Washington.

Singurul gînd al lui Berni era că, pentru binele lui, amantul să fie plecat, la întoarcerea ei.

– Vino cu mine, spuse femeia şi Berni o urmă.

Ceaţa le înconjura încă, dar se risipea pe măsură ce înaintau. După cîtva timp femeia se opri sub o arcadă, în faţa unei intrări făcute tot din aur de douăzeci şi patru de carate. Deasupra arcadei era scris *Necredinţă.*

– Cred că ai nevoie de asta, spuse femeia, dîndu-se înapoi. Cu reticenţă, Berni păşi în ceaţă, în partea cealaltă a arcadei. Ceva mai tîrziu părăsi încăperea. Ochii nu-i mai erau mînioşi, ci plini de uimire şi puţină teamă. Văzuse imagini ale morţii sale, văzuse înmormîntarea şi chiar urmărise cum i se îmbălsămase corpul.

În afara camerei *Necredinţa,* o aştepta femeia.

– E mai bine acum? o întrebă ea.

– Cine eşti tu? şopti Berni. Ce-i aici, Raiul sau Iadul?

Femeia zîmbi.

– Eu sînt Pauline şi acesta nu-i nici Raiul nici Iadul. Este *Bucătăria.*

– Bucătăria? Abia am murit şi sînt trimisă la bucătărie? Vocea i se ridică, în pragul isteriei.

Pauline nu păru deloc tulburată de ieşirea ei.

– *Bucătăria* este o... Cred că pe timpul tău i-ai fi spus o *casă intermediară.* Este între Rai şi Iad. Numai pentru femei – nu pentru femei rele, nu pentru femei bune – pentru femei care nu merită nici Raiul, nici Iadul pe de-a-ntregul.

Berni rămăsese acolo holbîndu-se, cu gura căscată.

– Este un loc pentru femeile care... Pauline se gîndi o clipă, apoi continuă: De exemplu, este locul tuturor acelor femei credincioase care citează versete din Biblie şi se consideră mai bune decît toţi ceilalţi. Ele nu sînt cu adevărat rele, să spunem aşa, ca să fie trimise în Iad dar nici suficient de bune ca să poată fi trimise direct în Rai.

– Aşa că sînt trimise aici? La *Bucătărie?* şopti Berni.

– Exact.

Pauline nu părea dornică să mai spună ceva, iar Berni încerca să-şi revină, după aflarea veştii propriei sale morţi.

– Frumoasă rochie, reuşi să spună, în cele din urmă. *Halston?*

Pauline zîmbi, fie neînţelegînd, fie ignorînd înţepătura lui Berni.

– Femeile de aici sînt din toate epocile. Vei vedea aici reprezentante din fiecare secol de pe Pămînt. Sînt o grămadă de puritane aici.

Berni simţi că i se învîrteşte capul după tot ceea ce aflase.

– Există pe aici vreun loc unde să capeţi ceva de băut?

– O, da! Ce beţi acum? Gin de casă, nu-i aşa?

– Asta se întîmpla înaintea epocii mele, spuse Berni, în timp ce începură să meargă, ceaţa dispărînd din faţa lor.

– Indiferent ce bei, orice doreşti, vei găsi aici.

O clipă mai tîrziu, Pauline se opri în faţa unei mese mici, pe care se găsea un pahar înalt, aburit, cu cocktail *Margarita.* Recunoscătoare, Berni se aşează şi luă o lungă înghiţitură, în timp ce Pauline se aşeza vizavi de ea.

Ridicînd ochii, Berni întrebă:

– De ce locul ăsta se numeşte *Bucătăria?*

– Este doar o poreclă. Sînt sigură că are alt nume, dar nimeni nu şi-l mai aminteşte. I se spune *Bucătăria* pentru că seamănă cu viaţa femeilor pe Pămînt. Cînd mori, crezi că ajungi în Rai, la fel ca atunci cînd te măriţi şi crezi că vei descoperi *raiul pe pămînt.* În schimb, în ambele cazuri, eşti trimisă

la bucătărie.

Berni aproape că se înecă cu băutura. Ar fi trebuit să rîdă, dar ochii i se măriră de groază.

– Doar nu vrei să spui că o să-mi petrec o eternitate gătind şi... şi curăţind frigiderul, nu-i aşa? Oare un mort s-ar putea sinucide? se gîndi.

– O, nu, nici vorbă de aşa ceva. Acest loc este foarte agreabil. Da, foarte agreabil. De fapt, este atît de atrăgător că multe femei nu vor să-l părăsească niciodată. Nu şi-au îndeplinit niciodată sarcinile corect şi au rămas aici de secole.

– Ce sarcini? întrebă Berni, bănuitoare, încă ameţită de perspectiva oribilă a unor ani de curăţat pardosele, chiuvete şi plite, ca şi cea de a frige cîte un blestemat de curcan, de fiecare aniversare a Zilei Recunoştinţei.

– Fiecărei femei din *Bucătărie* i se dă, din cînd în cînd, cîte o sarcină de îndeplinit. Trebuie să ajute pe cineva de pe Pămînt. Sarcinile sînt totdeauna diferite. Uneori, o femeie trebuie să ajute pe cineva care are supărări, alteori, pe cineva care trebuie să ia o hotărîre. Există o mulţime de misiuni diferite. Dacă înregistrezi un eşec, rămîi aici.

– Şi dacă reuşeşti să ajuţi persoana, ce primeşti în schimb?

– Eventual, Raiul.

– Şi Raiul e plin de ceaţa asta?

Pauline ridică din umeri.

– N-am nici o idee, n-am fost niciodată acolo,

dar îmi închipui că e mai bine decît aici.

– În regulă, spuse Berni, ridicîndu-se, arată-mi prima mea sarcină. Nu vreau să rămîn într-un loc care poartă numele de *Bucătărie.*

Pauline se ridică la rîndul ei, iar masa, scaunele şi paharele goale dispărură. Începu să meargă, cu Berni în urma ei.

Berni se gîndea intens la ceea ce-i spusese Pauline.

– Să ajut pe cineva de pe Pămînt? mormăi, apoi se opri. Pauline stătu şi privi înapoi. Sîntem, oare, un fel de naşe ursitoare?

– Mai mult sau mai puţin, răspunse Pauline, zîmbind, în timp ce începea din nou să meargă.

Berni o ajunse.

– Vrei să spui că o să fiu zîna cea bună pentru cineva? Baghete magice? Dorinţe şi Cenuşăreasa şi toate celelalte?

– Ai libertatea să-ţi îndeplineşti misiunea cum crezi de cuviinţă.

Dacă faţa acoperită cu colagen a lui Berni s-ar fi putut încreţi, într-o grimasă, cu siguranţă că ar fi făcut-o.

– Nu-mi place asta, zise ea. Trebuie să-mi aranjez propria mea viaţă. Nu vreau să ajung o doamnă grasă, cu părul cărunt, alergînd aiurea, spunînd *„Bibidi, Bobidi, Buu"* şi transformînd bostanii în caleşti.

Pauline clipi, neînţelegînd de loc aluziile lui Berni.

– Modul în care ţi-ai aranjat viaţa, pe Pămînt, bănuiesc că are drept rezultat faptul că eşti aici, în loc să fii în Rai.

– Ce înseamnă asta? N-am făcut nici un rău nimănui, în toată viaţa mea.

– Nici n-ai ajutat pe nimeni. Ai trăit numai pentru tine. Nici măcar cînd erai copil n-ai ţinut seama de dorinţele altora. Te-ai căsătorit cu patru bărbaţi pentru banii lor, şi atunci cînd au început să se plîngă, ai divorţat de ei şi ai luat jumătate din averea fiecăruia.

– Oricine trăieşte aşa în secolul al XX-lea.

– Nu oricine. Ai avut mai multă grijă pentru îmbrăcăminte, decît pentru bărbaţii tăi.

– Hainele mi-au făcut mai multă plăcere, spuse Berni, şi, în plus, au obţinut şi ei ceea ce au dorit. Nu erau nişte inocenţi. Dacă mi-ar fi dat ceea ce aş fi avut nevoie, nu aş fi divorţat de ei.

Pauline nu mai avu nimic de spus. Crescută în secolul al XVIII-lea, ea nu ştia că cele spuse de Berni erau rezultatul unor ani de terapie foarte costisitoare. Berni vizitase numai pe acei terapeuţi care întrebau: „Ce doreşti de la viaţă? De ce ai nevoie? Care sînt priorităţile tale?“ Ea găsise totdeauna pe cineva care să o ajute să-şi justifice convingerea că ceea ce dorea ea era mai important decît dorinţa oricui altcuiva.

Cu un suspin uşor, Pauline se întoarse şi îşi reluă plimbarea.

– Se pare că vei rămîne aici cîtva timp, şopti ea.

Berni o urmă, gîndindu-se că Pauline seamănă, prin ceea ce spune, cu cei patru foşti soţi ai ei. Erau peste măsură de egoişti, se plîngeau în permanenţă că nu-i pasă de ei, că îi acceptă numai pentru ceea ce ar putea face pentru ea.

Pauline se opri, la fel şi Berni. În jurul lor ceaţa începuse să se risipească şi ea putu să vadă că se găseau într-o încăpere circulară, goală, cu arcade profilate în pereţi. Deasupra arcadelor erau încrustate cuvintele: *Romantism, Fantezie, Îmbrăcăminte, Aniversări, Indolenţă, Lux, Petreceri.*

– Alege, spuse Pauline.

– Ce să aleg? întrebă Berni, întorcîndu-se şi citind titlurile.

– Trebuie să aştepţi pînă ţi se va găsi o însărcinare şi, între timp, vei sta într-una din camere. Pauline observă că Berni încă nu înţelesese. Ce ai dori, cel mai mult, să faci acum?

– Să merg la o petrecere, spuse Berni, fără nici o ezitare.

Pauline se întoarse spre arcada marcată *Petreceri* şi Berni o urmă. Odată trecute de arcadă, la dreapta se vedea o altă intrare boltită, înceţoşată. Deasupra ei scria *Elizabetană.*

Pauline păşi prin ceaţă şi Berni văzu o scenă din Shakespeare. Bărbaţi cu cape, în pantaloni strîmţi, mulaţi pe coapse, conduceau doamne încorsetate, în paşii complicaţi ai unui dans din secolul al XVI-lea.

– Ţi-ar plăcea să participi? întrebă Pauline.

– Asta nu prea corespunde ideii mele de petrecere, răspunse Berni, consternată. Pauline o conduse înapoi pe sub boltă şi traversă camera spre altă arcadă.

În total, urmăriră o jumătate de duzină de petreceri, înainte ca Berni să găsească una, cît de cît acceptabilă. Văzură o petrecere din vremea Regenţei, din Anglia, cu femei în rochii de muselină, sorbindu-şi ceaiul şi vorbind despre ultima escapadă a lady-ei Caroline Lamb. Avură ocazia să mai vadă un dans country cu cowboy, o petrecere victoriană cu jocuri de societate, o sărbătoare din secolul XIII cu nişte acrobaţi voinici, care ar fi tentat-o pe Berni, o ceremonie japoneză de pregătire a ceaiului şi un uimitor dans tahitian, dar, în final, Berni alese o petrecere din anii '60. Muzica stridentă a formaţiei *Stones,* rochiile mini strălucitoare, jachetele tip *Nehru,* mirosul ţigărilor de marijuana, trupurile contorsionate ale dansatorilor cu plete, totul îi reaminti de tinereţe.

– Da, şopti ea şi păşi înăuntru. Într-o clipă, se găsi îmbrăcată într-o rochie super-mini, iar părul îl avea lung şi drept; un băiat o invită la dans. Nu privi înapoi să vadă ce s-a întîmplat cu Pauline.

Berni era într-un grup cu alţi tineri, fumînd „iarbă" şi ascultînd discuţia dintre Frank Zappa şi Suzi Creamcheese, cînd Pauline veni după ea. Berni o privi şi înţelese că trebuie să plece. Cu regret,

părăsi petrecerea şi o urmă pe Pauline afară din încăpere.

Odată trecute de bolta de aur, ceaţa acoperi camera şi o ascunse vederii, înăbuşind toate sunetele din ea. Rochia fistichie a lui Berni, împreună cu celelalte accesorii, dispăru. Capul i se limpezi de efectele marijuanei şi era din nou îmbrăcată cu taiorul de mătase cu care fusese înmormîntată.

– Abia ajunsesem acolo, spuse Berni, morocănoasă. Tocmai începusem să mă distrez.

– Conform timpului de pe Pămînt, ai petrecut acolo paisprezece ani.

Berni nu reuşi decît să clipească. Paisprezece ani? Avea impresia că intrase la petrecere abia de cîteva clipe. Îşi dădu seama că acum purta alte haine, dar cu siguranţă nu putuse sta acolo paisprezece ani. Nici nu dormise, nici nu mîncase, băuse foarte puţin şi nu avusese nici o conversaţie cu vreunul dintre participanţii la petrecere. Intenţionase să le vorbească despre *Bucătărie* şi despre însărcinările lor, dar nu găsise ocazia.

– E o misiune pentru tine, spuse Pauline.

– Minunat, răspunse Berni, zîmbind. Dacă va trece de această încercare şi va merge în Rai, ce plăceri o vor aştepta acolo?

Raiul ar trebui să fie ceva cu totul deosebit, ca să depăşească *Bucătăria.*

Pauline o conduse de-a lungul unui culoar, pe sub mai multe arcade de aur, pe care Berni ar fi

dorit, cu ardoare, să le exploreze. Deasupra uneia scria *Fantezii de harem,* a alteia *Piraţi.*

În cele din urmă, Pauline trecu pe sub o boltă intitulată *Cameră de vizionare* şi o conduse într-o încăpere spaţioasă, în care se găseau banchete acoperite cu catifea de culoarea piersicii, dispuse în semicerc. De jur împrejurul acestora era o ceaţă densă, albă.

– Te rog, instalează-te cît mai confortabil.

Berni se aşează pe fotoliul moale, acoperit cu catifea, şi privi, în direcţia în care se uita Pauline, la valul de ceaţă din faţa lor. În cîteva clipe, ceaţa se retrase, descoperind o scenă. Era ca un film, dar nu plan, bidimensional, ci ca o piesă de teatru, însă mult mai veridică.

O tînără femeie, zveltă, drăguţă, cu păr castaniu-deschis, strîns la spate, sta în faţa unei oglinzi înalte. Purta o rochie lungă cu mîneci largi, bufante. Rochia era din mătase verde-închis, cu broderie de dantelă neagră la piept, şi atît de strînsă în talie, încît era o adevărată minune că purtătoarea ei mai putea respira. Pe jos zăceau trei cutii pentru pălării şi femeia încerca pălăriile una după alta. Camera era plăcută, cu un pat, un şifonier, o toaletă, un suport de lighean pentru spălat, un covor şi un cămin, fără îndoială însă nu era de un lux excesiv. Pe poliţa căminului erau mai multe invitaţii deschise.

– Nu cred că ne poate vedea, spuse Berni.

– Nu, nu bănuieşte că o observă cineva. O

cheamă Terel Grayson, are douăzeci de ani – e anul 1896 – şi locuieşte în Chandler, Colorado.

– Vrei să spui că trebuie să fac o Cenuşăreasă, dintr-o fată anacronică? Nu ştiu nici un pic de istorie. Am nevoie de cineva contemporan cu mine.

– În *Bucătărie,* întreg timpul pămîntesc este acelaşi.

Berni privi înapoi la scenă şi suspină.

– Bine. Unde e Făt-Frumos? Dar surorile vitrege, cele rele?

Pauline nu răspunse, astfel că Berni continuă să privească în tăcere.

Terel se mişca cu repeziciune prin cameră, uitîndu-se la invitaţii, apoi cotrobăi în şifonierul mare de mahon. Suspină şi privi, dezgustată, la rochiile pe care le scotea una cîte una şi le arunca pe pat.

– Seamănă cu mine, spuse, zîmbind, Berni. Întotdeauna aveam grămezi de invitaţii şi mereu nu ştiam cu ce să mă îmbrac. Deşi n-aveam nici un motiv de îngrijorare. Chiar îmbrăcată în zdrenţe, aş fi fost regina balului.

– Da, spuse, încet, Pauline. Terel îţi seamănă.

– Aş putea face ceva cu ea, zise Berni. Cîteva cosmetice, să-i aranjez părul. N-are nevoie de multe. Nu-i atît de drăguţă cum eram eu la vîrsta ei, dar merge. Are o grămadă de resurse. O privi pe Pauline. Deci, cînd încep?

– Ah, spuse Pauline, iat-o pe Nellie.

Berni privi înapoi la scenă. Uşa se deschise şi

intră o altă femeie, mai în vîrstă decît Terel şi cam de două ori mai voluminoasă.

– Enormă, spuse Berni, privind-o pe Nellie. Avea oroare de obezitate, ca orice femeie zveltă, iar teama ei faţă de grăsime era amplificată de faptul că-şi petrecuse, aproape toată viaţa, înfometîndu-se ca să rămînă slabă. În interiorul ei sălăşluia teama că orice abatere de la dietă ar face-o să ia proporţiile lui Nellie. Nouăzeci de kilograme, cel puţin.

– De fapt, numai şaptezeci şi patru, răspunse Pauline. Nellie este sora mai mare a lui Terel. Are douăzeci şi opt de ani, e nemăritată şi are grijă de Terel şi de tatăl lor. Mama lor a murit cînd Terel avea patru ani şi Nellie, doisprezece. După moartea soţiei, Charles Grayson a făcut-o pe Nellie să renunţe la şcoală şi să aibă grijă de casă şi de Terel. Nellie a fost, ca să spunem aşa, mama lui Terel mai tot timpul.

– Înţeleg, spuse Berni. O combinaţie de mamă şi soră rea. Săraca Terel! Nu-i de mirare că are nevoie de o zînă bună ca s-o ajute. O privi pe Pauline. O să primesc o baghetă magică pentru treaba asta?

– Dacă vrei. Îţi putam furniza orice accesorii magice doreşti, dar tu trebuie să contribui cu înţelepciunea deciziilor.

– Asta va fi simplu. Voi avea grijă ca Terel să primească ceea ce merită şi nu o voi lăsa pe sora ei cea grasă să o împiedice să-şi trăiască viaţa. Ştii

că şi eu am avut o soră grasă, mai mare? Era atît de geloasă pe mine, încît îmi făcea tot timpul zile negre. Berni simţi ridicîndu-se în ea o undă de mînie, la această amintire. Sora mea mă ura, era atît de geloasă că ar fi făcut orice, să mă vadă nefericită; dar am aranjat-o eu.

– Ce ai făcut? întrebă, încet, Pauline.

– Primul meu soţ fusese logodnicul ei, răspunse Berni, zîmbind. De fapt, era teribil de plictisitor, dar avea ceva bani, astfel că am încercat să-i atrag atenţia.

– L-ai sedus, nu-i aşa?

– Mai mult sau mai puţin. Dar trebuia sedus. Sora mea era... este atît de anostă şi... O studie atent pe Pauline. Nu mă privi aşa. Bărbatul acela s-a distrat cu mine cinci ani, cît am fost căsătoriţi, mai mult decît ar fi făcut-o o viaţă întreagă cu sora mea cea grasă, proastă şi morocănoasă. Pe de altă parte, ea s-a descurcat perfect. Este măritată şi are o pereche de plozi umflaţi. Sînt toţi foarte fericiţi, în felul lor, ca membri ai clasei mijlocii.

– Sînt sigură că fiecare era foarte fericit. Tu mai mult decît toţi. Berni nu era tocmai sigură că-i plăcea tonul femeii dar, înainte de a putea răspunde, Pauline o întrebă: Ne mai uităm?

Berni privi la scena din faţa lor, la cele două femei din dormitor şi îşi reluă observaţia. Trebuia să găsească o soluţie de a o ajuta pe drăguţa şi zvelta Terel.

Chandler, Colorado – 1896

Nellie se mişca prin cameră, ridicînd hainele lui Terel şi atîrnîndu-le înapoi în şifonier. Luă apoi pălăriile împrăştiate şi le puse cu grijă în cutii.

– Nu mă pot hotărî, spuse Terel, iritată. De ce trebuie să trăim în oraşul ăsta uitat de Dumnezeu? De ce nu putem locui în Denver sau în St. Louis sau New York?

– Afacerile tatei sînt aici, spuse, încet, Nellie, îndreptînd penele unei pălării. Pălăriile nu erau ale lor, ci fuseseră împrumutate de la o modistă. Îi părea rău că nu-şi puteau permite să cumpere decît o sigură pălărie, iar pe celelalte trebuia să le înapoieze, dar intenţiona să le ţină cît mai curate pe cele pe care Terel nu voia să le păstreze.

– Afaceri, spuse Terel, aruncîndu-se pe pat. Numai despre asta se vorbeşte în oraşul ăsta. Afaceri! De ce nu există nici un fel de societate?

Nellie îndreptă altă pălărie, mîngîind imitaţia de canar din vîrful ei, înainte de a o pune în cutie. Au fost cîteva petreceri, în aer liber, la domnul şi doamna Mankin, săptămîna trecută, iar *Balul Recoltei* se va ţine la famillia Taggert.

Terel izbucni:

– Atîţia bani într-o familie de necioplţi. Toată lumea ştie că cei din familia Tagger sînt doar ceva

mai şlefuiţi decît nişte mineri.

– Par toţi foarte drăguţi.

– Vai, Nellie, tu crezi că toată lumea este drăguţă. Terel se sprijini într-un cot şi o urmări pe sora ei, care-i aranja hainele. Chiar săptămîna trecută, pentru a mia oară auzise pe cineva spunînd: „Ce figură extraordinar de drăguţă are Nellie, păcat că este atît de masivă." Terel îl văzuse pe Marc Fenton cum o privea pe Nellie. Marc era prezentabil şi bogat, iar dacă s-ar uita la cineva, aceea ar fi trebuit să fie Terel.

Terel coborî din pat, merse la toaletă, deschise un sertar şi scoase o cutie cu bomboane de ciocolată.

– Am un cadou pentru tine, Nellie, spuse ea.

Nellie se întoarse şi îi zîmbi iubitei sale surori mai mici.

– Nu trebuie să-mi faci cadouri. Am tot ce-mi este necesar.

Cînd zîmbea, lui Nellie i se lumina întreaga faţă. Terel auzise femeile spunînd că Nellie ar putea lumina o cameră, cu zîmbetul ei radios.

– N-o să-mi refuzi cadoul, nu-i aşa? întrebă Terel, ţuguindu-şi buzele, într-o postură poznaşă. Îi întinse cutia cu bomboane, la vederea căreia lui Nellie i se lungi faţa. Nu-ţi plac, constată, cu lacrimi în glas.

– Ba da, sigur că-mi plac. Nellie luă bomboanele şi adăugă: Doar că tocmai încercam să mănînc mai

puţin, să mai scad din greutate.

– Nu trebuie să slăbeşti, spuse Terel. Mie îmi pari frumoasă aşa cum eşti.

Zîmbetul lui Nellie reveni.

– Mulţumesc, scumpo. Îmi pare bine că există cineva care mă iubeşte aşa cum sînt.

Terel îşi puse braţul subţire în jurul umerilor plini ai lui Nellie.

– Nu lăsa pe nimeni să te schimbe. Eşti frumoasă aşa cum arăţi, iar faptul că bărbaţii nu te plac, nu înseamnă nimic. Ce ştiu ei? Tata şi cu mine te iubim foarte mult şi, chiar dacă sîntem singurii, asta-i tot ce contează. Te iubim destul, cît toţi bărbaţii din lume.

Deodată lui Nellie i se făcu o foame cumplită. Nu ştia de ce cuvintele de dragoste ale lui Terel o făcuseră să-i fie foame, dar adesea aveau acest efect. Nu prea înţelegea de ce, dar dragostea şi mîncarea se amestecau. Terel îi spusese că o iubeşte şi lui Nellie i se făcuse foame.

– Cred că voi lua o singură bomboană, spuse Nellie desfăcînd cutia cu mîini tremurînde, după care îşi băgă în gură trei deodată.

Terel se întoarse şi zîmbi.

– Cu ce să mă îmbrac astă-seară?

Nellie luă a patra bomboană.

– Rochia pe care o porţi acum este foarte drăguţă, spuse, înghiţind. Începuse să-şi astîmpere foamea.

– Vechitura asta hidoasă? Nellie, am purtat-o deja de vreo şase ori. Toţi au văzut-o.

– De două ori, spuse Nellie, cu indulgenţă, punînd capacul pe ultima cutie cu pălării. Iar oaspetele nostru, din seara aceasta, nu te-a întîlnit niciodată, aşa că nu ar fi putut să-ţi vadă rochia.

– Zău, Nellie, chiar nu ştii cum este să fii o femeie atrăgătoare, tînără, ca mine, şi să ai toată viaţa în faţă? Cu siguranţă nu mai eşti tînără de mult timp, încît nu-ţi mai aduci aminte.

Nellie se simţi din nou înfometată.

– Terel, nu sînt chiar atît de bătrînă cum îţi închipui.

– Sigur că nu eşti bătrînă, eşti doar... ei bine, nu vreau să fiu rea, dar nu mai eşti competitivă. Eu sînt şi trebuie să arăt cît mai bine.

Nellie mîncă încă patru bomboane de ciocolată.

În acel moment, se auzi o bătaie scurtă în uşă şi singura servitoare a casei, Anna, îşi făcu apariţia.

Anna era tînără şi voinică, dar vicleană, şi îşi consuma cea mai mare parte a inteligenţei ei limitate, încercînd să scape de muncă. De cîte ori Nellie se plîngea că Anna n-o ajută îndeajuns, Charles Grayson spunea că nu-şi poate permite o altă servitoare sau una în plus şi că Nellie trebuie să se descurce.

– Este aici, spuse Anna, apărînd, neglijentă ca totdeauna, cu părul atîrnîndu-i de sub bonetă.

– Cine e? întrebă Terel.

– Bărbatul care trebuia să vină la cină. El este aici, iar tatăl vostru, nu.

– Nu este? izbucni Terel. Ce o să-şi închipuie omul? A venit cu o oră mai devreme şi eu nu sînt nici măcar îmbrăcată şi... Nellie, masa e gata?

– Da, răspunse ea. Îşi petrecuse după-amiaza gătind, şorţul murdar îi acoperea şi acum rochia maro, de casă, şi aceasta murdară. Anna, invită-l în salon şi spune-i că trebuie să aştepte pînă vom fi gata să-l primim.

– Nellie, spuse Terel, îngrozită, nu poţi lăsa omul singur, o oră. Tata va fi foarte furios. După cele spuse de tata, omul acesta i-a salvat viaţa şi acum încearcă să facă, împreună, nişte afaceri. Nu-l poţi lăsa aşa.

– Terel, uită-te la mine. Sînt murdară. Nu pot să-l primesc. Tu însă arăţi bine ca întotdeauna. Te duci la el şi îndată ce eu...

– Eu? zise Terel. Eu? Dar trebuie să mă schimb şi să-mi aranjez părul. Nu, Nellie, tu eşti mai în vîrstă, tu faci oficiul de gazdă. Te duci şi vorbeşti cu el, mă laşi să mă schimb şi, după ce mă îmbrac, te poţi schimba şi tu. Asta-i singura soluţie. În plus, ce pot să-i spun eu boşorogului? Tu te înţelegi mai bine decît mine cu cei mai în vîrstă. Tata a spus că este văduv, aşa că, eventual, puteţi vorbi cum se face dulceaţa sau ceva asemănător. Aşa trebuie să facem, Nellie, şi cred că vei fi de acord cu mine,

dacă priveşti chestiunea în mod obiectiv.

Încă o dată Nellie se simţi foarte, foarte înfometată. Ştia că Terel are dreptate. Ea era gazda şi se descurca foarte bine cu persoanele de vîrsta tatălui lor, în timp ce Terel avea tendinţa să caşte în compania celor mai bătrîni. Nellie nu dorea să-l ofenseze pe invitatul lor, mai ales că tatăl lor încerca să-l convingă să participe la finanţarea companiei lui de transporturi.

– Spune-i că voi coborî îndată, îi spuse Nellie, liniştită, Annei.

Ea se întoarse să părăsească încăperea, dar Terel o opri.

– Nu te-ai supărat pe mine, nu-i aşa? întrebă cu mîinile pe umerii lui Nellie. N-are importanţă cum arăţi, fiindcă toată lumea te place. Te-ar plăcea şi dacă ai avea dimensiunile unui elefant. Eu trebuie să arăt cît mai bine. Te rog, Nellie, nu fii supărată. N-aş suporta asta.

– Nu, spuse Nellie, cu un suspin. Nu sînt supărată pe tine. Nu te grăbi să te schimbi şi fă-te drăguţă. O să am grijă de invitatul tatei.

Terel zîmbi şi o sărută pe obraz. În vreme ce Nellie se pregătea să iasă din cameră, ea îi întinse cutia cu ciocolată.

– Nu uita astea.

Nellie luă bomboanele şi, în hol, îşi îndesă şase bomboane în gură, înainte de a-şi scoate şorţul şi a coborî pe scări.

În camera ei, Terel zîmbi şi se îndreptă spre şifonier. Deci, ce să poarte la cină, ca să-l întîmpine pe oaspetele tatălui ei? Ideea de a-şi schimba hainele începea s-o plicitisească. Nellie avea dreptate. Ceea ce purta era perfect convenabil, pentru o cină cu un om în etate, un bărbat care n-a venit să o vadă pe ea, ci pe tatăl ei. Ce importanţă avea cu ce se îmbrăca? Oricum, era prea bătrîn ca să observe ceva.

Ridică învelitoarea patului şi, de sub saltea, scoase un roman de dragoste, ascuns acolo. Dacă tot nu se schimba, mai avea o oră de citit pînă la cină.

Capitolul 2

Nellie se opri la capătul scărilor ca să arunce o scurtă privire în oglinda de pe perete. Părul ei castaniu îi sta în dezordine la ceafă, avea o urmă de ciocolată la colţul gurii şi o pată verde – spanac, probabil – pe guler. Nu-i plăcea să privească în jos, la vechea ei rochie maro, de bumbac, pentru că ştia că e murdară la poale şi avea o pată care nu mai ieşea. Terel îi spunea mereu că are nevoie de haine noi, se oferise chiar să o ajute să le aleagă, dar Nellie se părea că nu are niciodată timp pentru haine. Cu gătitul şi curăţenia pe care Anna nu le făcea, cu ajutorul dat lui Terel, ca să-şi ducă intensa viaţă socială, ei nu-i mai rămînea timp pentru ceva atît de frivol, ca hainele noi.

Acum, în afară de grijile pentru pregătirea cinei şi de instrucţiunile pe care trebuia să le dea Annei, în vederea servirii la masă, oaspetele lor venise cu o oră mai devreme. De ce oare? se întrebă ea.

Intră în salon şi-l văzu: era întors cu spatele la ea, privind pe fereastră. Îşi dădu deodată seama că nu era un om bătrîn.

– Domnule Montgomery, spuse, înaintînd spre el. Musafirul se întoarse spre ea şi lui Nellie aproape i se tăie respiraţia. Era un bărbat atrăgător. Foarte atrăgător. Terel va fi plăcut surprinsă cînd îl va vedea. Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi. Eu...

– Vă rog, nu vă scuzaţi. Avea o voce potrivită cu chipul şi alura lui. Era înalt, zvelt, musculos, cu părul închis la culoare, ca şi ochii. Am fost peste măsură de nepoliticos, să vin atît de devreme. Îşi privi, în jos, mîinile.

Nellie avea întotdeauna o anume intuiţie în privinţa interlocutorilor ei, îşi dădea seama de ceea ce au aceştia nevoie. Este singur, se gîndi ea şi zîmbi. Acest bărbat foarte prezentabil era un singuratic. Un bărbat atrăgător, venit în vizită, ar fi tulburat-o profund pe Nellie, dar un bărbat singuratic, atrăgător sau nu, tînăr sau bătrîn, era cineva cu care putea să se descurce. Uită cu totul de rochia ei murdară.

– Sîntem încîntaţi să vă primim, indiferent de ora la care veniţi, spuse ea şi îi zîmbi cu acel zîmbet

care îi înfrumuseţa figura, oricum atrăgătoare. Nu-şi dădu seama de schimbarea expresiei domnului Montgomery. Încetase să o mai privească stingherit, din cauză că venise cu o oră mai devreme, şi începu să se uite la ea ca la o femeie care-l interesează.

Chiar dacă şi-ar fi dat seama de această schimbare de expresie, Nellei n-ar fi ştiut ce semnificaţie are. Bărbaţii arătoşi o priveau pe Terel, nu pe ea. Continuă, zîmbind:

– Avem o grădină frumoasă şi este mult mai răcoare acolo. Poate aţi dori să o vedeţi.

– Foarte mult, zise el, întorcîndu-i zîmbetul.

Avea o gropiţă în obrazul drept. Îl conduse prin salon, de-a lungul holului şi printr-o uşă laterală, în grădina din spatele casei. Grădina era una din marile plăceri ale lui Nellie. Tatăl ei considera frivolă şi nerentabilă folosirea unor spaţii pentru flori, dar, în această privinţă, Nellie îşi impusese punctul de vedere.

Scăldată în razele soarelui care apunea, grădina oferea o privelişte încîntătoare. Prin grîul înalt se iţeau crăiţe, alături de straturile cu varză, creşteau crizanteme. De-a lungul gardului din fund, înfloreau macii, iar în faţa lor erau diverse plante pe care Nellie le folosea la gătit.

– Frumos, spuse el şi ea zîmbi de plăcere. Avea rar prilejul să-şi arate grădina. Ai făcut toate astea singură?

– Un băiat vine de două ori pe săptămînă şi mă ajută să curăţ buruienile, dar mă îngrijesc de ea, în mare măsură, singură.

– Este la fel de drăguţă ca şi proprietara, spuse el, privind-o.

Pentru o clipă, ei îi veni să roşească, dar apoi îşi dădu seama că, de fapt, încerca doar să fie politicos.

– Nu vrei să stai jos? întrebă ea, îndreptîndu-se spre un mic balansoar atîrnat sub un arbore. O luă înainte, ca să strîngă păstăile de fasole pe care se pregătea să le desfacă, atunci cînd fusese chemată de Terel să o ajute la alegerea pălăriilor.

– Da, mulţumesc, spuse el, luîndu-i din mînă castroanele. Nu te deranjează dacă te ajut, nu-i aşa? M-aş simţi ca acasă.

– Desigur că nu. Ea puse castroanele goale între ei – unul pentru păstăile desfăcute, celălalt pentru boabe – îi umplu poala cu păstăi nedesfăcute, apoi şi-o umplu pe a ei.

– Unde locuieşti, domnule Montgomery? întrebă ea.

– Warbrooke, Maine, răspunse el şi, odată pornit, nu încetă să vorbească. Este la fel de singur ca şi mine, se gîndi Nellie, apoi se corectă. Cum putea să fie singură cînd îi avea pe Terel şi pe tatăl ei?

Îi povesti viaţa lui, cum a crescut lîngă ocean, petrecîndu-şi timpul mai mult într-o barcă cu pînze, decît pe uscat.

– Am întîlnit-o pe Julie cînd aveam douăzeci şi cinci de ani, spuse el. Nellie îl privi şi îi observă tristeţea din ochi, supărarea care i se simţea în glas. Tatăl ei îi spusese că domnul Montgomery era văduv.

– A fost soţia dumitale?

El o privi, durerea din ochii lui transmiţîndu-i-se şi ei.

– Da, răspunse, încet. A murit la naştere acum patru ani. I-am pierdut şi pe ea şi pe copilul nostru, cu două zile înainte de a împlini eu treizeci de ani. Nellie se întinse peste castroanele cu păstăi şi îi strînse uşor mîna. Atingerea păru că-l trezească. Rămase cîteva clipe nemişcat, apoi zîmbi. Cred, domnişoară Grayson, că mi-ai făcut farmece. N-am mai vorbit despre Julie de cînd a...

– Din cauza boabelor de fasole, spuse ea, în glumă, nevrînd să-l vadă trist. Sînt boabe de fasole fermecate. La fel ca acelea din *Jack şi vrejul de fasole.*

– Nu, spuse el, privind-o cu atenţie. Cred că dumneata m-ai fermecat.

Nellie simţi că roşeşte.

– Domnule Montgomery, eşti rău, necăjind o fată bătrînă ca mine.

El nu rîse de gluma ei; faţa îi redeveni serioasă.

– Cine ţi-a spus că eşti fată bătrînă?

Nellie se simţi foarte încurcată.

– Nimeni nu mi-a spus. Eu... Nu ştia ce să

spună. Niciodată nu o mai curtase un bărbat atît de prezentabil. Ce o să spună cînd o s-o vadă pe Terel? se gîndi ea. Terel, purtînd una din frumoasele ei rochii de seară, era capabilă să strîngă în jurul ei un regiment de bărbaţi arătoşi.

– Vai, domnule Montgomery, ce tîrziu s-a făcut! Trebuie să pregătesc cina, tata se va întoarce curînd, Terel va coborî, eu trebuie să mă schimb şi...

– Foarte bine, spuse el, rîzînd. Ştiu cînd sînt pus pe liber. Ridică de pe balansoar castroanele, nelăsînd-o pe Nellie să le ducă, şi o opri din drum. Spune-mi domnişoară Grayson, eşti la fel de bună bucătăreasă, pe cît eşti de frumoasă?

Nellie simţi că se face roşie ca focul.

– Ce mult îţi place să flirtezi! domnule Montgomery. Ai face să roşească jumătate din populaţia feminină din Chandler.

O prinse de mînă şi o privi.

– De fapt, spuse el, nu flirtez deloc. Ca să fiu sincer, nu m-am uitat la altă femeie de cînd a murit Julie.

Nellie rămase fără grai. Literalmente, fără cuvinte. Că acest bărbat, atît de atrăgător, care ar fi pus pe jeratic orice fată, îi acorda atenţie, ei, o fată bătrînă şi grasă, era una, dar să se comporte ca şi cum ar fi fost singura femeie la care să se uite, era cu totul altceva.

Îşi smuci mîna, din mîna lui.

– Nu sînt chiar proastă, domnule Montgomery,

spuse ea. Îţi risipeşti degeaba cuvintele dulci cu mine. Poate ar trebui să încerci cu o persoană mai tînără şi mai naivă decît sînt eu.

Intenţionase să-l pună la punct, dar el nu făcu decît să zîmbească, accentuîndu-şi acea mică gropiţă din obraz.

– Îmi pare bine să ştiu că sînt o tentaţie, spuse el, cu o lucire în ochii-i negri.

Nellie simţi că roşeşte din nou în timp ce se întorcea, grăbindu-se către casă, cu domnul Montgomery urmînd-o îndeaproape.

În casă domnea un adevărat haos. Tatăl ei se întorsese şi, în loc să găsească ceea ce se aştepta – cele două fiice ale sale întreţinîndu-şi musafirul – descoperise o casă goală. Anna dispăruse ca de obicei, Nellie şi Terel nu puteau fi găsite şi nici urmă de oaspete.

Nellie, arătînd ca o femeie de serviciu angajată să dea ajutor la curăţenie, intră în casă, cu domnul Montgomery în spatele ei, cărînd castroanele cu păstăi de fasole, tocmai cînd Terel cobora scările, purtînd nu o rochie de seară, cum îi ceruse tatăl ei, ci o rochie de zi, obişnuită. Charles Grayson avu o izbucnire de mînie:

– Uite cum arătaţi! spuse el, printre dinţi. Amîndouă! Nellie, aş concedia imediat servitoarea care ar fi îmbrăcată ca tine. Ne tratezi musafirul ca pe o spălătoreasă de vase? întrebă el, arătînd spre castroanele cu fasole.

Înainte ca Nellie să apuce să răspundă, domnul Montgomery se interpuse între ea şi tatăl ei, ca şi cum ar fi încercat să o protejeze.

– Domnişoara Grayson a fost foarte drăguţă şi a stat cu mine, deşi am venit mult prea devreme pentru cină.

Nellie îşi ţinu respiraţia, pentru că era o notă aspră în tonul domnului Montgomery, ca şi cum l-ar fi înfruntat pe tatăl ei. Nimeni nu vorbea pe un astfel de ton cu Charles Grayson.

Înainte ca tatăl ei să răspundă, înainte ca domnul Montgomery să mai adauge ceva, Terel coborî scările, cu ochii lucind la vederea unui bărbat atît de chipeş.

– Ce-i toată tevatura asta? întrebă ea, cu tonul cel mai potrivit prezenţei unui bărbat frumos, în încăpere, îndreptîndu-se spre domnul Montgomery. Vă rog să ne iertaţi, domnule, continuă ea, plecînd uşor capul şi privindu-l printre gene. De obicei, nu sîntem atît de inospitalieri. Fără să-şi ia o clipă ochii de la chipul lui, adăugă: Să-ţi fie ruşine, Nellie, că n-ai spus nimănui de venirea domnului Montgomery. Dacă aş fi ştiut, m-aş fi întors mai repede de la activităţile mele de caritate şi i-aş fi ţinut companie. După cum vezi, nici n-am avut timp să mă îmbrac cum trebuie. Pot să iau astea?

Terel luă castroanele din mîinile lui şi i le întinse lui Nellie.

– De ce nu mi-ai spus că e tînăr şi frumos?

şuieră ea. Încercai să-l păstrezi numai pentru tine?

Nu avu ocazia să-i răspundă înainte ca Terel, luîndu-l de braţ pe domnul Montgomery, să se îndrepte spre sufragerie.

Se întoarse şi merse spre bucătărie. Aici se încheie flirtul meu din această după-amiază, se gîndi ea. Cam asta rămînea şi din cuvintele bărbatului chipeş, care afirmase că n-a fost flirt. Nellie îşi zise că la asta trebuia să se aştepte şi să simţi, deodată, foarte, foarte înfometată, cum nu fusese niciodată în viaţa ei.

Pe bufet era o ruladă cu dulceaţă pe care o făcuse pentru desert. Acoperise o foaie de aluat fraged, scos din cuptor, cu un strat de dulceaţă făcută în casă, apoi o rulase sub formă de cilindru. Nici nu se gîndi ce face. Nu-şi dădu osteneala să ia o farfurie sau o furculiţă. Cu un minut înainte, desertul era acolo, peste cîteva clipe, nu mai exista, îl mîncase.

După aceea, rămase privind farfuria goală, mirată de ceea ce făcuse.

Anna, găsită în cele din urmă de Charles, veni alergînd în bucătărie.

– Vor să ia cina şi asta chiar acum. Fata privi farfuria goală şi urmele de dulceaţă de pe gura lui Nellie şi începu să se smiorcăie: Iar ai mîncat tot desertul!

Nellie privi în altă parte. Nu voia să plîngă.

– Du-te la patiserie, spuse ea, încercînd să-şi

reţină lacrimile de ruşine.

– Este închis, spuse Anna, cu un ton de triumf în voce.

– Mergi la intrarea din spate. Spune-le că e o urgenţă.

– La fel ca ultima dată?

– Pleacă odată, spuse Nellie, aproape implorînd-o. Nu voia să i se amintească celelalte dăţi cînd mîncase desertul destinat întregii familii.

Ruşinea că mîncase, încă o dată, o prăjitură întreagă, o făcu să stea cu capul plecat tot timpul mesei. Anna, indolentă şi morocănoasă, servi cina, în timp ce Charles şi Terel duceau o conversaţie susţinută cu domnul Montgomery.

Nellie nu intră în vorbă – o îngrozea momentul cînd se va afla ce făcuse. Tatăl ei ceruse, în mod special, o ruladă cu dulceaţă pentru acea seară şi ştia că se va înfuria dacă nu o va primi. Ştia şi că îşi va da seama imediat ce s-a întîmplat. Îşi reaminti fiecare cuvînt pe care îl spusese de-a lungul anilor, în legătură cu faptul că mînca excesiv. Tot timpul îndelungatei cine se rugă, în gînd, ca tatăl ei să nu spună nimic în faţa domnului Montgomery.

Mai devreme decît ar fi dorit ea, Anna aduse prăjitura cumpărată de la patiserie. Urmă o tăcere prelungă din partea tatălui ei şi a lui Terel, iar Nellie, stingherită, îşi plecă privirea spre pămînt.

– S-a întîmplat din nou? întrebă Charles Grayson.

Nellie dădu afirmativ din cap şi tăcerea se sparse.

– Anna, spuse Charles, vei servi prăjitura, dar cred că fiica mea mai mare a mîncat destul.

– Nellie are o mică problemă, îi spuse Terel, şoptit şi teatral, domnului Montgomery, adesea mănîncă prăjituri şi plăcinte întregi. Odată ea...

– Scuzaţi-mă, spuse Nellie, aruncîndu-şi şervetul pe masă şi ieşind apoi din sufragerie. Nu se opri decît cînd ajunse în răcoarea grădinii. Cîtva timp stătu acolo, încercînd să-şi liniştească bătăile inimii şi făcîndu-şi obişnuitele şi mereu nerespectatele promisiuni de a nu se mai lăcomi la mîncare. Jură că, în viitor, va încerca să se controleze, va încerca să slăbească. Îşi făgădui tot ceea ce promisese şi tatălui ei, în timpul nenumăratelor discuţii avute cu el, în biroul său.

„De ce vrei să fii un motiv de jenă, atît pentru mine, cît şi pentru sora ta"? îi spusese de o sută de ori. „De ce nu vrei să fim mîndri de tine? Ne temem să mergem oriunde cu tine. Ne temem că vei avea o criză din acelea ale tale şi vei mînca o jumătate de duzină de plăcinte în faţa tuturor."

– Bună.

Nellie tresări.

– Oh, domnule Montgomery, nu te-am auzit. O cauţi pe Terel?

– Nu, te căutam pe dumneata. De fapt, familia dumitale nu ştie că sînt aici. Le-am spus că trebuie să plec. Am ieşit pe uşa din faţă şi am venit prin

poarta din spate.

Nu îndrăznea să-l privească, aşa cum apărea în lumina lunii. Era atît de înalt şi frumos, iar ea niciodată nu se simţise mai murdară şi mai grasă.

– A fost o cină delicioasă, spuse el.

– Îţi mulţumesc, reuşi ea să murmure. Acum, trebuie să plec. Vrei să o vezi pe Terel?

– Nu, nu vreau s-o văd pe sora dumitale. Aşteaptă! Nu pleca. Te rog, Nellie, nu vrei să mai rămîi puţin cu mine?

Îşi ridicase privirea spre el cînd îi spusese pe nume.

– Bine, domnule Montgomery, voi sta cu dumneata. Se aşeză în balansoarul în care stătuseră atît de camaraderește mai devreme, în acea zi, dar Nellie nu scotea un cuvînt.

– Ce se poate face în Chandler? întrebă el.

– Acţiuni caritabile, patronate de biserică, plimbări în parc, călărie, nu prea mult. Sîntem un orăşel plicticos. Totuşi, Terel cunoaşte pe toată lumea şi te poate prezenta.

– Vrei să mergi cu mine, peste două săptămîni, la *Balul Recoltei* la familia Taggert?

Ea îl privi cu atenţie.

– Care Taggert? întrebă, încercînd să cîştige timp.

– Kane şi soţia lui, Houston, spuse el, ca şi cum n-ar fi existat alţi Taggert în oraş.

Nellie rămase tăcută, clipind des. Kane Taggert

era unul dintre cei mai bogaţi oameni din America şi locuia într-o casă magnifică, pe un deal care domina oraşul. Frumoasa lui soţie, Houston, dădea petreceri alese pentru prietenii lor şi, o dată pe an, organizau un bal somptuos. Anul trecut, ea şi Terel fuseseră invitate; Terel a mers, în timp ce Nellie a rămas acasă; atunci se întîmplase ceva – nu era sigură ce anume – şi anul acesta nu primiseră nici o invitaţie, spre disperarea lui Terel.

– Lui Terel i-ar plăcea să meargă, spuse Nellie. I-ar plăcea să...

– Te invit pe dumneata, nu pe sora dumitale.

Nellie nu ştia ce să-i răspundă. Cînd avea douăzeci de ani şi era slabă, primise cîteva invitaţii de la bărbaţi, dar rareori fusese în măsură să le accepte. La douăzeci de ani, avea răspunderea îngrijirii tatălui ei şi a unei surori de doisprezece ani – iar tatălui ei nu-i plăcea să cineze tîrziu.

– Domnule Montgomery, eu...

– Jace.

– Pardon?

– Numele meu este Jace.

– Nu pot să-ţi spun pe numele mic, domnule Montgomery. Abia ne-am cunoscut.

– Dacă vom merge împreună la bal, ne vom cunoaşte mai bine.

– Nu pot. Trebuie... Nu găsi nici un motiv ca să nu meargă, dar îşi dădea seama că era imposibil să o facă.

– Voi accepta serviciul pe care mi-l oferă tatăl tău, dacă mergi cu mine la bal. Şi dacă îmi spui Jace.

Nellie ştia că tatăl ei voia ca acest bărbat să primească slujba oferită, ştia că avea nevoie de cineva care să-l ajute la conducerea companiei de transport, dar toate astea n-aveau nici un sens. De ce încerca să o convingă să meargă undeva cu el?

– Eu... eu nu ştiu, domnule Montgomery. Nu ştiu dacă tatăl meu se poate dispensa de mine. Şi Terel are nevoie...

– De ce are nevoie tînăra domnişoară... Nu sfîrşi propoziţia, ci repetă: Nu voi accepta serviciul decît dacă eşti de acord să mergi cu mine. O singură seară, asta-i tot ce-ţi cer.

Nellie îşi imagină intrarea în casa mare, albă, de pe deal, la braţ cu acest bărbat extraordinar de atrăgător şi, dintr-o dată, dori foarte mult să meargă. Măcar o dată să iasă şi ea într-o seară.

– Bine, şopti ea.

El îi zîmbi şi, aşa cum stătea în semiîntuneric, îi putea zări gropiţa din obraz.

– Perfect, spuse el. Sînt foarte încîntat. Abia aştept să mergem. Îmbracă ceva frumos.

– Nu am ceva... Nu terminã. Abia aştept şi eu seara aceea, şopti ea. El zîmbi din nou, îşi băgă mîinile în buzunare şi, fluierînd, părăsi grădina.

Nellie rămase o clipă pe loc. Ce om extraordinar, se gîndi ea. Ce bărbat neobişnuit! Se rezemă

de spătarul balansoarului, inspirînd mirosul suav al florilor. Va merge la bal cu un bărbat. Şi nu orice bărbat. Nu băiatul gras al măcelarului, cum îi sugera mereu Terel sau adolescentul de şaptesprezece ani al băcanului, care, uneori, o privea pe Nellie cu ochi mari, şi nici moşul de şaizeci de ani pe care i-l prezentase, odată, tatăl ei. Nici...

– Nellie, unde ai fost? întrebă Terel, aplecată asupra ei în întuneric. Te-am căutat peste tot. Anna distruge bucătăria şi tata doreşte s-o supraveghezi tu, iar eu am nevoie de tine să-mi desfaci rochia. Toţi sîntem ocupaţi, numai tu visezi cu ochii deschişi. Uneori am impresia că nu te gîndeşti decît la tine.

– Da, ai dreptate. Îmi pare rău. O s-o chem pe Anna la ordine. Cu regret, părăsi balansoarul şi grădina şi se întoarse în casă, în lumea reală.

După cîteva ore – timp în care făcuse ordine în bucătărie şi ascultase încă o predică a tatălui ei, despre proastele ei obiceiuri alimentare – reuşi, în sfîrşit, să ajungă şi în camera lui Terel.

– Am pus-o pe Anna să mă ajute să-mi desfac corsetul, spuse Terel, cu amărăciune, aşezată în faţa oglinzii, cu capotul tras peste rochia de casă şi periindu-şi părul.

Nellie începu să strîngă hainele lui Terel. Era foarte obosită, ar fi dorit să facă o baie şi să se bage în pat.

– Nu-i aşa că e divin? spuse Terel.

– Cine?

– Domnul Montgomery, desigur. Vai, Nellie, nu-ţi dai niciodată seama de ceea ce se petrece în jurul tău?

– Da, e foarte drăguţ.

– Drăguţ? E mai mult decît drăguţ. N-am văzut în viaţa mea un bărbat mai chipeş, cu excepţia, poate, a doctorului Westfield, dar acesta nu el liber. În plus, tata a spus că, după părerea lui, ar avea şi ceva bani.

– Cred că doctorul Westfield are o situaţie destul de convenabilă, răspunse Nellie, obosită.

– Nu doctorul Westfield! Nellie, de ce nu asculţi? Tata crede că domnul Montgomery are bani. Nu pot să-mi închipui de ce vrea să se angajeze la tata, dacă are bani, doar dacă...

– Doar dacă, ce?

– Ei bine... îmi pare rău că trebuie s-o spun eu, dar ai văzut cum mă privea în timpul cinei?

Nellie, în spatele uşii şifonierului, era încîntată că Terel nu-i putea vedea faţa.

– Nu, îmi pare rău că n-am observat, dar, dragă Terel, ar trebui să fii obişnuită ca bărbaţii să te privească.

– Da, spuse ea, încet, privindu-şi imaginea din oglindă. Domnul Montgomery s-a uitat la ea, dar nu în felul în care o priveau, de obicei, bărbaţii. De fapt, era ceva care aproape te îngheţa în privirea ochilor lui negri.

Îşi duse mîna la gît. Ar fi o performanţă să-l pot cîştiga, se gîndi ea.

– Mă întreb cum îl cheamă, murmură Terel.

– Jace, spuse Nellie, fără să se gîndească.

Terel îşi privi sora în oglindă. Aceasta stătea lîngă spălător, astfel încît i se vedea doar faţa deasupra paravanului. În lumina candelabrului, Nellie era frumoasă. Avea o piele mată, fără cusur, genele lungi, buzele pline. Privind înapoi, la propria ei imagine, îşi dădu seama că nu era nici pe jumătate atît de drăguţă ca Nellie. Alături de Nellie, faţa ei părea prea lungă, nasul prea ascuţit şi pielea nu atît de linsă.

Terel deschise un sertar şi scoase o pungă cu caramele, apoi se îndreptă spre Nellie şi-i puse braţul în jurul mijlocului.

– Îmi pare rău că tata a fost atît de rău la cină. N-ar fi trebuit să-i spună domnului Montgomery că tu ai mîncat toată prăjitura. Nu te-ai uitat, dar să fi văzut ce figură a făcut!

Nellie se desfăcu din îmbrăţişarea lui Terel.

– Nellie, îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc. Am crezut că poţi înţelege comicul situaţiei. E amuzant ca o femeie să mănînce, singură, o prăjitură întreagă.

– Pe mine nu mă amuză, spuse Nellie, înţepat.

– Bine, n-o să mai rîd dacă tu n-ai simţul umorului. Zău, Nellie, dacă ai învăţa să rîzi cîteodată, ţi-ai face viaţa mult mai uşoară. Unde te duci?

– Să fac o baie şi să mă bag în pat.

– Eşti supărată.

– Nu, nu sînt.

– Ba da, eşti, văd eu că eşti. Te-ai supărat pe mine pentru ceea ce a spus tata. Nu e cinstit. Niciodată n-am spus unui musafir că am o soră care poate mînca o prăjitură întreagă. Nellie simţi că i se face foame. Am un cadou pentru tine, mai spuse Terel, întinzîndu-i punga cu caramele.

Nellie nu voia bomboanele dar, gîndindu-se la chipeşul domn Montgomery, care ştia adevărul despre ea, o încercă o senzaţie de foame.

– Mulţumesc, murmură ea, apoi luă punga, părăsi camera şi, înainte de ajunge la baie, mîncă jumătate din bomboane.

Bucătăria

Ceaţa acoperi scena şi Pauline se întoarse spre Berni.

– Deci, asta-i misiunea mea? Cred că o să mă descurc. Ce tip Montgomery ăsta! Dacă aş fi acolo, l-aş păstra pentru mine. Oare are bani? Ar fi bine să aibă bani, i-ar putea cumpăra mai multe haine lui Terel. Ar putea avea...

– Misiunea ta este Nellie.

– I-ar putea cumpăra o casă sau şi, mai bine, i-ar putea construi una. Ar putea... Ce?

– Misiunea ta este s-o ajuţi pe Nellie.

Berni era prea buimăcită ca să vorbească, dar pînă la urmă spuse:

– De ce ajutor are nevoie? Are totul. Are o familie care o iubeşte şi...

– Oare familia ei o iubeşte?

– Desigur. O suportă. Ai văzut cum a mîncat prăjitura. Dezgustător. N-aş putea sta împreună cu un astfel de om.

– Chiar dacă acea persoană găteşte şi curăţă pentru tine şi îţi strînge hainele?

– Înţeleg. Toate acestea vor să mă facă să-mi fie milă de fata cea grasă. Nimeni nu i-a băgat, cu forţa, mîncarea în gură. Ea a mîncat prăjitura. Mănîncă bomboane toată ziua. Nimeni n-o obligă.

– Mmm! făcu Pauline.

Berni se ridică de pe banchetă. Începuse să se înfurie.

– Eşti la fel ca acele suflete gingaşe de pe Pămînt, care vorbesc despre dezordini alimentare, despre bulimie şi cum oamenii nu se pot ajuta singuri. Crezi că am rămas zveltă toată viaţa pentru că sînt, de felul meu, slabă? Sînt slabă deoarece m-am înfometat. Mă cîntăream în fiecare zi şi, dacă eram mai grea numai cu o jumătate de kilogram, ţineam post în acea zi. Aşa reuşeşte cineva să nu se îngraşe. Disciplină!

– Nu cred că Nellie e atît de voluntară ca tine. Unele persoane, ca tine, de plidă, reuşesc în viaţă

prin ele însele, dar cele ca Nellie au nevoie de ajutor.

– Are ajutor. Are o familie care o tolerează. Asta este: o fată bătrînă şi grasă, pe care, totuşi, tatăl ei o suportă.

– Cu siguranţă că tatăl ei nu rămîne în pagubă.

Berni o privi agresiv pe Pauline.

– Ai impresia că o cunoşti pe grasa asta, dar nu-i aşa. Ştiu cum sînt, în realitate, toţi graşii ca ea. Apare ca o fiică model, avînd grijă de tatăl şi de sora ei, reacţionînd cu reţinere, cînd un bărbat superb îi face o invitaţie. Pare un înger, dar sub această aparenţă bate o inimă plină de ură.

– O cunoşti pe Nellie atît de bine? întrebă Pauline.

– Cunosc femeile ca ea. Sora mea e grasă şi mă urăşte. Mă ura pentru că eram invitată de băieţi, că toţi se uitau la mine şi nici unul la ea. Îţi spun eu că, dacă ai putea vedea adevăratul caracter al lui Nellie, nu ţi-ar mai apărea ca o mamă afectuoasă, ci ca un demon.

– Mi-e greu să cred.

– Ştiu despre ce vorbesc. Fiecare fată grasă, pe care o întîlneam, voia să arate ca mine. Toate mă urau pentru că erau geloase – la fel cum Nellie este geloasă pe drăgălaşa Terel.

– Eşti sigură că Nellie îşi urăşte sora?

– Fără îndoială. Dacă lui Nellie i s-ar îndeplini adevăratele dorinţe, probabil că lui Terel i-ar cădea

mîinile. Ea ar... Berni se opri, apoi întrebă: Ce trebuie să fac ca să o ajut pe Nellie?

– Depinde de tine. Ţi-am spus, noi furnizăm mijloacele magice, tu contribui cu înţelepciunea deciziilor.

– Înţelepciune! spuse Berni, zîmbind. Nu ştiu cine alege aceste misiuni, dar de data asta au gafat. Nu Nellie are nevoie de ajutor, ci Terel. Aş fi în măsură să dovedesc lucrul acesta, dacă aş putea să-i ofer lui Nellie ceea ce doreşte cu adevărat.

– Poţi s-o faci.

Berni se gîndi la asta.

– Foarte bine, îi voi îndeplini trei dorinţe. Nu dorinţe banale, ca „Vreau să fie spălate vasele", ci dorinţe pe care Nellie le vrea îndeplinite cu tot dinadinsul. Nu trebuie să şi le exprime, trebuie doar să le gîndească. Înţelegi ce vreau să spun?

– Cred că da. Îţi închipui că ceea ce Nellie pare să dorească şi ceea ce doreşte, în realitate, sînt două lucruri diferite?

– Diferite? Glumeşti! Domnişoara „Doi Papuci" va dori ca bărbatul cel chipeş să-i aparţină, iar Terel să moară cît mai repede. Ia seama la vorbele mele. Cînd mă voi întoarce, Terel va curăţa podelele. Presupun că va dori şi ca tatăl ei să ajungă la azilul de săraci.

– Să te întorci? întrebă Pauline. Îţi închipui că îi vei îndeplini trei dorinţe, după care vei pleca? Nu vrei să rămîi să vezi ce se întîmplă?

– Îmi place Terel. Îmi reaminteşte de mine şi nu pot suporta să văd ce o să-i facă sora ei cea grasă.

– Eşti sigură că inima lui Nellie e plină de ură?

– Foarte sigură. Îmi cunosc grăsanele. Acum, ce trebuie să fac să-i îndeplinesc cele trei dorinţe?

Pauline suspină.

– Declară-le şi nimic mai mult.

– Perfect, graso, primeşti cele trei dorinţe pe care le nutreşti, într-adevăr. Îmi pare rău, Terel. Berni mişcă mîna în direcţia ecranului. Acum, îi spuse Paulinei, ce alte camere mai sînt în cartierul ăsta? Ce spui de camera *Lux*?

Pauline aruncă o privirea la ecran, suspină, apoi o conduse pe Berni, pe sub bolţi, spre hol.

Capitolul 3

Jace Montgomery descălecă de pe cal, aruncă frîul băiatului care sta în faţa reşedinţei familiei Taggert şi intră înăuntru. Intendentul nici măcar nu se ridică de pe scaun, ci continuă să citească ziarul, dînd doar din cap în direcţia lui Jace, la vederea acestuia.

– E în biroul său? întrebă Jace.

Intendentul dădu din nou din cap şi continuă să citească.

Jace ştia că omul nu-l considera musafir. În opinia intendentului existau musafiri şi rude, iar Jace era considerat o rudă. În timp ce Jace străbătea casa mare, aproape în întregime din marmură, locul răsuna de zgomotul făcut de cei din clădire şi acest

lucru îl făcu să zîmbească. Îi amintea rezonanţele casei lui din Maine.

Casa tatălui său, mare, foarte veche, cu numeroase încăperi, aşezată la cîţiva metri de ocean, în Warbrooke, Maine, răsuna tot timpul de zgomotul rudelor sale – Montgomery şi Taggert –, zgomot combinat cu acordurile exerciţiilor de canto, făcute de mama sa, împreună cu prietenele ei.

După moartea soţiei, Jace nu mai putuse suporta atmosfera din jurul său. Nu mai putea auzi copiii rîzînd, nici vedea perechile de îndrăgostiţi. La o lună după înmormîntarea lui Julie şi a fiului său, în vîrstă de trei zile, se urcă într-un tren şi călători; călători fără să facă altceva. În acea perioadă întîlnise puţină lume, nu mai voia să se implice, se închise în el însuşi.

De vreo şase luni începuse să se refacă, era în stare să se gîndescă şi la altceva, în afară de propria lui durere. Plecă în California în vizită la părinţii mamei sale şi petrecu cîtva timp cu bătrînii munteni care trăiau la ferma bunicului său.

Era în timpul vizitei la bunicul Jeff, cînd mătuşa Ardis începu să-l bombardeze cu scrisori, încercînd să-l convingă să facă o vizită verilor săi Taggert, în Colorado. Se hotărî să o facă, profitînd de prezenţa, la San Francisco, a vărului său, Kane Taggert, şi a soţiei sale. Jace luă un tren spre sud şi se prezentă. Îl găsi pe Kane la fel de brusc la vorbă şi bun la inimă, ca şi Taggert-ii din Maine, şi deveniră

repede prieteni. Jace aproape că se îndrăgosti de frumoasa soţie a lui Kane, Houston.

Taggert-ii s-au întors în Colorado, Jace reveni în nord să petreacă, încă vreo cîteva săptămîni, cu bunicii, apoi îşi începu, la rîndul său, călătoria spre Colorado.

Făcu drumul pe îndelete şi, la una din numeroasele lui opriri, îl întîlni pe Charles Grayson. Într-o noapte fără somn, observă cum doi derbedei încercau să prade un bărbat. În cîteva secunde, Jace coborî din tren şi, cu cîţiva pumni bine plasaţi îi goni pe hoţi.

Charles se arătă foarte recunoscător şi, odată trenul plecat, spuse că are nevoie de un om ca Jace, care să lucreze pentru el. Jace nu se osteni să-i spună că nu are nevoie de o slujbă; se mulţumi să-l asculte pe Charles vorbind despre el şi frumoasa lui fiică. Cînd află că Charles locuieşte în Chandler, se hotărî să facă o vizită familiei Grayson şi aşa acceptă şi o invitaţie la cină.

Odată ajuns în Chandler, Jace simţi un dor cumplit de casă, de o atmosferă mai intimă şi, ştiind că Charles era la biroul său de transport, se hotărî să meargă la casa acestuia, pentru cină, cu o oră mai devreme.

Dorea să-i vadă fiica, considerată de Charles drept un monument de graţie şi frumuseţe.

După zece minute de conversaţie cu Nellie, fu de acord cu tot ce spusese Charles despre ea. Era

caldă, apropiată şi foarte nostimă; pentru prima dată, în patru ani, fusese în stare să vorbească despre moartea soţiei sale. Fusese atît de plăcut să stea în grădină şi să desfacă fasole. Constatase că, spre deosebire de atîtea alte femei, nu-i plăcea să cocheteze. Din contra, roşea ca o şcolăriţă şi figura ei frumoasă îl făcea să se simtă mai bine ca niciodată în ultimii ani.

Cu uimire şi revoltă, îl auzi pe Charles admonestînd-o pe Nellie, la întoarcerea în casă. Pentru o clipă fu prea uluit ca să reacţioneze. Charles nu vorbise în tren decît de frumoasa lui fiică şi totuşi, acasă, se comporta ca şi cum i-ar fi fost ruşine cu ea.

Încă nelămurit, Jace făcu faţă unei cine lungi şi plictisitoare, la care Nellie nu scoase un cuvînt, iar sora ei nu încetă să vorbească. Îi trebui cîtva timp să înţeleagă că, vorbind de fiica lui, Charles se referise la sora mai mică. Din cîte îşi aducea aminte, Charles nu menţionase că avea două fiice. Spre sfîrşitul mesei, Jace începu să înţeleagă despre ce era vorba. Se părea că atît Charles, cît şi fiica lui mai mică gîndeau că Nellie era o grasă. Jace o privi şi constată că, într-adevăr, era ceva mai plinuţă decît alte femei, dar nu atît cît să-l deranjeze.

O privi pe sora mai tînără – cea care se presupunea a fi atît de talentată şi frumoasă – şi tot ce auzi era cuvîntul „eu". Terel părea interesată numai de ea însăşi şi presupunea că toţi ceilalţi sînt la fel

de interesaţi de ea.

Cina părea că nu se mai termină şi abia aştepta să scape de Charles şi de orgolioasa lui fiică. Plecă repede, trecînd prin poarta din spatele casei. După presupunerile lui, Nellie ar fi trebuit să fie în grădină. Fusese plăcut intermezzo-ul cu ea, în grădină. Fără să se gîndească prea mult, acceptase să lucreze pentru Charles – un om despre care avea, acum, o părere mult mai proastă – cu condiţia ca Nellie să meargă cu el la *Balul Recoltei.*

Zîmbea în timp ce intra în biroul lui Kane. Se gîndea să obţină de la Nellie ceva mai mult decît cîteva dansuri.

Kane stătea aplecat deasupra biroului său masiv, împreună cu prietenul şi asociatul său Edan Nylund, un bărbat voinic, blond, pe cît era Kane de brun. Pe podea se jucau, tăvălindu-se ca nişte căţeluşi, zgomotoşi nevoie mare, trei copii avînd între unu şi trei ani. Doi erau bruneţi, unul blond, aşa că Jace presupuse că cei doi erau ai lui Kane; nu-şi putu da seama însă dacă era fete sau băieţi.

– Bună! tună Jace, acoperind zgomotul făcut de copii.

Kane privi în sus.

– Ce te aduce aici?

– Am venit să-ţi răpesc nevasta, zise el, salutîndu-l cu o înclinare a capului pe Edan.

– Bine, spuse Kane. Ai grijă să-i ia cu ea şi pe afurisiţii ăştia de copii. Voi, de acolo, lăsaţi gălăgia!

strigă el, dar copiii nu-l luară în seamă.

Cîteva clipe mai tîrziu, copiii tăcură brusc şi Jace privi spre uşă. În pragul ei apăruse Houston, frumoasă şi senină, aşa cum şi-o amintea.

– Copii, spuse ea, lăsaţi-vă părinţii singuri. Mergeţi la unchiul Ian.

Ascultători, copiii părăsiră camera, cel mai mare ţinîndu-i de mînă pe cei mici.

– Deci, spuse ea, zîmbind, ce putem face pentru tine, Jocelyn?

Jace făcu o grimasă, iar în spatele lui, Kane pufni. Doar mama lui îi spunea pe numele său adevărat şi, în decursul anilor, însîngerase destule nasuri cînd altcineva îl numea Jocelyn. Houston, însă, îi spunea aşa de cînd se cunoşteau şi asta nu-l deranja.

– De fapt, am venit doar în vizită, spuse el, dar Houston îl privi cu îndoială. Era cu mulţi ani mai în vîrstă decît ea, dar se simţea ca un copil în faţa ei. Îşi drese glasul.

În spatele lui, Kane rîdea.

– Ar fi bine să-i spui. Dacă ea crede că ai venit cu un motiv anume, probabil că are dreptate.

Jace zîmbi.

– Bine, m-aţi prins. Houston, pot să-ţi vorbesc între patru ochi? Îl privi pe Kane şi adăugă: Vreau să-i propun ceva.

– Cu cîte propuneri i-am făcut eu, s-a umplut casa de plozi, spuse Kane, zîmbind cu subînţeles.

Houston se prefăcu că nu aude cuvintele soţului ei, dar se îmbujoră uşor.

– Vino cu mine, spuse ea şi îl conduse pe Jace într-un salon mic, dar liniştit şi confortabil. Cum a fost vizita la Chandler? întrebă ea, în timp ce se aşezau. Ai întîlnit vreo persoană interesantă?

Jace rîse.

– Sper că lucrul ăsta nu-i atît de evident pentru toată lumea.

– Cînd ne-am întîlnit la San Francisco, arătai îngrozitor, aveai o înfăţişare lividă. Acum ai o strălucire în ochi şi, dacă nu greşesc, arăţi ca şi cum ai fi descoperit ceva.

– Aşa e, spuse el, cu un zîmbet uşor, leneş. Era un zîmbet pe care nu multe femei îl văzuseră, iar dintre cele care avuseseră această ocazie, nici una nu-i rezistase. Am de gînd să fac curte cuiva.

Houston înghiţi în sec. Era fericită în căsnicie, dar nu era insensibilă.

– Sînt sigură că vei cuceri orice femeie.

– Asta vreau să fac, dar am nevoie de ajutorul tău. Jace se ridică şi se îndreptă spre fereastră, apoi întrebă: Ce ştii de familia Grayson?

– Nu mare lucru. El e văduv şi are două fiice. Locuiesc în Chandler numai de cîţiva ani şi mă tem că nu mai am timp, ca altădată, să primesc noi musarifi. Doi copii, în patru ani, m-au ţinut ocupată.

– Da, îmi închipui că da. Se uită din nou la ea. I-ai invitat la *Balul Recoltei?*

– Kane... Kane mi-a cerut să nu-i invit.

– Nu-mi spune că nu-ţi place Nellie.

– Nellie? Nellie e o scumpă. Este cea mai generoasă fiinţă din lume, gata să ajute pe oricine are nevoie de ea; anul trecut însă doi tineri s-au bătut în grădină pentru favorurile fiicei mai mici. Kane spunea... ei bine, spunea nişte lucruri neplăcute în legătură cu caracterul fetei mai mici, aşa că anul acesta nu au fost trimise invitaţii familiei Grayson. Mă tem, totuşi, că se va găsi vreun tînăr să o aducă. Îl privi cu atenţie. Nu faci parte din curtezanii ei, nu-i aşa?

Jace zîmbi.

– Pe mine mă interesează Nellie.

Houston îl privi îndelung. Nu o cunoştea prea bine pe Nellie, dar îşi spusese, totdeauna, că bărbaţii erau nişte proşti, nu erau în stare să vadă dincolo de aparenţa greoaie a fetei. Bărbaţii se topeau după superficiala şi frivola ei soră, Terel, dar nici unul nu o invita pe Nellie, nici măcar pentru o acţiune caritabilă. Şi iată, acum, vărul lui Kane, acest bărbat atît de atrăgător, spune că e interesat de Nellie. Părerea ei despre Jace, bună, cum era pînă acum, deveni şi mai favorabilă.

– Îi voi trimite urgent o invitaţie lui Nellie. Ce altceva mai vrei să fac?

– Nu prea mă pricep la treburile astea, dar nu cred că Nellie are vreo rochie convenabilă. Poţi să...

– Desigur, răspunse Houston, părerea ei despre

Jace îmbunătăţindu-se şi mai mult. Nu crezi că Nellie ar fi superbă în argintiu? Argintiu şi perle?

– Cred că Nellie ar fi superbă în orice. Îi luă mîna lui Houston şi i-o sărută. Ştii, nu-i aşa? Eşti o adevărată doamnă. Nu înţelese de ce Houston izbucnise într-un hohot de rîs, se bucură însă că spusele lui îi făcuseră plăcere.

Nellie se simţea epuizată. În cele două zile, trecute de la vizita domnului Montgomery, încercase să-şi răscumpere vina de a-i fi făcut să se simtă prost, din cauza ei, pe ceilalţi membri ai familiei. Gătise cîteva prînzuri deosebite – din care ea mîncase foarte puţin – şi îşi dublase energia la curăţenie. Ea şi Anna scoseseră draperiile din salon, le căraseră în curtea din spate, unde, cîteva ore bune, le bătuseră ca să le cureţe de praf. Serile, deşi era foarte obosită, le petrecea brodînd pînă tîrziu, pentru Terel, reverele unei jachete pe care i-o pregătea pentru Crăciun.

Spera că, dacă se arăta destul de bună, familia să o ierte pentru faptul că se făcuse de rîs şi-i pusese şi pe ei într-o situaţie jenantă, în faţa unui musafir. Voia, într-adevăr, ca sora şi tatăl ei să fie mîndri de ea.

Acum, plină de făină pînă la coate, întindea aluatul pentru o plăcintă cu mere, destinată pentru cină. Pregătise deja, pentru fripturi, antricoate cu capetele oaselor învelite în hîrtie creponată. Totul

era gata de băgat în cuptor pentru cina din acea seară.

Era atît de absorbită de pregătirea plăcintei, încît tresări cînd cineva ciocăni în tocul uşii din spate. Uşa era deschisă de vreme ce – cu soba încinsă – în bucătărie era foarte cald.

– Am bătut la uşa din faţă, dar n-a răspuns nimeni, spuse Jace, zîmbindu-i lui Nellie şi strîngînd în braţe un buchet imens de trandafiri tîrzii.

– Îmi pare rău, spuse Nellie, lăsînd jos făcăleţul şi curăţindu-şi de pe mîini nişte resturi de aluat. Anna ar fi trebuit să fie acolo, să şteargă praful, dar cred că... Se opri, aducîndu-şi aminte de predicile tatălui ei în legătură cu informarea străinilor despre treburile familiei. Privi florile şi zîmbi. Presupun că ai venit s-o vezi pe Terel, dar mă tem că nu-i acasă. Ea...

– Am venit să te văd. Fără să fie invitat, intră în bucătăria supraîncălzită. Pentru dumneata, spuse el, întinzîndu-i trandafirii.

Nellie rămase unde era şi clipi uimită. Nu luă florile.

Jace se îndreptă spre masă, luă o felie de măr dintr-un castron şi o mîncă.

– Nu-ţi plac trandafirii? Credeam că da, dar dacă nu, îţi iau altceva. Ce-ţi aduc ceilalţi curtezani?

Nellie era tentată să privească în spatele ei, să vadă dacă nu cumva, în bucătărie, mai era şi o altă persoană, cu care vorbea el.

– Îmi plac trandafirii, şopti ea, şi nu am... prieteni... bărbaţi.

– Bine, spuse el şi-i zîmbi cu căldură.

Nellie nu se putea mişca, rămăsese privindu-l cum mînca felii de măr, rezemat de masă.

– Nu vrei să-i pui în apă?

– Ce?

– Trandafirii, spuse el, zîmbind din nou.

– O, da. Se reculese puţin, în timp ce lua trandafirii. În casa familiei Grayson existau multe vaze, în care se puneau florile primite de Terel; ea nu primise pînă acum nici măcar o margaretă. Aranjă încet florile, încercînd să-şi limpezească mintea. Odată redevenită calmă, se întoarse spre el. Mulţumesc pentru flori, domnule Montgomery, dar mă tem că Terel nu se va întoarce decît peste cîteva ore. Ea...

– Vreau să ieşi la plimbare cu mine.

– Plimbare? Adică să mergem acolo unde e Terel? Sînt sigură...

– Nu vreau să o văd pe sora dumitale mai mică, spuse el, sever. Nellie, am venit să te văd pe dumneata şi pe nimeni altcineva. Vreau să ieşi la plimbare cu mine.

Nellie făcu doi paşi înapoi.

– Nu pot să fac asta. Am prea multă treabă. Trebuie să termin plăcinta, friptura trebuie pusă curînd în cuptor, apoi trebuie să mă îmbrac pentru cină şi...

– O oră, spuse el. Asta-i tot ce-ţi cer.

– Nu se poate. Nellie se depărtă şi mai mult de el. Nu-i păsa de felul cum o privea. O făcea să se simtă stingherită. Am mult prea multe de făcut, mai zise.

– Treizeci de minute, atunci. Trezeci de minute din timpul dumitale, pentru un străin, singur în acest oraş. Plimbă-te cu mine prin oraş şi prezintă-mă cunoştinţelor.

– Nu cunosc prea multă lume, spuse ea, repede, şi trebuie să termin plăcinta. Imposibil să...

– O plăcintă cu mere?

– Da. Este pentru cină. Tatălui meu îi place plăcinta cu mere. El...

– Cum poţi să faci plăcintă cu mere, fără mere?

Ea îl privi, apoi se uită la castronul care, cu cîteva clipe înainte, era plin cu felii de măr.

– Domnule Montgomery! exclamă ea, cu tonul unei profesoare admonestînd un elev, ai mîncat toate merele pentru plăcintă!

– O treabă uşoară pentru oricine, spuse el, încet, urmărind-o cu atenţie.

Nellie îşi dădu, instantaneu, seama că el se referea la acea împrejurare, cînd ea mîncase tot desertul, în seara invitaţiei lui la cină. Se îmbujoră de ruşine, apoi îl privi.

Ochii îi luceau maliţios, îi apăruse şi gropiţa din obraz. Era evident că o tachina.

Stînjeneala o părăsi şi îi zîmbi, cu acel zîmbet cald, care o înfrumuseţa.

– Ce o să servesc la cină? Nu mai avem mere.

Ochii lui sclipeau.

– Presupun că va trebui să mergi la magazin, să cumperi.

– Aşa se pare.

– Poate ar trebui să merg cu dumneata, să te păzesc.

– Da, poate ar trebui. Străzile din Chandler pot fi, uneori, primejdioase. Chiar anul trecut, s-au ciocnit doi biciclişti.

– Nu! Asta-i de-a dreptul înfiorător! Cine ştie dacă nu se va întîmpla ceva asemănător? Fără îndoială, ai nevoie de un însoţitor.

– Şi eu cred asta, spuse Nellie, încet. O parte a minţii ei îi spunea să refuze, să rămînă acasă şi să termine de gătit. Ar fi trebuit să-l dea afară pe acest bărbat, peste măsură de familiar, şi să se apuce de treabă. Era convinsă că el se situase în afara oricăror convenienţe, dînd buzna în bucătărie, aşa cum făcuse. Altă parte a minţii îi spunea să se ducă. Ar fi fost foarte plăcut să se plimbe în compania acestui bărbat şi să salute lumea întîlnită în cale. Poate – doar în această după-amiază – ar fi putut pretinde că este asemenea altor tinere şi că un bărbat tînăr şi chipeş i-a venit în vizită.

Îşi scoase şorţul şi-l agăţă într-un cîrlig din uşă.

Ar fi trebuit să urce să-şi ia o pălărie, ar fi trebuit, probabil, să se privească într-o oglindă, dar se temea că, dacă îl lasă singur, el o să dispară. Nu avea încrederea lui Terel, care, chiar dacă lăsa un bărbat s-o aştepte ore întregi, era convinsă că îl va găsi tot acolo, la venirea ei.

Se întoarse spre Jace şi zîmbi.

– Sînt gata.

Îi zîmbi şi el la rîndul lui. Era foarte încîntat că fata nu pierduse o oră sau mai mult, gătindu-se în faţa oglinzii, înainte de a pleca din casă. Din experienţa lui cu femeile frumoase, ca Nellie, ştia că acestea pierdeau mult timp să se împopoţoneze.

Se dădu la o parte, făcîndu-i loc să iasă înaintea lui, admirîndu-i uşorul balans al şoldurilor. O şuviţă de păr îi atîrna pe ceafă şi simţi, brusc, dorinţa să i-o ridice şi să-i sărute pielea catifelată.

– Îmi pare rău, nu te-am auzit, spuse Jace, cînd îşi dădu seama că Nellie îi vorbea. Îi deschise poarta şi ieşiră pe trotuar.

– Mi-am uitat coşul. Se întoarse spre casă. El nu voia s-o scape din ochi, de teamă că va intra în casă şi nu o să mai apară.

– O să-ţi duc eu cumpărăturile. Nu se mai putu stăpîni, întinse mîna şi-i ridică şuviţa de păr, degetele lui mîngîindu-i uşor gîtul. Pielea ei era, aşa cum şi-o imaginase, catifelată şi caldă.

Nellie tresări la atingerea lui, apoi se simţi stinghertă. Îi stătea chiar atît de rău părul? Bineînţeles că da. După şters praful, după gătit, grădinărit şi spălat, ştia că arăta, fără îndoială, îngrozitor.

– Trebuie, spuse ea, apoi se dădu repede înapoi.

Această mişcare o făcu să se ciocnească cu domnişoara Emily, o domnişoară mai în vîrstă, subţire, înaltă şi foarte îngrijită, care conducea ceainăria *Miss Emily's Tea Shop.* Pachetele domnişoarei Emily se împrăştiară pe trotuar.

– Scuzaţi-mă, zise Nellie, supărată că niciodată nu părea să facă ceva ca lumea. Se opri şi se apucă să strîngă pachetele. El o ajută.

Domnişoara Emily rămase în picioare, privind la cei doi tineri care-i adunau pachetele. Ar fi putut lăsa pe cei de la magazin să-i trimită cumpărăturile acasă, la vîrsta ei însă prefera să se plimbe încărcată cu pachete şi să vadă ce lucruri interesante se mai întîmplă prin oraş.

– Ei bine, Nellie, spuse domnişoara Emily cînd tinerii se ridicară, dar se întrerupse. Tînărul îi ţinea pachetele şi o privea radios pe Nellie, asemenea motanului care a mîncat smîntînă. Ei bine, nu mă prezinţi tînărului tău prieten?

– Domnul Montgomery nu este... vreau să spun, nu sîntem... se bîlbîi Nellie, înroşindu-se.

Jace rîse, făcînd-o pe domnişoara Emily să clipească, nedumerită. Era un bărbat tare chipeş.

– Nu sînt încă, dar am de gînd să devin prietenul ei, spuse el, încet. Mă numesc Jace Montgomery.

– Emily, răspunse ea, sau domnişoara Emily dacă preferi. Îi aruncă o privire atentă, şireată, lui Jace. Trebuie să spun, tinere, că pari foarte mulţumit de dumneata.

– Sînt, într-adevăr. O privi pe Nellie care era încă roşie la faţă. Care bărbat n-ar fi, însoţind o femeie atît de frumoasă?

Din nou Nellie avu tendinţa să privească în spatele ei, să vadă la cine se referea, remarcă însă că, de fapt, ei îi zîmbea.

– Ia te uită! spuse domnişoara Emily. În sfîrşit, există un bărbat cu judecată în oraşul ăsta. Nellie e o tînără drăguţă, chiar foarte drăguţă şi faci foarte bine că te ocupi de ea.

Jace îi luă mîna lui Nellie şi i-o strecură sub braţul său.

– Cred că aşa o să fac, spuse el, zîmbind domnişoarei Emily.

– Veniţi să luaţi ceaiul la ceainăria mea, îi invită ea.

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc acasă şi...

– Vom fi acolo, spuse Jace, în timp ce domnişoara Emily îşi luă pachetele şi se pregătea să plece.

Jace se îndepărtă în direcţia opusă, cu braţul lui Nellie strîns sub al lui.

– Domnule Montgomery, zise Nellie, nu poţi spune astfel de lucruri.

– Ce fel de lucruri?

– Că... sînt frumoasă şi dumneata eşti prietenul meu. Lumea ar putea avea o părere greşită despre noi.

Lui Jace nu-i trecuse niciodată prin cap că Nellie nu ştia că e frumoasă. Din experienţa lui ştia că femeile frumoase se plîngeau adesea de înfăţişarea lor şi mai ştia că o făceau atunci cînd doreau să li se facă mereu complimente. Nu era pregătit încă să-i facă lui Nellie complimente extravagante. Voia să o ţină în braţe în momentul cînd îi va spune cît este de frumoasă.

– Care ar fi impresia corectă despre noi?

– Că lucrezi pentru tatăl meu, iar eu, în calitate de gazdă, simt că ar trebui... Ce ar trebui? se gîndi ea. Niciodată nu ieşise la plimbare cu vreunul dintre ceilalţi angajaţi ai tatălui ei.

– Că ar trebui să mă prezinţi cetăţenilor din Chandler, sfîrşi el, în locul ei. Iată de ce cred că trebuie să mergem la ceainăria domnişoarei Emily.

Brusc, se opri şi privi, în jos, spre ea. Faţa îi devenise serioasă, ca şi cum l-ar fi tulburat un gînd supărător.

– Nu-ţi displac, nu-i aşa, Nellie? Poate nu doreşti să fii văzută cu mine. Poate... ei bine, nu te atrag.

Nellie putu doar să-l privească; era incapabilă

să spună ceva. Să-i displacă? Neatrăgător? Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei. Era blînd, atent, cald, hazliu şi fermecător.

– Îmi placi, şopti ea.

– Bine. Îi strînse mai tare braţul sub al lui şi porni din nou.

– Povesteşte-mi, acum, ceva despre oraşul ăsta.

Nellie încercă să se relaxeze, dar era dificil s-o facă. Nu-l înţelegea, pentru că era diferit de toţi bărbaţii pe care-i întîlnise vreodată. Majoritatea bărbaţilor o priveau o dată, de sus în jos, apoi o ignorau. Puţini bărbaţi îi acordaseră atenţie şi aceasta, de obicei, se manifesta în legătură cu modul în care gătea sau făcea gospodărie. Cu patru ani înainte, un bărbat văduv, cu cinci copii, o ceruse în căsătorie tatălui ei. Nellie s-ar fi măritat – i-ar fi plăcut să aibă copii – dar Charles şi Terel fuseseră atît de tulburaţi, încît îl refuzase. Tatăl ei şi Terel îi spuseseră că bărbatul o voia doar ca să aibă grijă de copii şi că trebuia să aştepte apariţia bărbatului „potrivit".

Bineînţeles că Nellie nu era atît de proastă, încît să-şi închipuie că acel bărbat o iubea, dar totodată ştia că, la douăzeci şi patru de ani, mai avea puţine şanse să se mărite; în urma insistenţelor tatălui ei şi ale lui Terel, refuză, totuşi, cererea.

După aceea, mîncă atît de mult, încît se îngrăşă nouă kilograme.

Tatăl ei nu îi spuse nimic în legătură cu sporul de greutate dar, adesea, Nellie îl observa cum o măsoară din ochi. Se părea că-l dezamăgeşte în toate privinţele. Ea constituia o problemă pentru el, ca fată nemăritată; chiar şi atunci cînd îşi găsise un bărbat cu care să se căsătorească, acesta se dovedise nepotrivit din punctul de vedere al familiei ei.

Într-o zi, Terel aduse vestea că cel care o ceruse pe Nellie de soţie se căsătorise cu altcineva şi cumpărase vechea casă Farnon, de lîngă rîu. Terel mai îndulci vestea cu un cadou constînd dintr-o cutie cu două kilograme de batoane de ciocolată cu lapte, pe care Nellie le dădu gata într-o singură după-amiază.

– Şi ce e clădirea aceea? întrebă Jace.

Mergeau în josul lui Lead Avenue spre zona comercială a oraşului Chandler şi ea începu să-i arată magazinele şi sediile comerciale de interes pentru el. Trecură prin faţa hotelului *Denver,* a magazinului *Farell,* a croitoriei domnului Bagly şi a drogheriei *Freyer,* apoi o luară la stînga, pe Third Street, şi continuară să se plimbe.

După cîtva timp, Nellie îşi depăşi starea de nervozitate deoarece Jace era un însoţitor agreabil. Părea interesat de toate, voia să ştie cît de vechi erau edificiile, cine erau proprietarii, ce era de vînzare.

– Lasi impresia că ai de gînd să te instalezi definitiv aici.

– S-ar putea, spuse el privind-o atît de semnificativ, încît Nellie, stingherită, îi evită privirea.

Pe Coal, în faţa saloanelor de artă *Sayles,* Nellie fu zărită de Johnny Bowen şi Bob Jenkins, care veniră în fugă.

– Terel e cu tine? întrebă Bob.

– Este cumva acasă? îl urmă Johnny.

– Pot să o văd mai tîrziu? Ce aveţi la cină? mai întrebă Bob, rîzînd.

Nellie simţi că revine pe pămînt. Timp de o oră, sub lucirea caldă a ochilor lui Jace, uitase cu totul de frumoasa ei soră mai mică.

– Ea este... începu Nellie.

– Dacă vreţi să ne scuzaţi, spuse sec, Jace, privind spre cei doi tineri, Nellie şi cu mine avem o întîlnire care nu suferă amînare.

Tinerii rămaseră muţi de uimire vreme de cîteva clipe.

– Dumneata eşti angajatul cel nou al tatălui lui Terel?

– Al domnului Grayson, da, preciză Jace.

Bob zîmbi.

– O, înţeleg, fiica patronului, Nellie...

Jace o lăsă de braţ pe Nellie şi păşi spre cei doi tineri. Jace era mai în vîrstă, mai solid şi mult mai sigur de sine.

– Mă îndoiesc, domnule, spuse el, că eşti destul de inteligent să înţelegi ceva. Acum, te sfătuiesc să speli putina şi altădată să nu o mai consideri pe domnişoara Grayson drept secretara pentru activităţi mondene a surorii sale.

Bărbaţii se uitară cînd la Jace, cînd la Nellie. Johnny, mai în spate, o privea pe Nellie ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. O privea nu ca pe sora mai în vîrstă şi grasă a lui Terel, care servea liniştită ceai şi prăjituri sau cine somptuoase, ci ca pe o femeie. Niciodată nu remarcase ce figură drăguţă avea. Şi, deşi era cam voinică pentru gusturile sale, avea forme agreabile.

Johnny îl apucă pe Bob de braţ.

– Ne pare rău că v-am deranjat, domnule. Bună ziua, Nellie. Îşi duse mîna la pălărie şi amîndoi tinerii se întoarseră să plece, nu înainte ca Johnny să mai arunce o privire, peste umăr, lui Nellie.

– Mucoşi obraznici, mormăi Jace, apucînd mîna lui Nellie şi strecurînd-o din nou sub braţul lui. Întreg oraşul ăsta pare plin de nebuni, se gîndi el. Toţi bărbaţii ăştia erau orbi sau doar tîmpiţi? Era ceva dincolo de puterea lui de înţelegere cum un bărbat putea fi interesat de Terel cea slabă şi egoistă, cînd, în apropiere, se găsea Nellie.

La colţul intersecţiei dintre Second Street şi Coal zăriră ceainăria domnişoarei Emily.

– Mi-e foame, ţie nu? întrebă Jace.

Nellie era încă sub impresia întîlnirii cu cei doi prieteni ai lui Terel. Domnul Montgomery se comportase ca şi cum ar fi fost pe cale să-i lovească şi spusese că Nellie nu era „secretara pentru activităţi mondene" a lui Terel.

– Nu, răspunse ea, sincer. Nu mi-e foame deloc. Se simţea prea bine, prea fericită ca să-i fie foame. Nu-şi dădea seama de asta, dar îşi schimbase ţinuta, mergea cu umerii drepţi şi avea o expresie radioasă, inexistentă cu o oră mai devreme.

– Te deranjează dacă eu mănînc?

Privi în sus, spre el. În acel moment, i-ar fi permis orice.

– Desigur că nu, spuse ea, încet.

În interiorul ceainăriei, buna dispoziţie a lui Nellie suferi un şoc la vederea a trei dintre prietenele lui Terel, subţirele şi nostime. Toate trei purtau nişte rochii superbe, ce se mulau perfect pe trupurile lor zvelte. Erau atît de strînse în talie, încît păreau să se rupă în două.

Aş dori să mă întorc acasă, se gîndi Nellie, dîndu-şi, subit, seama de rochia ei veche de casă, de părul în dezordine şi, mai ales, de corpolenţa ei. Nu putea să urmărească reacţiile domnului Montgomery la vederea acestor femei atrăgătoare.

Una dintre fete ridică privirea, o văzu pe Nellie, îi zîmbi abia perceptibil – la urma urmei, luase masa de multe ori în casa lui Nellie – apoi îşi privi însoţitoarele. În clipa următoare, se întoarse şi-l zări pe Jace. Fără să se mai poată controla, rămase cu gura căscată.

Nellie privea în altă parte în timp ce Jace o conducea la una din mese. Se aşeză şi privi pe fereastră. Nu voia să-i vadă faţa lui Jace cînd va zări fetele.

– Nellie, ce bine îmi pare că te văd!

Încet, întoarse capul de la fereastră şi privi fetele, venite lîngă masa lor. Păreau un buchet de flori în rochiile lor brodate, cu garniturile de blană ale jachetelor, cu cerceii din urechi şi cu pălărioarele cochete, aşezate strengăreşte.

Ştia ce doreau: să le fie prezentat Jace.

Inspiră adînc. Mai bine să depăşească acest impas.

– Pot să te prezint? întrebă ea, încet. Îl prezentă, dar încă nu îndrăznea să-i privească faţa, să observe felul în care le priveşte. Una dintre fete îşi scoase mănuşile şi Nellie avu ocazia să vadă modul elegant în care îşi mişca mîinile micuţe.

Vag, putea auzi conversaţia lui Jace cu fetele, fără să înţeleagă ce spun. Fusese o după-amiază minunată, la braţul acestui bărbat căruia – avusese o clipă impresia, îi aparţine.

– Vreţi să ne scuzaţi? îl auzi pe Jace spunînd, lui Nellie şi mie ne este foame.

Nellie ar fi preferat să se deschidă pămîntul şi să

o înghită. Persoanele cu corpolenţa ei pretindeau că nu mănîncă niciodată.

– Oh! exclamă una dintre fete, privind-o curioasă pe Nellie.

– Domnule Montgomery, dumneata eşti cel despre care spune Terel că va lucra pentru tatăl ei?

Nellie îi aruncă, în cele din urmă, o privire lui Jace şi, în locul expresiei încîntate pe care se aştepta să i-o vadă, remarcă, mai degrabă, o oarecare plictiseală.

– Am convenit să lucrez pentru tatăl lui Nellie, spuse el, cu emfază, numai cu condiţia ca Nellie să iasă la plimbare cu mine.

Nellie nu ştia cine manifestă o mai mare uimire, ea sau fetele. La unison, acestea se întoarseră să o privească pe Nellie şi expresiile lor arătau clar că nu-şi dădeau seama ce putea găsi un bărbat ca Jace, la o femeie ca Nellie.

În tăcere, reveniră la masa lor şi, cu capetele apropiate, începură să şuşotească, privind-o din cînd în cînd pe Nellie.

Rămasă încă o dată fără grai, Nellie se întoarse spre Jace.

– Este cel mai bizar oraş pe care l-am văzut vreodată, spuse Jace, pe jumătate furios, pe jumătate uimit. Ai putea avea impresia că n-au mai văzut un bărbat şi o femeie plimbîndu-se împreună. Este chiar atît de diferit Colorado de Maine?

Ea avu de gînd să-i spună că deosebirile nu erau între state, ci între femeile din aceste state. Ceea ce i se părea lumii ciudat, era faptul că el dorea să fie văzut în compania ei. Ceva o făcu însă să tacă. Dacă el nu ştia că era considerată o fată bătrînă şi neinteresantă, nu era ea cea care să-i spună. Va afla asta destul de curînd, aşa că nu avea rost ca totul să se termine mai devreme.

– Poate Colorado este diferit de Maine, spuse ea. Povesteşte-mi mai multe despre Maine şi despre navele tale.

– Cu plăcere, spuse el, zîmbind şi amintindu-şi cît de mult îi lipsea marea.

Capitolul 4

După un ceai plăcut, la care Nellie mîncă foarte puţin, ei părăsiră localul.

– Trebuie să merg acasă, spuse Nellie, fără să o dorească cu tot dinadinsul. În acea clipă se simţea ca şi cum n-ar mai fi vrut să se întoarcă niciodată acasă.

– Ţi-ar sta bine cu asta, spuse Jace, privind în vitrina unui magazin apropiat – cel mai mare şi mai scump magazin universal din Chandler – numit *The Famous.*

Nellie nu dădea prea mare importanţă îmbrăcămintei. Era prea ocupată cu gospodăria şi gătitul, iar cînd avea puţin timp liber îl ajuta pe reverendul Thomas în acţiunile sale de caritate. Acum, privind

la lucrurile frumoase din vitrină, ar fi dorit să aibă ceva elegant de îmbrăcat.

– Vrei să intrăm? o îndemnă Jace.

– Nu, răspunse ea, retrăgîndu-se. Nu putea suporta să vadă toate vînzătoarele acelea spilcuite, iar ideea cumpărării unei rochii o făcea să se teamă că-şi va strica ziua.

– Nu, trebuie să merg acasă. Tata va...

Jace îşi scoase din buzunar ceasul mare din aur şi-l privi.

– Închipuieşte-ţi, sîntem plecaţi abia de zece minute. Avem încă destul timp.

– Zece... începu Nellie, apoi rîse. Foarte bine, domnule Montgomery, se pare că mai avem încă cincizeci de minute. Unde mergem?

El îi strecură mîna sub braţul lui.

– Oriunde sînt cu dumneata, mă simt fericit.

Nellie roşi de plăcere.

– Fenton Park nu este departe, minţi ea, ştiind că era la o jumătate de milă. Se va îngriji de friptură şi de plăcinta cu mere ceva mai tîrziu.

Se plimbară încet, Nellie relaxîndu-se cu fiecare pas făcut. Jace era foarte curtenitor cu ea şi nu o lăsă singură, aşa cum se temuse că o va face. La capătul lui Second Street, Nellie se opri. Fenton Park se găsea în faţa lor, dar între ei şi parc era un zid de piatră, înalt de peste un metru, dublat de un şanţ adînc.

– Trebuia să fi mers pe First Street, mormăi Nel-

lie, simţindu-se ridicolă. Trebuie să ne întoarcem.

– Ce importanţă are zidul ăsta mic? Te ridic deasupra lui şi vei putea trece dincolo.

Lui Nellie îi veni să rîdă. Poate îşi închipuia că era în stare să ridice şi case? Sau cai de tracţiune?

– E cumva împotriva convenienţelor? întrebă el, privind-o în faţă.

Se hotărî să-i spună pe şleau:

– Domnule Montgomery, trei bărbaţi n-ar putea să mă ridice peste zidul acela.

În momentul următor, apucată cu mîinile de mijloc, era ridicată pe zid. Jace era foarte voinic, după ani întregi de tras la ancore şi de manevrat pînze, iar Nellie nu i se păru deosebit de grea.

Nellie începu să rîdă cînd se văzu cocoţată pe coama zidului. Ce zi, se gîndi ea, ce zi de necrezut, de neuitat! Fără mîncare de gătit, fără rufe de întins la uscat; în loc de acestea, o plimbare cu un bărbat chipeş, care se purta cu ea ca şi cum ar fi fost frumoasă.

Se ridică în picioare pe coama zidului şi începu să meargă pe el cu mîinile întinse, pentru a-şi păstra echilibrul. Copilăria ei se sfîrşise la doisprezece ani, în ziua cînd mama ei murise. De şaisprezece ani, viaţa ei se scurgea fără distracţii, fără ore pierdute.

Jace se dădu înapoi şi o observă cum mergea pe zid. Părea să devină, cu fiecare clipă, mai tînără şi mai fericită. Făcu o săritură şi se găsi pe zid,

alături de ea; îi întinse mîna şi ea i-o luă.

– Dacă e să cădem, vom cădea împreună, spuse el, amuzat la ideea unei tumbe, împreună, în şanţ.

– Pe aici.

Nellie, ţinîndu-l de mînă, îl urmă spre sud, de-a lungul zidului, spre Midnight Lake. O pală de vînt o dezechilibră, dar el o prinse strîns în braţe. Nellie nu fusese ţinută niciodată în braţe de vreun bărbat; brusc, simţi că inima începe să-i bată cu putere.

Cu o mişcare rapidă, Jace îi desprinse agrafele din păr şi le aruncă departe. Părul ei lung, castaniu, i se revărsă pe umeri.

– Minunat, şopti el şi îşi lipi obrazul de al ei. Nellie avu impresia că i se opreşte inima. El îşi depărtă puţin faţa de a ei. Te-aş săruta, dar se pare că avem spectatori.

Nellie privi dincolo de şanţ, spre parc, unde o jumătate de duzină de perechi jucau crochet, numai că acum se opriseră şi priveau la Nellie şi Jace, amîndoi în picioare, pe creasta zidului.

– Dă-mă jos, înainte să mor de ruşine, îi şopti ea.

– Dorinţele tale sînt ordine pentru mine.

O clipă, Nellie se gîndi la ce ar fi spus tatăl ei, dacă ar fi aflat despre toate acestea, dar îşi goni acest gînd din minte. Tot ce conta era momentul prezent.

Jace coborî primul, apoi îşi ridică braţele să o

ajute pe Nellie. Avu un moment de îndoială că va fi în stare să o ţină, dar căpătase încredere în el, aşa că o lăsă să coboare. O luă în braţe cu uşurinţă şi, preţ de cîteva clipe, o ţinu lipită de el.

– Se uită lumea la noi, spuse ea împingîndu-l, în timp ce rîdea, înroşindu-se.

O luă de mînă şi începură să alerge, mai întîi spre un capăt al şanţului, apoi printre copacii din partea de răsărit a lacului şi mai departe, pînă la marginea parcului. Jace se opri, cu Nellie alături, inimile le băteau puternic din pricina alergării; priviră peste dealurile dimprejur, spre munţi. Departe, se vedea un tren şi ajunse pînă la ei fluieratul slab al locomotivei.

Mă îndrăgostesc, se gîndi Jace. Mă îndrăgostesc de fata asta care se uită la mine ca şi cum aş fi un uriaş. Aşa cum îl privea, printre genele ei dese, îi crea senzaţia că dobîndeşte izvoare nesecate de energie. Julie obişnuia să-l privească astfel. În vremea cînd fusese căsătorit cu Julie, avusese într-adevăr o energie debordantă. De la moartea ei nu mai era în stare de nimic.

Acum însă, după fiecare minut petrecut cu Nellie, se simţea mai plin de viaţă.

Nellie încerca să-şi strîngă părul, nu avea însă nici panglică, nici agrafe.

– Lasă-l desfăcut, spuse el, privind-o şi dorind să o mîngîie; era încă prea devreme pentru asta. Ştia că nu trebuia să se grăbească cu Nellie şi era

hotărît să procedeze cu toată circumspecţia necesară.

– Foarte bine, spuse Nellie şi îşi lăsă mîinile în jos.

O conduse pe o colină şi o făcu să se aşeze lîngă el, apoi se întoarse şi îşi puse capul pe genunchii ei. Nellie fu prea şocată ca, timp de cîteva secunde, să poată reacţiona.

– Domnule Montgomery, spuse, în şoaptă, în cele din urmă, nu cred că... Apoi se opri. Într-un fel, în acea lumină împuţinată a după-amiezei i se părea normal ca acel bărbat minunat să-şi pună capul pe genunchii ei. Întreaga după-amiază trecuse ca sub imperiul unei vrăji şi ceea ce se întîmpla acum făcea parte din această vrajă. A doua zi se va întoarce la gătit şi gospodărie, dar azi era hotărîtă să se supună vrăjii.

El îşi ţinea ochii închişi şi ea îi atinse uşor, cu vîrful degetelor, părul moale de la tîmple. Nu deschise ochii, dar schiţă o umbră de zîmbet, suficient ca să facă să-i apară gropiţa din obraz. Ea îşi plimbă degetul pe acea gropiţă.

– De la cine ai moştenit-o, din partea mamei sau a tatălui tău? întrebă ea, încet. În acest moment putea pretinde că era asemenea oricărei femei şi că acest bărbat îi aparţinea.

– Din familia tatălui meu, răspunse el fără să deschidă ochii. Cei din familia Montgomery se nasc, din cînd în cînd, cu gropiţe, iar fetele au, uneori,

părul roşu.

– Şi cei din familia mamei tale? Cum arată?

Jace zîmbi în timp ce mîna lui Nellie îi mîngîia, uşor, părul.

– Talentaţi. Toţi cei din familia Worth sînt plini de talent. Mama face canto, sora ei pictează, bunicul cîntă şi el, bunica şi tatăl ei pictează.

– Şi tu ce faci? Nellie devenea tot mai îndrăzneaţă, pe măsură ce el sta aşa, cu ochii închişi. Cînd Terel era mică, Nellie o ţinea în braţe şi o alinta, dar după ce sora ei crescuse, devenise mai independentă şi nu-i mai permitea s-o dădăcească. Azi, Nellie începea să-şi amintească ce plăcut era să simtă atingerea altei fiinţe omeneşti. Îi trecu degetele prin păr, simţind cum se cîrlionţa în timp ce i-l zbîrlea. Îi atinse sprîncenele, bărbia, pe care se simţeau firele aspre de barbă, chiar la suprafaţa pielii.

– Puţin din amîndouă, spuse Jace, cu o voce răguşită. Îi venea greu să rămînă nemişcat şi să-şi reprime dorinţa de a o lua în braţe. Nu încă, Montgomery, îşi spuse, nu încă. Mama a încercat să mă înveţe să cînt, continuă el, dar niciodată n-am putut să mă autodisciplinez. Preferam să navighez într-o barcă cu pînze. Bunica m-a învăţat cîte ceva despre pictură, lucru care m-a ajutat şi la proiectarea cîtorva nave pentru compania tatălui meu, dar, în general, fac doar ce ştiu.

Nellie îl bănuia de o modestie excesivă. Aşa

cum la prima lor întîlnire îi simţise singurătatea, tot aşa acum ştia că nu-i spune tot adevărul.

– Fără îndoială că tatăl tău îţi plăteşte o leafă, în ciuda faptului că tai frunză la cîini.

El deschise brusc ochii.

– Îmi cîştig existenţa. De fapt, am proiectat un iaht care depăşeşte toate realizările în materie, de pe Coasta de Est. Nici unul dintre fraţii mei nu-i în stare să proiecteze măcar o barcă cu vîsle şi am acasă nişte medalii care... Se întrerupse, apoi rîse şi se aşează din nou cu capul pe genunchii ei. O să ţi-o plătesc pentru asta, Nellie, preciză el, zîmbind. Îl făcuse să reacţioneze ca un şcolar lăudăros. Îi luă mîna şi-i sărută palma. Vorbeşte-mi acum despre tine.

– N-am ce să-ţi spun, răspunse ea, cinstit. N-am nici un talent, nici un fel de realizări. Cu excepţia faptului că mănînc, se gîndi ea. Într-o zi mîncase trei platouri cu prăjituri.

– Muzică?

– Nu.

– Artă?

– Nu.

– Ştii să găteşti.

– O mulţime de femei ştiu asta.

El deschise ochii şi se încruntă.

– Nu-mi spui adevărul. Trebuie să fie ceva ce ţi-ar plăcea mai mult decît orice pe lume.

– Îmi iubesc familia, spuse ea, cu îndoială, dar

cînd îl văzu, în continuare, încruntat, adăugă suspinînd: Copiii. Mă gîndesc cîteodată că mi-ar plăcea să am o duzină de copii.

– Şi mie mi-ar plăcea să te ajut, spuse, solemn, Jace.

Trecură cîteva clipe pînă ce Nellie înţelese sensul cuvintelor lui; se înroşi violent şi-l lovi uşor peste umăr.

– Domnule Montgomery, eşti rău.

O privi pieziş, ridicîndu-şi sprîncenele.

– Tu mă faci să fiu rău, Nellie. Ea rîse. Soarele apunea şi ziua îşi împuţina lumina. Nu ştia cum de era posibil, dar, în umbra înserării, părea şi mai atrăgător.

– Ascultă, spuse el.

În partea de nord a parcului se găsea o biserică şi, în liniştea serii, se auzea o colindă de Crăciun.

– Exerciţii de cor, şopti Nellie. Pentru slujba din ajunul Crăciunului.

– Crăciunul! spuse, încet, Jace. La Crăciunul trecut nici nu-mi mai amintesc pe unde eram, dar m-am îmbătat şi am dus-o aşa două zile.

– Din cauza soţiei tale?

Jace se ridică şi o privi pe Nellie, îi privi faţa ei fermecătoare, apoi îi puse mîna pe obraz, îi atinse părul. Îi privi trupul cu sînii plini şi talia deasupra şoldurilor, pe care era tentat să-şi pună mîinile. Se întrebă dacă avea coapsele la fel de albe ca pielea care i se vedea din decolteu.

Deodată, îi trecu prin minte că, de la Julie, nu mai avusese altă femeie. În cei patru ani de rătăcire, nici o femeie nu-l atrăsese. Nu se putea uita la vreuna fără să-şi amintească de Julie şi orice femeie părea în comparaţie cu ea. Acum însă, privind-o pe Nellie, o dorea atît de mult, încît mîinile începură să-i tremure.

– Să mergem să ascultăm corul, spuse el, în cele din urmă. Trebuia să se îndepărteze de singurătatea parcului, altfel nu era convins că va mai reuşi să se controleze.

Nellie nu avea idee de ceea ce-i trecea lui prin cap, dar ştia că nu voia să plece din parc. Nici un bărbat n-o privise aşa şi, deşi acest lucru o înspăimîntase, îi răscolise simţurile. Avea convingerea că ziua de azi era un eveniment unic, iar mîine nu vor mai fi plimbări cu bărbaţi chipeşi, aşa că astăzi trebuia să obţină tot ce se putea.

– Nellie, nu mă privi astfel. Sînt doar o fiinţă umană şi nu cred că un bărbat ar putea suporta, în continuare, o asemenea încercare.

Ea ezită.

Jace se răsuci pe călcîie şi oftă din greu.

Oftatul său o făcu pe Nellie să rîdă. Nu era sigură despre ce era vorba, dar privirea ochilor lui o făcea să se simtă puternică – şi frumoasă.

– Bine, hai să ascultăm colindele.

O ajută să se ridice în picioare şi mîinile lui îi căutară trupul. Lui Nellie i se puse un nod în gît,

sîngele îi pulsa puternic în tîmple.

– Să mergem, spuse Jace, apucîndu-i mîna şi trăgînd-o înainte.

Mica biserică albă se profila pe cerul întunecat. Uşile duble erau deschise şi lumina aurie a candelabrelor din interior se răspîndea afară, în aerul rece al nopţii. Jace o luă pe Nellie, care începuse să tremure, pe după umeri, şi o conduse în biserică. Se aşezară în spate, urmărind şi ascultînd corul, care, împreună cu dirijorul său, repetă colindă după colindă. Unii dintre membri corului îi zîmbeau lui Nellie şi priveau, întrebători, la Jace care stătea, protector, lîngă ea.

Nellie se sprijini de peretele din fund al bisericii, gîndindu-se că niciodată nu se simţise atît de bine. Hainele ei îl atingeau şi, la adăpostul rochiei, o apucă de mînă şi o strînse puternic.

Ascultară cîtva timp colindele melodioase, mulţumiţi că erau aproape unul de celălalt, cu degetele înlănţuite, fără să se gîndească la altceva.

În momentul cînd dirijorul le ceru coriştilor să interpreteze alte cîntece religioase, în loc de colinde, Nellie îl simţi, deodată, crispat, pe Jace.

– Ce s-a întîmplat? şopti ea.

– Trebuie să plecăm, spuse el, grăbit.

Un anume instinct îi spuse lui Nellie că, în nici un caz, nu trebuia să părăsească biserica. Îl strînse mai tare de mînă şi-i spuse, ca unui copil neastîmpărat:

– Trebuie să rămînem.

Jace nu-şi mai părăsi locul, iar Nellie încercă să descopere motivul profundei sale tulburări. Corul începu să cînte *Miraculoasa izbăvire* şi, la primele note, ea simţi că lui Jace îi tremura, de emoţie, mîna de care-l ţinea.

Corul de abia executase primele acorduri, cînd Jace o lăsă pe Nellie de mînă şi păşi spre centrul bisericii. Ea îl urmări cum, transfigurat, închise ochii şi începu, la rîndul său, să cînte imnul. Avea o voce plină, frumoasă, de tenor, iar perfecţiunea tonalităţii indica ani de exerciţii. Unul după altul coriştii încetară să cînte, dornici să-l asculte pe el.

Jace nu auzea cuvintele pe care le cînta, le simţea.

Ultima dată cîntase imnul la înmormîntarea lui Julie. Atunci stătuse lîngă mormîntul ei, cu ochii uscaţi, cu capul descoperit în frigul aspru din Maine, în februarie, şi nu simţise nimic, nici frigul, nici adînca sa durere. Avea în minte imaginea tinerei lui soţii, în sicriu, cu micul lor fiu în braţe, şi nu simţea nimic.

A cîntat imnul în timp ce ceilalţi plîngeau şi el nu a vărsat o lacrimă. De patru ani era golit de orice simţămînt – călătorise, mîncase, dormise, fără să-şi fi putut învinge starea de totală abrutizare.

Acum, pe măsură ce cînta vechile şi tristele cuvinte ale imnului, şi-o amintea pe Julie, rîsul ei, felul în care se chinuise să dea naştere fiului lor.

Sosise momentul să-i spună adio femeii pe care o iubise atît de mult.

În sfîrşit, după multă, multă vreme, ochii i se umplură de lacrimi.

Adio, Julia mea, adio.

După ce Jace încetă să cînte, în biserică domni o linişte profundă. Părea că nimeni nu mai respira – toţi erau cu ochii în lacrimi. Simţiră emoţia din glasul lui Jace şi reacţionaseră la ea.

În cele din urmă, cineva îşi suflă zgomotos nasul şi vraja se rupse.

– Domnule, spuse dirijorul corului, am dori să cîntaţi în corul nostru. Vom...

Nellie înaintă grăbită.

– Vom vorbi despre asta mai tîrziu, spuse ea hotărîtă şi aproape îl împinse pe Jace pe uşă, afară. Acolo, el se sprijini de zidul bisericii, ea îi scoase batista din buzunar (a ei era murdară) şi i-o întinse.

Jace îşi suflă cu zgomot nasul, apoi îi zîmbi slab lui Nellie.

– Nu prea arată a comportare de bărbat, în faţa prietenei lui, nu-i aşa? mormăi el. La auzul cuvintelor lui, Nellie avu o tresărire, dar se stăpîni.

– Soţia ta?

El aprobă din cap.

– Am cîntat asta la înmormîntarea ei.

– Ai iubit-o foarte mult?

El se reculese şi îşi dădu seama că, pentru prima dată de la moartea ei, Julie nu-i mai apărea

atît de clar în minte, ca înainte. O privi pe Nellie şi-i văzu trăsăturile, neestompate de cele ale lui Julie, imprimate în memoria sa.

– Am iubit-o, spuse el, accentuînd timpul trecut. Da, am iubit-o. Îşi puse mîna pe obrazul lui Nellie. Pot să te conduc acasă, domnişoară Grayson?

– Acasă? întrebă ea, ca şi cum nu mai auzise cuvîntul acesta niciodată înainte. Apoi deodată, ca focul stins de apă, reveni la realitate. Cît este ceasul? Mai bine nu-mi spune. Tata o să fie furios. Nu vor avea nimic pentru cină. Vai, ce am făcut?

– Ceva pentru tine însuţi, aşa, ca o schimbare, spuse Jace, dar Nellie alerga deja spre casă. Porni în fugă după ea.

În timp ce Nellie şi Jace erau în parc, Terel intra în clinica doctorului Westfield. Era frumos îmbrăcată, într-o rochie violet-închis şi o jachetă mulată pe bust, garnisită cu o broderie neagră, cu un desen complicat.

Singura persoană din salonul de aşteptare era Mary Alice Pendergast, o tînără femeie cu un nas subţire, cu cîţiva ani mai vîrstnică decît Terel. În mintea lui Terel, Mary Alice era o fată bătrînă, întocmai ca Nellie şi, ca atare, necompetitivă şi nedemnă de atenţie.

O salută pe Mary Alice şi se aşeză pe un scaun.

– Îl găsesc pe doctorul Westfield mult mai competent decît orice doctoriţă. Nu-i aşa? spuse Mary

Alice, referindu-se la clinica pentru femei, condusă de soţia doctorului.

– Mult mai competent, confirmă Terel. N-aş avea încredere într-o femeie, mai ales pentru ceva atît de serios cum sînt palpitaţiile mele.

– Mmm! spuse Mary Alice, în chip de aprobare. Şi doctorul Westfield este atît de chipeş, nu-i aşa?

– Asta n-are nici o legătură cu profesionalismul lui, izbucni Terel, privind în altă parte. Doctorul Westfield era, după părerea ei, cel mai bine bărbat din cîţi văzuse vreodată – asta pînă la venirea în oraş a domnului Montgomery. De fapt, ar fi fost greu de ales între cei doi.

De cînd domnul Montgomery fusese la cină, Terel făcuse unele cercetări în privinţa lui. Se părea că avea ceva bani; nu era sigură cît de mulţi, dar sursele ei de informare şopteau că nu era deloc sărac. Era rudă cu acel Kane Taggert atît de vulgar dar, cu siguranţă, foarte bogat.

Pentru o vreme, Terel fusese nedumerită asupra motivului care-l făcuse pe domnul Montgomery să accepte să se angajeze în serviciul tatălui ei. De ce nu lucra pentru bogatul lui văr? Atunci îşi reamînti de felul în care o privise în timpul cinei şi înţelese. Fără îndoială, domnul Montgomery se angajase la tatăl ei pentru a fi mai aproape de Terel. Ea era obişnuită să fie privită de bărbaţi, dar domnul Montgomery o privise cu totul altfel – atît de deosebit, încît simţise că roşeşte de cîteva ori.

Desigur, fusese primul bărbat adevărat care o privise; toţi ceilalţi erau mai degrabă nişte băieţandri.

Îşi va petrece ziua la croitoreasă. Era de părere că o nouă garderobă era necesară, avînd în vedere că se va lansa într-o nouă aventură. Şi noua ei aventură consta în urmărirea unui anume domn Montgomery. Era bine situat, chiar dacă nu bogat; prezentabil şi, după cît se părea, era nebun după ea. Va fi verişoară prin căsătorie şi, deci, niciodată Taggert-ii nu-i vor putea refuza intrarea în casa aceea mare, a lor. Poate, după ce se va mărita cu domnul Montgomery, vor putea locui în aceeaşi casă cu familia Taggert. Era destul loc acolo.

Da, se gîndi ea, aşezîndu-se mai bine pe scaun, toate se vor aranja perfect, dacă se va mărita cu domnul Montgomery.

Uşa se deschise brusc şi trei dintre cele mai bune prietene ale lui Terel dădură năvală înăuntru.

– Aici erai, Terel? spuse Charlene, ignorînd-o pe Mary Alice. Te-am căutat peste tot. Cine-i bărbatul acela superb, care era cu Nellie?

– Cu Nellie? Nellie este acasă.

Fetele se priviră. Nu se întîmpla prea des ca Terel să nu fie la curent cu ceva. Aşezară în cerc scaunele de lemn şi se strînseră în jurul lui Terei, observînd, desigur, că Mary Alice trăgea, din răsputeri, cu urechea.

– A dus-o pe Nellie la ceai, spuse Louisa.

– Şi Nellie avea pe ea o rochie veche, dezgustătoare. Mînecile erau mult prea strîmte. Demodată de cel puţin patru ani, zise Charlene.

– Avea făină pe rochie, adăugă Mae.

– Cu cine era? întrebă Terel.

– Înalt, foarte înalt, brun, ochii închişi la culoare, prezentabil...

– Foarte prezentabil.

– Lat în umeri şi...

– Cum îl cheamă? întrebă Terel, de-acum furioasă, pentru că ştia cine era.

– Montgomery. Nellie a spus că va lucra pentru tatăl tău, zise Charlene.

– Nici unul dintre cei care lucrează pentru tatăl meu nu arată aşa, spuse Louisa, ducîndu-şi mîinile la piept.

Terel se crispă.

– Lucrează, într-adevăr, pentru tatăl meu şi Nellie îi arăta oraşul Chandler. Ea...

– Asta făcea cînd stăteau îmbrăţişaţi, pe coama zidului de lîngă parc? spuse Charlene.

Mary Alice respiră din greu şi se aplecă în faţă, să audă mai bine.

– Nu pot să cred... începu Terel.

– I-a văzut cel puţin o duzină de oameni! spuse Mae. Tot oraşul vorbeşte de asta. Domnul Montgomery a ridicat-o pe Nellie pe zid şi...

– A ridicat-o pe *Nellie?!* interveni Mary Alice.

– Da. Oricum, spuse Charlene, a ridicat-o pe

zid, apoi s-a urcat şi el şi, în faţa tuturor, el... el...

– A luat-o în braţe, spuse Mae, visătoare.

– Şi i-a scos agrafele din păr! Se îmbrăţişau în văzul întregului oraş; i-a desfăcut părul, am auzit că aproape a sărutat-o. În faţa tuturor! spuse Charlene.

Stăteau acolo, privind-o pe Terel şi aşteptînd un răspuns din partea ei.

– Nu vă cred, spuse Terel.

– Poţi întreba pe oricine, zise Louisa. Şi urcatul pe zid nu-i singurul lucru pe care l-au făcut. Din cîte spuneau Johnny Bowen şi Bob Jenkins, domnul Montgomery aproape i-a agresat în stradă. Şi asta doar pentru că au întrebat-o pe Nellie de tine.

– Au întrebat de mine? şopti Terel. Johnny şi Bob erau doi dintre favoriţii ei. Se comportau ca doi căţeluşi afectuoşi, gata să-i îndeplinească orice capriciu, fără să-i ceară nimic în schimb.

– Johnny a spus că domnul Montgomery a afirmat că Nellie nu e secretara ta pentru activităţi mondene. Mae se întoarse spre Louisa. Aşa a spus, nu-i aşa? Asta-i exact ce a zis, nu?

– Da, răspunse Louisa. Domnul Montgomery a spus că Nellie nu răspunde la întrebări despre tine şi, din cîte a afirmat Johnny, părea foarte prins de Nellie.

– În ceainărie, spuse Mae, o privea ca şi cum ar fi fost... ei bine, ca şi cum ar fi fost îndrăgostit de ea.

– De Nellie? spuse Mary Alice. De Nellie Grayson?

Terel auzise mai multe decît ar fi dorit. Se ridică.

– Domnul Montgomery este un bărbat foarte amabil şi are o mare simpatie pentru femeile de genul lui Nellie. Sărmana mea soră nu prea apare în societate, i s-a făcut milă de ea, aşa că a scos-o la plimbare, în oraş.

– Mi-aş dori ca domnului Montgomery să-i fie milă şi de mine, spuse Mae, dar tăcu cînd Terel îi aruncă o privire îngheţată.

Terel îşi smuci, de pe masă, mănuşile mov, din piele de căprioară.

– Vă cer scuze dacă acţiunile domnului Montgomery au părut deplasate şi v-aş fi recunoscătoare dacă n-aţi mai colporta bîrfe, fără nici un sîmbure de adevăr.

Îşi făcu loc printre tinerele femei, călcînd dinadins pe dantela rochiei lui Mae, în timp ce trecea pe lîngă ea.

– Şi cu palpitaţiile tale, ce faci? strigă după ea Mary Alice.

– Inima o are sănătoasă, temperamentul ei ar avea nevoie de tratament, spuse Charlene şi cele patru femei începură să chicotească.

Terel era foarte furioasă în timp ce se îndrepta spre casă. Cum de îndrăznise Nellie să-i facă una ca asta? Ca şi cum n-ar fi avut destule probleme,

cu atîtea alte femei nemăritate din Chandler, trebuia ca tocmai sora ei s-o trădeze astfel; aşa ceva era mai mult decît putea îndura.

Se năpusti în josul lui Coal Avenue, dar aproape la fiecare casă o oprea cîte cineva să o întrebe de Nellie.

– Cine era bărbatul acela superb, care o însoţea? Se pare că Nellie ţi-o va lua înainte, la altar, spuse, rîzînd, domnul Mankin.

– Am auzit că vor merge împreună la *Balul Recoltei,* spuse doamna Applegate. Crezi că vei fi invitată, după cele petrecute anul trecut?

– Pînă azi nu mi-am dat seama cît de drăguţă este Nellie, spuse Leora Vaughn. Cred că o voi invita la una din petrecerile mele la iarbă verde.

– Terel, spuse Sarah Oakley, trebuie s-o aduci pe Nellie cu tine, la acţiunea socială de săptămîna viitoare. Rîse, apoi adăugă: Oraşul ăsta nu te va mai lăsa să o ascunzi pe Nellie.

Terel ajunse în oaza de linişte a casei sale, fierbînd de mînie. Era gata să o sfîşie în bucăţi pe Nellie. Cum îndrăznise să se comporte astfel? Cum îndrăznise să atragă atenţia asupra ei, în asemenea măsură?

Terel se îndreptă întîi spre bucătărie, apoi spre grădină, dar Nellie nu era de găsit. Nu era nici în altă parte a casei. Terel înţelese, în cele din urmă, că era încă în compania domnului Montgomery.

Se aşează greoi, pe un taburet, în salon. Nellie era totdeauna acasă. Încă din vremea cînd era o fetiţă, Terel şi-o amintea pe Nellie, acasă, aşteptînd-o. Îşi aduse aminte, cum, venind acasă de la şcoală, o găsea pe Nellie în bucătărie, călcînd. Pe atunci, Nellie avea doar paisprezece ani, aşa că trebuia să urce pe o cutie ca să poată ajunge la scîndura de călcat, dar, la sosirea lui Terel, cobora şi-i aducea lapte şi prăjituri.

Terel îşi puse poşeta pe masă şi observă cu dezgust, că tăblia era plină de praf. Încet, se ridică şi se întoarse în bucătărie. De obicei, aici era ordine şi curăţenie, acum însă masa mare era plină de făină, iar într-o parte a ei zăcea o bucată de aluat uscat şi crăpat. Uşa rămăsese deschisă şi muştele bîzîiau peste tot. Focul din sobă era stins.

În celelalte încăperi, totul era acoperit de praf. Dacă Nellie nu ar fi supravegheat-o permanent pe Anna cea leneşă, aceasta n-ar fi făcut nimic. Acum, Nellie, fiind plecată toată ziua, probabil că Anna dormea pe undeva.

La etaj, camerele arătau la fel de rău. Baia nu fusese curăţată, iar spuma de bărbierit, plină de peri, aşa cum o lăsase tatăl ei, se uscase în chiuvetă. În camera lui Terel erau haine aruncate peste tot. De dimineaţă, se hotărîse, cu greutate, ce să îmbrace şi toate celelalte rochii erau împrăştiate prin cameră. Pe pat zăcea, tot descusută la talie, rochia

roşie de tafta, pe care Nellie, la insistenţele lui Terel, urma să i-o repare.

Intră în camera tatălui ei, care nu arăta mai bine decît a ei. Hainele lui, din ziua precedentă, erau pe podea şi şase perechi de pantofi, ce trebuiau lustruiţi de Nellie, rămăseseră acoperiţi de praf.

Terel trecu de-a-lungul holului. Camera lui Nellie, ca de obicei, era curată şi ordonată, de fapt singurul loc îngrijit, într-o mare de dezordine.

Gînditoare, coborî din nou în salon. Din cele ce spuneau cei din oraş, ceea ce se petrecea, între Nellie şi domnul Montgomery, era ceva serios. Serios în aceea că era ceva permanent. Serios pentru că o lua pe Nellie de acolo.

Terel privi salonul prăfuit şi se gîndi la camerele de la etaj. Dacă Nellie se mărita şi părăsea casa, cine s-ar mai fi ocupat de gătit şi de gospodărie? Ştia că taică-său n-ar fi avut grija asta. Deşi Nellie avea tendinţa să-şi vadă tatăl în culori roze, Terel îl cunoştea aşa cum era. Ştia că era cît se poate de avar. De asemenea, era la curent cu faptul că agonisea destui bani cu compania lui de transporturi, dar nu era dispus să cheltuiască decît strictul necesar. De aceea locuiau într-o casă fără pretenţii şi aveau o singură servitoare, nevolnică şi, în consecinţă, prost plătită. Charles nu voia să se despartă de preţioşii lui bani pentru a duce o viaţă mai îndestulată.

Terel învăţase cum să se comporte cu el. Cînd voia haine noi, mergea şi le comanda, trecîndu-le în cont. Mîndria tatălui ei îl împiedica să refuze achitarea facturilor.

Nellie, în schimb, nu ştia nimic de tatăl lor. Tot ce trebuia Charles să facă, era să spună că nu-şi pot permite mai mulţi servitori şi Nellie îşi dubla eforturile ca să rezolve problemele gospodăriei.

Aşa că, ce se va întîmpla dacă Nellie va pleca? se întrebă Terel. Dacă va pleca, lăsîndu-i singuri, pe Terel şi Charles? Terel ştia că Charles îi va face viaţa un iad. Fără îndoială că se aştepta ca Terel să-şi petreacă zilele gătind şi încercînd s-o facă pe leneşa Anna să lucreze cîte ceva. Dacă Terel ar izbuti să o scoată la capăt cu ea, lucrul ăsta s-ar întîmpla numai în urma unor bătălii care, însumate, ar echivala cu un război. Tatăl ei putea fi plăcut; distant dar corect, dacă nevoile lui zilnice erau satisfăcute şi nu trebuia să cheltuiască prea mulţi bani. Putea deveni însă un adevărat tiran, pentru nişte fleacuri, ca, de pildă, o întîrziere la servirea cinei. Terel nu-şi putea imagina ce ar fi fost în stare să facă, dacă ea ar fi trebuit să-i pregătească cina. Ea nu avea habar să gătească.

– Nellie nu poate să plece înaintea mea, şopti Terel.

În nici un caz nu-i va permite lui Nellie să se mărite şi să o lase singură să aibă grijă de tatăl lor.

Terel strînse din dinţi. Oricum Nellie nu se putea mărita cu cineva ca domnul Montgomery. Azi fusese doar o mostră de ce s-ar fi spus dacă grasa şi plictisitoarea Nellie ar fi pus mîna pe un astfel de bărbat. Putea să o audă pe Charlene: „Bărbatul tău e drăguţ, dar nu e atît de bogat şi frumos ca bărbatul lui Nellie.

Cine ar fi crezut că Nellie va obţine trofeul sezonului, deşi purta rochiile acelea urîte? Terel, poate ar fi fost bine să fi învăţat să găteşti."

Nu, se gîndi Terel, n-ar fi putut suporta ridicolul – şi intenţiona să aibă grijă să nu apară motive care s-o oblige să-l suporte.

La ora şase, tatăl ei intră pe uşă, aşa cum făcea în fiecare zi, iar Terel îi zîmbi, deoarece Nellie nu se întorsese încă.

Îşi scoase batista, suspină de cîteva ori şi alergă spre tatăl ei.

– Oh, tati, se văită ea, luîndu-l cu braţele pe după gît. Ce bine îmi pare că ai venit acasă! Sînt foarte, foarte speriată.

Neplăcut impresionat, Charles se desprinse din îmbrăţişare. Nu credea în manifestările fizice de afecţiune.

– De ce te-ai speriat?

Terel îşi duse batista la ochi.

– Nellie nu-i acasă.

– Nu-i Nellie acasă? întrebă Charles, cu acelaşi

ton cu care ar fi spus: „A încetat pământul să se învîrtească"? Unde este?

– Mi-e frică să-ţi spun. Vai, tati, sper că bunul nostru renume va trece cu bine de acest scandal.

– Scandal? Ce înseamnă asta? Aproape că o îmbrînci pe Terel în salonul prăfuit. Spune-mi totul. Fără nici o reţinere.

Terel, în timp ce făcea o demonstraţie convingătoare de plîns, îi povesti tot ce ştia, plus cîteva adăugiri de circumstanţă.

– Se îmbrăţişau pe creasta zidului! I-a văzut tot oraşul. Nu m-ar mira ca unii clienţi să-şi rezilieze contractele cu compania ta, după povestea asta. Nellie n-are grija noastră, se preocupă doar de persoana ei. Cina nu e pregătită şi la etaj este o întreagă harababură.

Charles făcu ochii mari, apoi părăsi camera pentru a urca la etaj. După cîteva minute coborî. În ciuda teatrului jucat de Terel, Charles înţelegea problema foarte bine. Nu era preocupat de faptul că purtarea scandaloasă a lui Nellie i-ar fi putut prejudicia afacerile, pentru că, dacă asta ar fi fost posibil, comportarea lui Terel l-ar fi dus la faliment, cu mulţi ani înainte.

Ceea ce-l preocupa erau pantofii nefăcuţi. Cu doi ani mai devreme, o convinsese pe Nellie să nu se mărite. Ştia ce ar fi însemnat viaţa lui fără Nellie. Dacă Nellie pleca, ar fi trebuit să facă faţă, singur,

lenei lui Terel, refuzului ei de a face altceva decît ceea ce-i dicta propriul ei interes.

Atunci cînd Charles îl întîlnise, prima dată, pe Jace Montgomery, ştia cine este. Cu un an înainte, cineva i-l arătase ca fiind fiul proprietarului lui *Warbrooke Shipping.* Charles încercase să-i facă, cumva, cunoştinţa, dar Jace părăsise oraşul înainte de a-l putea întîlni. Un an mai tîrziu, Charles, din senin, datorită purei întîmplări, dădu peste el, ca fiind cel care-l salvase de răufăcători.

Imediat, Charles începu să-şi facă planuri. Ce ocazie să-l aibă drept ginere! Jace va face legătura dintre familia Grayson şi *Warbrooke Shiping.*

Charles îşi imagina o mare companie mixtă de transporturi terestre şi maritime, numită *Grayson – Warbrooke.* Aşa că se apucă să-i vorbească de frumoasa lui fiică şi, după ore de discuţii, îl convinse să accepte invitaţia la cină.

Apoi totul a început să meargă pe dos. Terel, ca de obicei, n-a ascultat cînd Charles i-a explicat cît de important era Montgomery, astfel că l-a lăsat în grija lui Nellie. Dumnezeu ştia ce găsise la Nellie, dar era evident că, de la început, pe ea o plăcuse.

O poate avea pe Terel, se gîndi Charles, dar nu pe Nellie. Sau, în orice caz, nu o poate avea pînă cînd Terel nu se mărită şi pleacă. Charles nu avea de gînd să rămînă singur cu răsfăţata lui fiică mai mică.

– Ce nebun! mormăi Charles. Ce-o fi găsit la Nellie? Nellie era, faţă de Terel, ca un cal de povară faţă de un pursînge. Păşi din nou în salon. Voi trimite nişte oameni să o caute, îi spuse lui Terel. Nu cred că familia noastră va putea face faţă acestui scandal. Îi voi interzice să-l mai vadă pe Montgomery. Îi aruncă lui Terel o privire ascuţită. Poate te ocupi tu să-l introduci în societatea din Chandler.

– Voi face tot ce pot, spuse, solemn, Terel. Ştii, tati, totdeauna sînt doritoare să te ajut.

Capitolul 5

Nellie mînca mult de trei zile. Părea că nu se mai poate opri. Făcuse trei plăcinte din care mîncase una. La patiserie, comandase patru platouri cu prăjituri şi terminase, de una singură, un platou. Scosese din cuptor şase duzini de biscuiţi şi mîncase două duzini, înainte să se fi răcit. De fiecare dată cînd îşi amintea seara zilei pe care o petrecuse cu domnul Montgomery, devenea flămîndă.

Oroarea acele nopţi – Terel plîngînd, dezamăgirea provocată tatălui ei – o urmărea de atunci, în fiecare clipă. De trei zile trăia cu teama că, datorită purtării ei reprobabile, mulţi clienţi îşi vor rezilia contractele de transport cu firma tatălui ei. Acesta îi făcuse o descriere sumbră a modului cum vor fi

aruncaţi în stradă, fără resurse, fiind nevoiţi să supravieţuiască iernii din Colorado, în aer liber, şi aceasta numai pentru că era prea egoistă ca să se îngrijească şi de bunăstarea lui şi a lui Terel.

Purtarea scandaloasă a lui Nellie era confirmată, în opinia familiei, şi de faptul că începuseră să vină, pe numele ei, numeroase invitaţii.

– Te consideră o femeie uşoară, spusese Charles, aruncînd invitaţiile în foc.

Nellie ar fi vrut să-i replice că şi Terel primea invitaţii, fără să fie considerată uşuratică. Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Terel îi spusese că ea n-a fost văzută, de un întreg oraş, îmbrăţişîndu-se cu un bărbat. Ea nu-şi petrecuse aproape o noapte întreagă cu un bărbat, în parc.

Nellie încercase să se apere, arătînd că ajunsese acasă la ora opt şi treizeci de minute, dar izbucnise în lacrimi cînd tatăl ei o întrebase dacă sînt şanse să aibă un copil din flori.

Terel o lămurise pe Nellie că domnul Montgomery, cu experienţa lui în materie, încercase doar să profite de inocenţa ei, convins că ar fi putut obţine orice de la ea.

– Uită-te la tine, Nellie. De ce altceva te-ar dori? îi spusese Terel. Bărbaţii ca el profită de femei ca tine, care pierd nopţile cu ei, apoi se căsătoresc cu femei respectabile. Dacă ar fi avut cît de puţină stimă pentru tine, n-ar fi intrat în casă prin uşa din dos şi nu ţi-ar fi cerut să ieşi cu el. Un bărbat care

respectă o femeie o tratează în consecinţă.

Nici tatăl ei, nici Terel n-au slăbit-o o clipă. Vorbeau, vorbeau şi iar vorbeau. Şi Nellie mînca, mînca în neştire.

Era sigură că au dreptate. Ştia că le-a provocat mari neplăceri, uneori însă noaptea tîrziu, mai ales, îşi amintea de felul în care o privise domnul Montgomery. Nimeni nu ştia că îşi pusese capul pe genunchii ei şi Nellie era convinsă că, dacă ar fi aflat, nu i-ar mai fi acordat nici o şansă de salvare; uneori îi veneau în minte frînturi de imagini şi spicuiri din conversaţia purtată cu el: cum îi mîngîiase părul, întrebările lui despre ce i-ar plăcea să facă în viaţă, cum îi curgeau lacrimile pe obraz cînd cînta imnul.

Din tot ce-şi amintea, nimic n-o putea face să-l asocieze cu seducătorul josnic pe care şi-l închipuia Terel. Tatăl ei îi spusese că flirta cu toate femeile drăguţe ce intrau în biroul lor de transport; iar Terel o informase că, în ultima duminică, la biserică, stătuse aşezat între Mae şi Louisa. Charles îi interzisese să meargă la biserică, în acea zi, pe motiv că încă nu era bine să fie văzută în public. El spera ca absenţa ei să atenueze, treptat, bîrfele legate de purtarea ei scandaloasă. Astfel că, în acea duminică, Nellie rămase acasă şi, după ce află de la Terel că Jace stătuse împreună cu cele două femei drăguţe şi zvelte, mîncă o jumătate de duzină de brioşe.

Acum era singură acasă; tatăl ei era la birou,

Terel, la croitoreasă, iar Anna fusese trimisă la piaţă. Se trudea să cureţe vesela folosită la cina din seara precedentă.

– Bună.

Se întoarse şi-l văzu lîngă ea; amintirile din acea minunată după-amiază, ca şi din seara ce-i urmase, îi reveniră în minte. Îi zîmbi înainte de a-şi aduce aminte de calvarul ultimelor zile, apoi se încruntă.

– Trebuie să pleci, spuse ea şi se întoarse la spălatul farfuriilor.

Jace îşi puse buchetul de flori pe masă, o apucă de umeri şi o răsuci cu faţa spre el.

– Nellie, ce s-a întîmplat? Nu te-am văzut de mai multe zile. Am venit în fiecare seară, dar tatăl tău mi-a spus că nu te simţi bine. Eşti bolnavă?

Nimeni nu-i spusese că el trecuse pe acolo. Se îndepărtă de el.

– Mă simt perfect, dar dumneata trebuie să pleci imediat. Nu poţi rămîne singur cu mine. Nu este convenabil.

– Convenabil? întrebă el, uimit. Dacă nu era bolnavă, atunci, probabil, nu mai dorea să-l vadă. Nellie, am făcut oare ceva care te-a jignit? Îşi îndreptă trupul. Poate atunci, la repetiţia corului, eu... Se opri.

Ea îi aruncă o privire uimită. Oare îşi închipuia că lacrimile lui au jignit-o? se gîndi.

– Oh, nu, nu, nici vorbă de aşa ceva. Este... Nu-i putea spune.

– Ce? Ce am făcut rău, de nu mai vrei să mă vezi?

Spre surprinderea ei, ea izbucni în lacrimi. Îşi ascunse faţa în mîini şi umerii i se scuturau de plîns. În cîteva clipe, Jace fu lîngă ea, cu un braţ ţinînd-o de talie, cu celălalt întinzîndu-i un pahar cu coniac.

– Bea asta, îi ordonă el, după ce o aşeză pe un scaun.

– Nu pot. Nu vreau...

– Bea! Îl ascultă, înecîndu-se, dar reuşind să înghită lichiorul. Acum, zise el, luînd paharul gol şi aşezîndu-se în faţa ei, spune-mi şi mie ce s-a întîmplat.

– Ne-am comportat scandalos, spuse ea, dar, după coniacul băut, ceea ce făcuseră nu i se mai părea atît de condamnabil.

Jace nu înţelegea. Poate comportartea lor fusese cam neconvenţională, dar nimeni din Chandler nu păruse să se sesizeze. De fapt, peste tot pe unde umblaseră, lumea fusese interesată de Nellie. A rămas cu impresia că, pînă atunci, nimeni n-o băgase în seamă.

Îi luă mîinile în ale lui.

– Din cauză că am stat singuri? Putem ieşi împreună cu alţii, dacă vrei. Asta m-ar ajuta şi să-mi ţin mîinile acasă, se gîndi el.

– Zidul, spuse ea, smiorcăindu-se.

– Zidul? El zîmbi. Eşti supărată că te-am îmbrăţişat pe zid? Erai gata să cazi.

– Eu... eu... Nu-i putea spune mai mult, nu-i putea spune despre posibilitatea rezilierii contractelor, despre faptul că nu o respectă. Cînd o privea, nu era în stare să gîndească limpede.

Sunetul unor paşi, în faţa uşii bucătăriei, o făcu să intre în panică.

– Este Terel. Trebuie să pleci. I se distingea o urmă de teamă în voce.

– Îi voi da „Bună ziua".

– Nu, nu, nu. Pleacă. Trebuie să pleci.

Jace nu înţelegea această grabă şi nu avea intenţia să plece. Se strecură în cămară, tocmai cînd Terel intra în bucătărie. Sprijinindu-se de poliţe, avea vederea deschisă spre interiorul bucătăriei şi le putea zări perfect pe Nellie şi pe sora ei; acum i se părea straniu contrastul dintre cele două surori. Terel era îmbrăcată într-o rochie scumpă, din lînă, avea părul proaspăt coafat, în timp ce Nellie purta o rochie destul de ponosită.

– T... te-ai întors mai devreme, spuse Nellie, bîlbîindu-se.

– Da. Terel îşi scoase mănuşile din piele de căprioară. N-am putut rămîne în oraş, să ascult toate bîrfele. Nimeni nu mai vorbeşte altceva decît despre tine şi bărbatul acela.

Ochii lui Nellie se aţintiră spre cămară.

– Nu cred că e cazul să discutăm despre asta, acum. Poate ar trebui să mergem în salon.

– Nu vreau să merg în salon, spuse Terel şi îşi

scoase pălăria. Sînt înfometată. N-am putut să iau nici măcar o gustare, toţi voiau să discute cu mine, despre tine şi modul în care te-ai comportat cu acel bărbat. Într-adevăr, n-am mai suportat.

– Terel, te rog, hai să mergem în salon. Putem...

– Ia te uită, flori! Nellie, de ce nu mi-ai spus că am primit flori? De la cine sînt? Johnny? Bob? Poate de la Lawrence?

Terel ridică buchetul şi căută plicul cu cartea de vizită, apoi îl deschise şi citi:

– Aici scrie: *„Celei mai frumoase femei din lume"*. Ce drăguţ! Trebuie să fie Lawrence. Închise plicul şi observă că pe el scria: *„Lui Nellie, cu dragoste de la Jace."*

Terel trebui să citească de trei ori, înainte de a se lămuri de-a binelea. Aruncă florile pe jos.

– A fost aici, nu-i aşa? ţipă ea. A fost în această încăpere. După tot ce ţi-a spus tata, continui să te comporţi ruşinos. Cum poţi face una ca asta, Nellie? Cum poţi?

– Terel, te rog, o imploră Nellie. N-am putea...

– Şi coniac, pe deasupra, spuse ea, ridicînd paharul gol. Treaba asta a mers prea departe. Aşteaptă pînă o să-i spun tatei. Nellie, n-am crezut că poţi fi atît de proastă. Nu înţelegi că cei care ţin la tine, ştiu cel mai bine ce trebuie să faci? Nu pricepi ce doreşte de la o femeie ca tine? Vrea să te îmbete şi...

Terel era cu spatele la cămară, iar Nellie sta cu

faţa la ea şi, spre groaza ei, Jace păşi în bucătărie, gata s-o înfrunte pe Terel. Nellie clătină violent din cap şi traversă bucătăria. Terel îşi făcea de lucru cu o batistă în timp ce Nellie îl împingea pe Jace înapoi, în cămară. La sfîrşitul operaţiei ea era cu trupul în bucătărie, iar braţele-i întinse se găseau în interiorul cămării.

– Da, vrea să te îmbete şi să te siluiască, încheie Terel.

La aceasta, Jace pufni.

– Rîzi de mine? întrebă Terel, îngrozită.

– Nu, desigur că nu. N-aş rîde niciodată de tine. Eu... Nellie nu mai putu continua, deoarece Jace îi luase mîna de pe pieptul lui şi începuse să-i prindă, uşor, cu dinţii, vîrfurile degetelor.

– Tu nu cunoşti bărbaţii ca el, Nellie, spuse Terel. El este un... Ei bine, un seducător. Jace îi muşcă uşor partea interioară a palmei şi ea putu să-i simtă vîrful limbii atingîndu-i pielea.

– Nellie, mă asculţi?

– Da, spuse ea, distrată.

– Nu poţi avea încredere în oameni ca el şi tata avea dreptate să-i interzică să te mai vadă.

Jace încetă să-i mai sărute mîna lui Nellie, în timp ce Terel îi spunea acestea, continuă însă după o scurtă pauză. Voia să o sărute pe Nellie, dar să şi asculte ce minciuni mai avea de gînd ticăloasa aia să toarne.

– Tata ţi-a povestit despre flirturile lui, iar eu l-am

văzut cu ochii mei la biserică. Vrea să seducă toate femeile care i se par accesibile. Nu ştiu de ce te-a ales drept una dintre... cuceririle lui, dar asta a făcut. Nellie, nu-ţi dai seama că noi îţi purtăm de grijă şi-ţi dorim binele?

Nellie abia putu da, aprobator, din cap. Cum îşi suflecase mînecile pentru a spăla vasele, Jace profita acum de ocazie şi o săruta pe interiorul braţului, lîngă cot.

– Toţi bărbaţii, care îţi fac curte, nu vor decît să intre în familia Grayson. Vor să fie partenerii de afaceri ai tatei. Ar fi încercat să mă seducă pe mine, dar şi-a dat seama că eu cunosc bărbaţii ca el şi nu mă las păcălită. Nu l-aş fi lăsat niciodată să mă umilească în public, aşa cum a făcut cu tine. Prin urmare, ştiind că n-are şanse cu mine, a încercat cu tine şi tu, Nellie, ai crezut fiecare cuvînt pe care l-a rostit. Spune-mi, nu a afirmat că eşti frumoasă?

Nellie privi în cămară, spre Jace. Acesta îşi ridică privirea de la braţul ei şi dădu din cap.

– Da, şopti Nellie. Mi-a spus că sînt frumoasă.

– Vezi, asta dovedeşte că este un mincinos.

La aceste cuvinte, Jace lăsă braţul lui Nellie şi dădu să iasă din cămară; Nellie îl împiedică, punîndu-i mîna în piept şi aruncîndu-i o privire rugătoare, în timp ce Terel, fără să remarce mişcarea, se întorcea pentru a lua un pahar din bufet.

– Terel, de ce nu urci în camera ta, să te odihneşti puţin? Îţi voi aduce gustarea pe o tavă.

– Da, cred că aşa ar fi mai bine. A fost o zi foarte obositoare. Nici nu-ţi închipui cîte bîrfe am fost obligată să ascult, la adresa propriei mele surori.

Nellie încercă să se depărteze de Jace dar el o împiedică; rămase pe loc, aruncîndu-i lui Terel un surîs slab. Suspinînd, Terel părăsi încăperea.

Brusc, Nellie se întoarse spre el.

– Domnule Montgomery, nu poţi, începu ea, dar se întrerupse cînd el o trase în cămară şi o luă în braţe.

O sărută. Nellie fu atît de surprinsă încît, în primele clipe, rămase nemişcată, cu ochii măriţi de uimire; braţele lui puternice o învăluiau, îmbrăţişînd-o strîns.

– Nellie, şopti el, în timp ce întorcea capul ca să o sărute pe gît, nu înţelegi că nu mă interesează firma tatălui tău? Numai tu mă interesezi.

Abia îl auzea, în timp ce buzele lui coborau, cu sărutări rapide, de-a lungul gîtului ei. În strînsoarea braţelor lui, Nellie simţi că i se înmoaie genunchii. Reveni la gura ei, sărutînd-o uşor, la început; apoi, pe măsură ce Nellie se destindea, lipindu-se de el, sărutările deveniră mai intense. Vîrful limbii lui îl atinse pe al ei. La început, ea încercă să se depărteze, dar el o ţinu strîns.

Trecură cîteva minute înainte ca Nellie să reacţioneze, cu adevărat, la mîngîierile lui. Nu avea idee ce potenţial de pasiune şi dorinţe era ascuns în interiorul fiinţei ei. Era o femeie iubitoare, care nu

avusese prilejul să-şi manifeste dragostea. Braţele ei îl cuprinseră şi-l traseră mai aproape, respiraţia îi deveni mai rapidă şi mai intensă, pe măsură ce el continua să o sărute.

– Nellie, şopti el, din nou, plimbîndu-şi gura, cu muşcături uşoare şi sporadice, pe gîtul ei. Ea îşi ridică braţele şi îşi îngropă mîinile în părul lui. Îi sărută obrajii, gîtul, îi atinse cu buzele favoriţii, bărbia, pe care, deşi proaspăt rasă, se simţea încă asprimea bărbii. Mirosea frumos; era plăcut la atingere; avea gust plăcut.

În scurt timp, ea nu mai fu în stare să vadă sau să gîndească limpede. Devenise, toată, o masă de simţuri învolburate.

– Nellie, spuse Jace, încercînd să se desprindă de ea, ceea ce nu i se păru tocmai uşor de realizat, trebuie să ne oprim. Îşi ridică privirea spre ea. Faţa îi era îmbujorată, avea ochii închişi, genele ei lungi şi dese îi umbreau obrajii catifelaţi, buzele ei pline şi moi erau întredeschise, ispititor. Nellie, spuse el din nou; de data asta sunetele vocii lui aduceau mai degrabă cu un geamăt. Nu mai pot. Trebuie să ne oprim. O sărută uşor, încă o dată, şi se depărtă puţin. Cred că familia ta ar fi niţel şocată dacă ne-ar găsi făcînd dragoste pe pardoseala cămării.

Încet, Nellie deschise ochii şi-l privi. Erau strîns îmbrăţişaţi, un picior al lui prins între ale ei; brusc trezită la realitate, ea îşi dădu seama cît de îndrăzneţ şi fără rezerve se comportase.

– Îmi... îmi pare rău, domnule Montgomery, bolborosi ea, desprinzîndu-se din îmbrăţişare. N-am v... vrut... Nu ştia ce să spună.

– Este în regulă, spuse el, zîmbind ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, dar fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare.

Nellie fu, deodată, foarte stingherită şi dădu să iasă din cămară, roşie la faţă.

– Nellie! O apucă de braţ şi încercă s-o îmbrăţişeze, dar ea îl respinse.

– Domnule Montgomery, îţi cer sincer scuze pentru... pentru comportarea mea, îndrugă ea, depărtîndu-se în bucătărie. Era mai bine să nu-i privească. Dacă nu se va mai uita la el, poate va reuşi să dea uitării modul în care se comportase.

– Te rog, priveşte-mă, spuse el şi, cum ea refuză, o prinse de umeri şi îşi apropie faţa de a ei. Sper că nu crezi ce-a spus sora ta despre mine, nu-i aşa? Nu m-am uitat la nici o femeie din oraş, cu excepţia ta. Cele două puştoaice împopoţonate s-au aşezat ele, lîngă mine, la biserică; iar acolo, la sediul firmei tatălui tău, n-am făcut altceva decît să fiu politicos cu doamnele.

Ea se depărtă de el.

– Domnule Montgomery, n-am idee ce te-a făcut să crezi că viaţa dumitale socială m-ar putea interesa. Eşti liber să faci avansuri oricărei femei drăguţe din oraş. Începu să taie pîinea şi friptura de

vacă, pentru a pregăti gustarea lui Terel.

Era evident că nu îl credea. Afurisită să fie ticăloasa aia mică de Terel, se gîndi el. Nellie credea tot ce-i spunea aceasta.

– Nu i-am făcut niciodată avansuri surorii tale, nici n-am...

– Vrei să spui că sora mea a spus o minciună?

– Cu caracterul ei, nici n-ar fi de mirare, spuse el, fără să se gîndească.

Îl fulgeră cu o privire mînioasă.

– Poţi să pleci acum, domnule Montgomery. Şi nu cred că ar trebui să mai revii.

– Nellie, îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva despre sora ta, chiar dacă este adevărat. Voiam... Nu mai continuă, deoarece Nellie îl privea cu o mînie nedisimulată. Nellie, te rog, vino cu mine. Lasă totul aici şi vino cu mine. Lasă-mă să-ţi arăt cît de mult însemni pentru mine.

– Aşa cum tocmai mi-ai arătat în cămară? Nu, domnule Montgomery, nu cred. Ştiu ce sînt. Sînt o fată bătrînă care, întîmplător, are un tată bogat. Nu e nevoie să-ţi mai pierzi timpul cu mine, acum, cînd mi-am dat seama ce urmăreşti.

Expresia rugătoare dispăru din ochii, lui Jace şi fu înlocuită de o privire furioasă.

– N-am fost, niciodată, neloial faţă de tine, spuse el, printre dinţii încleştaţi, şi nu-mi place să fiu acuzat de necinste. Se apropie de ea şi Nellie se dădu

înapoi. Furia care se citea pe faţa lui o înspăimînta. Nellie, într-o zi, va trebui să alegi – ori viaţa ta personală, ori cea a familiei tale. Sînt dispus să te ajut, dar nu atunci cînd sînt făcut mincinos şi mi se spune că fac curte unei femei pentru banii tatălui ei. Dacă ţi-ai fi dat osteneala să mă cunoşti mai bine, ai fi văzut că nu sînt aşa. Sînt... Se întrerupse. Nu avea de gînd să-i spună cum era. Dacă o credea pe sora ei, dacă credea ce-i spunea altcineva, în loc de ceea ce ştia ea că este adevărat, asta o privea. Nu intenţiona să se apere în faţa ei. Îşi luă pălăria de pe masă şi adăugă: Dacă vrei să rămîi fată bătrînă, hotărîrea îţi aparţine. Mi-a părut bine că te-am cunoscut, Nellie, încheie el, apoi se întoarse şi părăsi bucătăria.

Cîteva clipe, Nellie fu prea buimăcită ca să poată reacţiona. Privea doar spre uşă, incapabilă să se mişte.

Deci, se gîndi ea, în cele din urmă, Terel avea dreptate. Voia doar banii tatălui ei. Cînd îşi dăduse seama că nu-i mai poate obţine, că a fost pusă la curent cu planurile lui, o părăsise.

O clipă, fu tentată, totuşi, să-l urmeze. Un moment, îi trecu prin minte că n-avea importanţă dacă o voia sau nu, doar pentru banii tatălui ei. Indiferent ce-i stîrnea interesul pentru ea, după-amiaza şi seara, petrecute împreună, reprezentaseră cele mai fericite ore din viaţa ei. Închise ochii amintindu-şi

clipele escaladei pe zid, cînd o făcuse să se simtă tînără şi sprinţară. Îşi aduse aminte cum îi ţinuse capul pe genunchi, în timp ce stăteau de vorbă. Se gîndi la felul cum cîntase imnul şi la lacrimile care-i curgeau pe obraz. Şi la memorabila zi de azi, cu episodul din cămară. Niciodată, înainte, nu încercase asemenea senzaţii – experienţa fusese inedită şi ameţitoare. Îşi încrucişă mîinile la piept, masîndu-şi, uşor, antebraţele.

Banii, se gîndi ea. Tot ce voia erau banii tatălui ei şi, după cum spunea Terel, pentru a-i obţine, se apucase să facă puţină curte unei fete bătrîne şi grase.

În spatele ei, uşa bucătăriei se deschise brusc.

– Vrea gustarea, spuse Anna, indispusă că trebuia să facă şi ea ceva.

Nellie reveni în prezent.

– Bine, vin, spuse ea, luînd tava cu mîncare.

Terel sta pe pat, citind, rezemată de pernele din spatele ei, boţindu-şi sub ea rochia de mătase pe care n-o dezbrăcase. Nellie îi puse tava pe genunchi şi începu să aşeze pe umeraşe hainele împrăştiate prin cameră.

– Nu-i nici o floare.

– Ce? întrebă Nellie, absentă. Continua să vadă ochii lui Jace. Fusese atît de furios pe ea. Poate n-ar fi trebuit să-l învinuiască, aşa cum făcuse. Poate ar fi trebuit să strîngă mai multe dovezi că intenţiile

lui nu erau onorabile. Poate...

– Totdeauna îmi puneai o floare pe tavă, spuse Terel, amărîtă, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în plîns. Vai, Nellie, nu-ţi mai pasă de noi, doar el te interesează.

Nellie îi luă tava de pe genunchi, îşi îmbrăţişă sora mai mică şi îi mîngîie părul. Copila mea, se gîndi. Terel este singurul copil pe care-l voi avea vreodată. Simţi că-i vine şi ei să plîngă. Poate că unica ei şansă, de a avea propria ei casă şi familie, tocmai se irosise.

– Îmi pasă de tine, spuse Nellie. Am fost atît de ocupată adineaori, că am uitat de floare. Asta nu înseamnă cu nu-mi pasă de tine.

– Ţii la tata şi la mine mai mult decît la el?

– Sigur că da.

Terel o strînse în braţe.

– N-ai să fugi cu el şi să ne părăseşti, nu-i aşa?

Nellie se desprinse şi-i zîmbi lui Terel.

– O fată bătrînă şi grasă ca mine? Cine ar dori să mă ia?

Terel se smiorcăi.

– Noi te vrem. Tata şi cu mine te vrem.

Nellie simţi că i se face foame. Se depărtă de Terel şi-i puse din nou tava pe genunchi.

– Mănîncă-ţi gustarea, apoi ar trebui să dormi puţin. Probabil că eşti obosită după atîta agitaţie şi necazuri.

– Da, cred că sînt, dar nu pleca, Nellie.

Fără tragere de inimă, Nellie se aşeză pe marginea patului. Senzaţia de foame i se făcea tot mai simţită.

– A plecat, într-adevăr? întrebă Terel, cu gura plină. Nu l-ai ascuns undeva, jos la parter, nu-i aşa?

– Nu. Lui Nellie îi era din ce în ce mai foame.

– Oh, Nellie, n-ai idee ce nenorocire este să fii tînără şi frumoasă ca mine, pentru că bărbaţii doresc să-ţi fie alături din cele mai condamnabile motive. Rupse o bucăţică din pîinea făcută de Nellie, chiar în acea dimineaţă, şi îi aruncă surorii ei o privire aspră. Ai fost invitată la *Balul Recoltei?*

Nellie simţi că roşeşte.

– Da, şopti ea.

Terel puse tava cu mîncare pe măsuţa de lîngă pat, apoi îşi acoperi faţa cu palmele.

– N-am fost invitată. Sînt singura persoană din oraş care nu participă la bal.

Nellie îşi luă, din nou, sora în braţe.

– Îţi pot da invitaţia mea. Nu cred că voi merge şi, în plus, cu ce o să mă îmbrac, într-o astfel de ocazie?

– Nu-ţi pot lua invitaţia. Familia Taggert nu crede că sînt acceptabilă din punct de vedere social. Tocmai eu! Cînd oricine ştie că Taggert-ii sînt cu puţin peste nivelul intelectual al unor mineri. Oh, Nellie, aş dori...

– Ai dori, ce? Terel se desprinse din îmbrăţişare, suspinînd. Aş dori să fiu cea mai populară fată din Chandler. Aş dori să fiu invitată la fiecare petrecere, la orice eveniment social. Aş vrea ca nimeni să nu dea o petrecere fără ca eu să fiu acolo.

Nellie zîmbi.

– Atunci, asta doresc şi eu.

– Chiar aşa?

– Da, sigur că da. Aş dori să fii cea mai populară fată din Chandler şi să primeşti mai multe invitaţii decît ai putea accepta.

– Da, mi-ar plăcea asta, spuse Terel, zîmbind.

– Asta te-ar face fericită?

– O, da, Nellie, aş fi foarte fericită dacă aş fi populară. Asta este tot ce-am cerut vreodată de la viaţă.

– Atunci, sper din suflet că vei obţine ceea ce doreşti, spuse Nellie. Şi acum, de ce nu dormi puţin? Eu am ceva de lucru.

– Da, aprobă Terel, zîmbind şi întinzîndu-se pe pat. Îşi boţise rochia, dar nu avea importanţă; nu ea trebuia s-o calce.

Nellie luă, în linişte, tava şi părăsi camera. În bucătărie, rămasă singură, se gîndi, din nou, la Jace. Dacă nu îi făcea curte pentru banii tatălui ei, atunci îl insultase grav. Ce spusese în legătură cu asta? Cum că femeia, căreia îi făcea curte, l-a tratat drept mincinos.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea mai înfometată. Încercă să-şi controleze apetitul printr-un efort de voinţă, dar, cu fiecare gînd retrospectiv, foamea ei creştea. Jace îi spusese ceva despre o alegere, că punea interesele familiei înaintea celor personale? Desigur că asta făcea! Nu era normal să procedeze aşa? Nu spune Biblia că o persoană trebuie să dea, ca să primească?

Nellie bătu aluatul de pîine pe masă. Ce egoist trebuia să fie domnul Montgomery să nu-şi dea seama că cea mai mare bucurie în viaţă este să poţi oferi ceva, altora. Ca în cazul familiei ei. Tatăl lor îşi oferea dragostea celor două fiice, iar Terel o iubea şi ea. În schimbul dragostei lor, Nellie gătea pentru ei, făcea curat, îi aştepta acasă, făcea comisioane, îi asculta, într-un cuvînt, avea grijă de ei şi...

Ca să-şi oprească năvala gîndurilor, începu să mănînce. Mîncă tot ce putu găsi: cinci felii de friptură de vacă, o jumătate de plăcintă, un borcan cu piersici, un coltuc de pîine; după ce goli bucătăria, se mută în cămară. La intrarea în cămară, îşi aminti de Jace şi de felul cum o ţinuse în braţe, cum o sărutase.

– Nu mă interesează dacă mă vrea numai pentru banii tatei, şopti ea şi, ca să nu plîngă, deschise un borcan cu dulceaţă de căpşuni şi începu să mănînce, ajutîndu-se cu degetele.

În timp ce Nellie era în cămară, sosi prima in-

vitaţie pentru Terel, iar atunci cînd aceasta se trezi din somn, o aşteptau încă cinci.

– Cum? întrebă Terel cînd Nellie i le întinse.

– Dorinţele, spuse Nellie zîmbind, bucuroasă să o vadă pe Terel atît de fericită. Ai dorit asta şi ţi s-a îndeplinit dorinţa.

Terel strînse, o clipă, invitaţiile la piept, apoi făcu ochii mari.

– Vai, Nellie, trebuie să chemi croitoreasa şi să-i spui să vină cu mostre de materiale şi modele de toalete.

– Nu pot pleca acum, trebuie să pregătesc cina. O voi trimite pe Anna sau, mai bine, du-te tu la ea.

– Nu pot. Una dintre invitaţii este pentru astăzi, la ceai. Şi nu o poţi trimite pe Anna. Nu va şti exact ce să spună. Trebuie să mergi tu, Nellie. Dacă tata şi-ar fi instalat telefon!

– Terel, n-am timp să...

Terel o luă pe Nellie în braţe.

– Te rog, ajută-mă. Dacă mă întîlnesc cu multă lumea, poate voi găsi un bărbat să mă mărit şi atunci vei scăpa definitiv de mine. Poate anul viitor, pe vremea asta, nu voi mai locui aici şi nu va mai trebui să-mi porţi de grijă. Vei avea destul timp să te ocupi doar de nevoile tatei.

Pe Nellie n-o încînta gîndul de a locui doar cu tatăl ei. Perspectiva unei case, fără Terel, era de natură să o întristeze.

– O să merg eu, spuse Nellie. Tu, îmbracă-te.

Trecură ore bune pînă cînd Nellie reveni în bucătărie. Tatăl ei urma să vină acasă şi cina nu era gata. Reuşise să o aducă pe croitoreasă la Terel şi o ajutase pe soră-sa să se îmbrace şi să-şi aranjeze părul, înainte ca Howard Bailey să vină să o ia cu trăsura. Acum se grăbea să pregătească masa de seară.

– Ce se întîmplă aici? întrebă Charles Grayson, dînd buzna în bucătărie. Anna mi-a spus că Terel a cheluit, azi, o avere, pe rochii.

Nellie îi promise, în gînd, Annei, o mică întrevedere de represalii.

– Terel a început să primească invitaţii în după-amiaza asta şi avea nevoie de toalete pentru aceste ocazii.

– Terel crede tot timpul că are nevoie de toalete noi. Privi pe masă, remarcînd că legumele erau tăiate, dar nu gătite.

– Din cauza lui Terel va întîrzia cina?

– Da, am ajutat-o.

– Vrei să spui că te-ai jucat cu Terel şi ţi-ai neglijat munca?

Nellie strînse atît de tare făcăleţul, încît încheieturile degetelor i se albiră.

– Cina va fi servită la ora şase.

– Bine, spuse Charles, apoi adăugă: Anna mi-a spus că i-ai menit lui Terel să aibă parte de invitaţii.

– Prostii şi nimic altceva.

– Ei bine, dacă ai dorinţe care pot deveni realitate, roagă-te să pot găsi bani pentru plata noilor toalete. Se întoarse şi părăsi bucătăria.

O clipă, Nellie închise ochii.

– Doresc ca tata să aibă mult succes, şopti ea. Sper să cîştige destui bani ca să plătească toaletele lui Terel. Deschise ochii şi zîmbi. Dorinţele nu se îndeplinesc pentru că, dacă ar fi aşa... Îşi aminti de Jace, îi goni însă imaginea din minte. Tata, se gîndi ea, sper că va obţine ceea ce doreşte.

Capitolul 6

Kane Taggert sta la fereastra biroului său şi îşi urmărea vărul care se plimba în sus şi în jos, prin grădină. Nu se întoarse cînd soţia lui se opri în spatele său.

– De cînd se plimbă acolo? întrebă Houston.

– Asta e a treia zi. Merge la birou, la tipul acela, Grayson, dar restul timpului şi-l petrece foindu-se acolo. Kane se încruntă. Începe să mă supere.

– Îmi închipui că supărarea lui o întrece cu mult pe a ta, spuse Houston.

Se întoarse şi o privi.

– Pentru nimic în lume, n-aş mai vrea să retrăiesc perioada cînd îţi făceam curte.

Ea zîmbi şi-l sărută pe obraz dar, în momentul

cînd se pregătea să plece, el o reţinu.

– Crezi că bătrînul Jace se chinuieşte rău de tot? întrebă el.

– Cred că da, răspunse ea, cu tristeţe. Nimeni în Chandler nu i-a mai văzut împreună, pe el şi pe Nellie, de zile întregi, pe cînd Terel se vîntură peste tot.

Kane îşi sărută soţia, o lăsă apoi din braţe şi se înapoie la biroul său.

– Nellie Grayson! Avea o notă de uimire în glas. Cum naiba de-i place o femeie atît de...

– Încetează, spuse, repede, Houston. Nellie este o femeie drăguţă. Ori de cîte ori familia aceea a ei o lasă să iasă, se ocupă de o grămadă de acţiuni de caritate. Are o inimă bună şi duioasă şi cred că asta a văzut Jace la ea.

– Da, poate că e o persoană de toată isprava, dar Jace nu e un tip chiar urît, aşa că nu prea ştiu cum de-i place o femeie atît de – îşi privi soţia – de voinică?

– Mama lui Jocelyn este La Reina. Era evident, Kane habar nu avea despre cine era vorba. Am auzit-o cîntînd la Dallas.

– Oh, spuse el, dezamăgit. O cîntăreaţă de operă. Şi asta ce legătură are cu faptul că Jace o place pe Nellie?

– Prin tradiţie, cîntăreţele de operă au proporţii rubensiene şi din ceea ce ne-a povestit Jace, el a crescut înconjurat de prietenele mamei lui.

Kane avu unele dificultăţi în a înţelege ce voia să spună soţia lui, dar, în cele din urmă, zîmbi.

– Aha, pricep. Vrei să spui că Jace a fost întotdeauna în anturajul unor doamne grase.

Ochii lui Houston se îngustară.

– Orice femeie binecuvîntată cu o voce de soprană de coloratură nu merită să i se atribuie denumirea, deloc măgulitoare, de „doamnă grasă".

Kane continuă să zîmbească.

– Fiecăruia ce i se cuvine, presupun. Dar... Se opri. Plinuţă sau nu, se pare însă că Jace nu are o cale prea uşoară de parcurs, ca să obţină femeia dorită. Mai bine du-te şi vorbeşte cu el.

Houston îşi observă, pe fereastră, vărul prin alianţă, dispărînd în josul unei alei.

– Mă gîndeam la acelaşi lucru.

Kane rîse scurt.

– Acum, treburile se vor îndrepta.

Houston nu-i răspunse şi ieşi, îndreptîndu-se spre grădină.

– Bună, Jocelyn, spuse ea, încet, şi îi zîmbi cînd el se întoarse spre ea. Avea cearcăne şi arăta ca şi cum nu s-ar fi bărbierit în acea dimineaţă. În nişte haine adecvate, ar fi arătat ca un pirat.

– Ce mai face Nellie? întrebă ea.

Jace îşi înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor şi întoarse capul.

– Nu ştiu. Nu vrea să mă mai vadă.

– V-aţi certat?

– Da, cred că da. Oftă şi se aşeză greoi pe o bancă de piatră. Houston, aceasta este cea mai bizară familie pe care am întîlnit-o vreodată.

Se aşeză lîngă el şi aşteptă să continue.

Jace îşi sprijini spatele de un copac şi îşi întinse picioarele lungi.

– Cînd l-am întîlnit pe Charles Grayson, el n-a făcut altceva decît să-mi vorbească de frumoasa lui fiică. Din felul în care îmi vorbea, am avut impresia că ştia situaţia financiară a familiei mele şi voia să-şi mărite vreo fiică urîtă, cu mine. Nu ştiu exact de ce – poate am fost intrigat de atitudinea lui – m-am dus la el acasă să-i văd fiica. Am ajuns cu o oră mai devreme, cînd ştiam că Charles nu era acasă. Jace închise, pentru o clipă, ochii. Nellie era tot ceea ce spusese tatăl ei că este. E frumoasă, blajină şi i-am citit în ochi puritatea sufletului. Din acea primă noapte, am vrut să o iau cu mine să-i arăt lumea.

– Dar familia ei te-a împiedicat, spuse Houston.

Figura lui Jace exprima nedumerirea.

– Nu-i înţeleg. Se pare că aş putea-o avea pe sora mai mică, dar nu pe Nellie. Se ridică şi faţa lui căpătă o expresie furioasă. Acum trei zile, am fost să o văd pe Nellie şi ei îi era teamă să nu fiu zărit de cineva din familie. Am fost nevoit să mă ascund în cămară, ca un băiat de prăvălie care n-ar trebui să fie găsit acolo. Aia, sora aia a ei, a intrat în bucătărie şi a început să-i toarne lui Nellie tot felul de minciuni despre mine, spunînd că alerg după banii

lui taică-său – ca şi cum acesta i-ar fi şi avut.

Houston îşi înăbuşi un zîmbet, provocat de această vanitate manifestă, tipică oamenilor bogaţi.

– Ce ai de gînd să faci acum?

Jace dădu, descurajat, din mîini, cu umerii căzuţi.

– Nu ştiu. Nellie nu mai vrea să mă vadă. I-am trimis flori, două scrisori. I-am trimis chiar un căţeluş, dar totul mi-a fost returnat fără nici o explicaţie. O privi pe Houston. Există oare o manieră apuseană de a face curte, pe care eu să n-o ştiu? Ultima dată cînd am făcut curte unei femei, i-am trimis flori, am ieşit împreună, într-o zi am cerut-o în căsătorie şi mi-a spus „da". Nu-mi amintesc să fi fost ceva foarte dificil.

Houston îi făcu semn să ia loc lîngă ea şi Jace se aşeză din nou.

– După ce ţi-am vorbit de *Balul Recoltei,* am făcut unele cercetări în legătură cu Nellie. Spune-mi, Charles Grayson e zgîrcit?

Jace îşi ridică ochii spre cer.

– I-ar putea da lecţii lui Scrooge. Îşi plăteşte angajaţii cît se poate de prost şi le reţine din leafă pentru fiecare minut de întîrziere. Cu greu, reuşesc să mai rămîn în serviciul lui. Acum trei zile, a încheiat un contract pentru o livrare în afara Denver-ului – nu ştiu cum, de vreme ce urmăreşte să obţină profituri mari din orice afacere – dar a acceptat şi a concediat doi cărăuşi de marfă, deoarece, spunea

el, ceilalţi cărăuşi pot lucra mai multe ore. E un om meschin, josnic şi, dacă nu ar fi Nellie la mijloc, n-aş vrea să am nimic de-a face cu el.

– Aşa se explică de ce are pretenţia ca Nellie să facă munca mai multor servitoare, pentru întreţinerea casei. O munceşte pe Nellie mai rău decît pe angajaţii lui şi o plăteşte chiar mai puţin decît pe aceştia.

Jace rămase, o clipă, tăcut.

– Grayson n-ar vrea să piardă un angajat care lucrează din greu şi nu-i cere nici bani.

– Exact.

Jace îşi rezemă capul de copac.

– Cred că am fost atît de fermecat de Nellie, încît nu i-am studiat atent familia. Fiica mai mică e o adevărată căţea. Oh, scuză-mă.

– Nu face nimic, mai ales că sînt de acord cu epitetul, este însă destul de drăguţă şi, în ultima vreme, foarte populară. În aceste zile a fost solicitată intens la fiecare manifestare mondenă.

– Nu-i nici pe jumătate atît de drăguţă ca Nellie, spuse Jace, zîmbind. Nellie are un anumit fel de a privi un bărbat... Ei bine, mă face să mă simt ca un supraom. De cînd am întîlnit-o, am putut face cîteva schiţe pentru un mecanism de acţionare a cîrmei unei nave. Este prima dată cînd reuşesc să proiectez ceva de la... Se întrerupse, amintindu-şi de moartea lui Julie, dar fără să mai simtă acel gol interior. I-au otrăvit mintea, instigînd-o împotriva

mea, preciză, încet. I-au povestit că n-am intenţii bune şi n-au mai lăsat-o să mă vadă. Nu am nici măcar posibilitatea să mă pot apăra. Dacă aş putea-o îndepărta, un timp, de ei, poate aş reuşi să-i dovedesc că nu sînt chiar aşa de rău.

– Nu poţi s-o răpeşti, spuse Houston, gînditoare. Femeile nu văd cu ochi buni răpirile.

Jace nu zîmbi.

– Am renunţat deja la ideea asta. Mă gîndeam să o răpesc şi s-o iau pe un vas cu care să facem înconjurul lumii, dar Colorado este prea departe de ocean.

Houston îl privi amuzată.

– Trebuie să foloseşti măsuri mai puţin drastice. Există ceva ce Nellie să preţuiască mai mult decît orice pe lume?

– Copiii, spuse el, repede. Cred că ăsta-i, poate, motivul pentru care face tot ce-i spune mucoasa aia de soră-sa. O consideră pe Terel drept copilul ei. M-am oferit să-i fac cîţiva copii dar acum nu cred că voi mai avea ocazia.

Houston se ridică.

– Deci, asta e. Iată soluţia.

Jace o privi nedumerit.

– Vrei să spui să o las însărcinată?

Ea făcu o strîmbătură.

– Bineînţeles că nu. Oferă-i lui Nellie ceea ce doreşte cu adevărat şi va veni cu tine.

– Nu înţeleg.

– Gîndeşte-te niţel, Jocelyn, spuse ea, punîndu-i mîna pe umăr. Dacă o vrei pe Nellie, se pare că vei avea de luptat pentru asta. Dacă o doreşti destul de mult şi vei lupta cu înverşunare, cred că o vei obţine, dar nu va fi o treabă uşoară, să-i faci curte.

Jace îi luă mîna lui Houston şi i-o sărută.

– Nu vrei să mă ajuţi, să spui ce să fac, nu-i aşa?

– Nu. Deschide bine ochii, uită-te împrejur şi vei fi în măsură să ştii ce e de făcut.

El îi zîmbi.

– Aş fi dorit să te fi întîlnit înaintea lui Kane. Aş fi fost un concurent serios.

Ea surîse.

– M-ai ales de cînd eram un copil. N-ai fi avut nici o şansă. Acum, trebuie să văd de copii.

În timp ce se depărta, Jace o strigă:

– Ţi-ar plăcea un căţeluş?

– Trimite-mi-l, spuse ea, rîzînd.

Rămas singur, Jace se gîndi la ceea ce îi spusese Houston. Trebuia să existe o cale să o cîştige pe Nellie.

Nellie robotea în bucătărie, unde erau cel puţin 44 grade Celsius. Soba duduia în regim maxim, pentru a coace prăjiturile ce se pregăteau pentru ceaiul pe care îl dădea Terel, în ziua următoare, şi pentru a încălzi cele şase fiare de călcat puse pe plită. Sta aplecată deasupra scîndurii de călcat, netezind, cu grijă, cu fierul încins, pliurile delicate

ale bluzei de mătase a lui Terel.

Schimbările din ultima săptămînă, survenite în gospodăria Grayson, triplaseră munca lui Nellie. Popularitatea lui Terel crescuse vertiginos şi nevoia de haine proaspăt spălate şi călcate, în aceeaşi măsură. Nellie încercase să o convingă pe Anna s-o ajute, dar aceasta, din prostie sau neglijenţă, uitase un fier încins pe una dintre cele mai bune fuste ale lui Terel şi o arsese complet. Drept urmare, Charles îi spusese lui Nellie să se ocupe personal de călcat, pentru că nu-şi putea permite să cumpere mereu alte haine, în locul celor arse.

Astfel că Nellie trebuia să facă faţă garderobei, în creştere, a lui Terel şi să gătească pentru numeroşii oaspeţi care invadaseră, acum, casa. Terel spunea că nu putea accepta invitaţii dacă ea, la rîndul ei, nu primea musafiri.

În timpul tuturor acestor activităţi, Nellie se gîndea, cu nostalgie, la după-amiaza petrecută cu domnul Montgomery, ca şi la ziua cînd o sărutase în cămară.

Trînti fierul pe o rochie roz de brocart. Cam la atît se redusese acel interludiu, se gîndi ea. Nu mai primise vreo veste de la el, din ziua acelui episod tumultuos din cămară. Terel îi vorbise adesea despre el – cum participase la numeroase manifestări mondene şi fusese văzut, în mai multe rînduri, în compania Oliviei Truman.

– Terel a avut dreptate în privinţa lui, mormăi ea,

încercînd să se simtă recunoscătoare faţă de sora ei, care o avertizase să se ferească de el. De fiecare dată însă, cînd îşi aducea aminte de după-amiaza petrecută împreună, o parte a fiinţei ei dorea să-l revadă. Acea parte din ea nu era interesată de scopurile lui, dacă urmărea sau nu doar banii tatălui ei.

– Bună!

Nellie tresări violent la auzul vocii şi cînd îl văzu pe Jace, fără să se gîndească, îi zîmbi cu căldură. Repede, se controlă.

– N-ar fi trebuit să veniţi aici, domnule Montgomery, spuse ea, cu severitate, încercînd să nu-l privească dar, de fapt, dorind să-şi întipărească, în minte, trăsăturile lui.

– Ştiu, spuse el, umil, şi îmi cer scuze. Am venit să-mi dai o mînă de ajutor.

– Ajutor? întrebă ea. Adu-ţi aminte, îşi spuse, acest bărbat este interesat doar de banii tatălui tău. Este un ticălos de cea mai joasă speţă. Sînt sigură, adăugă ea, că vei găsi pe altcineva care să-ţi acorde ajutorul de care ai nevoie.

– Am nevoie de o reţetă.

Îi aruncă o privire uimită.

– O reţetă? Pentru ce? Să-i faci prăjituri domnişoarei Truman? Se mustră în gînd. Ceea ce face el, nu-i treaba ei.

El îşi scoase un carneţel şi un capăt de creion din interiorul hainei.

– Mi s-a spus că eşti una dintre cele mai bune bucătărese din Chandler, aşa că m-am gîndit că poate ştii cum se fac biscuiţii. Pot să stau jos?

– Da, sigur că da. Puse jos fierul de călcat. La ce-ţi trebuie reţeta de biscuiţi?

– Îmi trebuie şi gata. Ia să vedem, e nevoie de făină, dar cîtă?

– Cîţi biscuiţi vrei să faci? Se apropie şi rămase în picioare lîngă masă.

– Cît să-mi ajungă pentru şase copii, deci, cîtă făină?

– De ce nu le face biscuiţi mama lor?

– Este bolnavă. Cîţi biscuiţi aş putea face cu douăzeci şi trei de kilograme de făină? De ce mai am nevoie? Trebuie să pun şi apă, nu?

– Cu făină şi apă faci clei, nu biscuiţi. Se aşeză vizavi de el.

– Oh, în regulă, clei, spuse el, scriind. Am nevoie de drojdie, nu-i aşa?

– Nu pentru biscuiţi. Ai cui copii sînt?

– Ai unuia din foştii angajaţi ai tatălui dumitale. Tatăl dumitale l-a concediat şi omul are de hrănit şase copii şi o soţie bolnavă. Lui i-am găsit o slujbă de cărăuş pentru un transport de grîu spre Denver, dar n-are cine să aibă grijă de copii, aşa că m-am gîndit să merg să le gătesc ceva. Acum – în legătură cu biscuiţii – dacă nu foloseşti drojdie, ce-ţi trebuie?

– Ai fost la biserică, la reverendul Thomas? Are

totdeauna pe cîte cineva dispus să ajute. Una dintre femei...

El îi aruncă o privire tristă.

– M-am gîndit la asta. Dar mă simt răspunzător pentru oamenii aceia. Poate, dacă n-aş fi lucrat la tatăl dumitale, omul acela n-ar fi fost concediat. Vezi, am participat la un studiu estimativ, care i-a adus tatălui dumitale, noul contract de transport. Deci, despre biscuiţii ăştia...

– De ce l-a concediat tatăl meu?

– Cu cît plăteşte mai puţini oameni, cu atît cîştigă mai mulţi bani, spuse Jace, simplu. Bicarbonat? Se pune aşa ceva în biscuiţi? Dar untură? Ştii să faci brioşe, nu-i aşa? Foloseşti drojdie la ele?

Nellie se ridică.

– Nu, nu foloseşti drojdie la brioşe, domnule Montgomery. O să merg cu dumneata.

– Cu mine?

– Se pare că şase copii flămînzi au nevoie de ajutor, deci voi merge cu dumneata să-i ajut.

– Nu cred că ar trebui s-o faci.

– De ce, nu? întrebă ea.

– Mă tem că tatăl dumitale nu ar fi încîntat şi apoi reputaţia dumitale n-ar avea de suferit? Să călătoreşti douăzeci de mile, afară din oraş, singură cu mine, ai auzit doar ce fustangiu sînt.

– Se pare că înfometarea acelor copii a fost provocată de tatăl meu, deci datoria mea creştinească este să-i ajut. Privi în jos, spre el, la părul şi ochii lui

negri, la umerii lui laţi. Reputaţia mea e mai puţin importantă decît acei copii flămînzi. Îmi asum toate riscurile.

Jace se rezemă de spătarul scaunului şi zîmbi, arătîndu-şi gropiţa din obraz.

– Toţi trebuie să facem sacrificii, uneori.

Nellie refuză să se mai gîndească la implicaţiile hotărîrii sale, că lăsa necălcate multe din hainele lui Terel. Scoase prăjiturile din cuptor, cu intenţia să le lase să se răcească, se răzgîndi însă şi le răsturnă pe toate într-un săculeţ de pînză. Pentru a doua zi, la ceaiul lui Terel, nu vor fi prăjituri făcute în casă, iar cina din acea seară va fi, cu siguranţă, întîrziată.

Scrise o notă grăbită, tatălui ei, în care îi spunea unde merge, apoi se întoarse spre Jace.

– Sînt gata.

El îi zîmbi din nou şi îi distrase, cu atîta dibăcie atenţia, încît ea nu observă cum ia nota adresată tatălui ei şi o bagă în buzunar.

– Am o căruţă cu alimente afară, aşa că putem pleca acum. Înainte de a ne vedea şi opri cineva, se gîndi el.

– Şi praf de copt?

– Desigur, spuse el, neavînd idee ce se găseşte, în căruţă. Îi spusese doar băcanului să o umple, fără să se uite ce conţinea.

Cu mare plăcere, Jace o ajută pe Nellie să se suie în căruţă. Odată fata aşezată, se urcă şi el, dădu bice cailor şi plecară. Voia să iasă din Chan-

dler cît mai repede posibil. Respiră în voie doar cînd caii ajunseră la loc deschis, în cîmpia întinsă. Lăsă caii la pas.

– Ce-ai mai făcut, Nellie?

Nellie îl privi – era atît de atrăgător, dinţii albi şi puternici îi luceau printre buzele pe care ea şi le amintea moi şi calde, şi începu să înghită în sec. Poate s-a pripit cînd a hotărît să plece cu el.

– Foarte bine, îngăimă ea încercînd să se depărteze de el, pe bancheta căruţei, dar felul cum mîna el caii, ţinînd picioarele larg desfăcute, îi obliga să-şi atingă coapsele.

– Am auzit că tu şi sora ta aţi primit invitaţii de la toată lumea din oraş.

– Terel a primit, nu eu.

O privi, surprins.

– Ieri, domnişoara Emily m-a întrebat de ce refuzi toate invitaţiile. Oamenii încep să creadă că-i sfidezi.

Fu rîndul lui Nellie să fie uimită.

– Dar n-am fost invitată. Toate invitaţiile erau adresate lui Terel.

– Hmmm, făcu el, privind înainte, spre cai.

– Domnule Montgomery, vrei să insinuezi că sora mea îmi ascunde invitaţiile?

– Ai primit florile pe care ţi le-am trimis, în fiecare zi, săptămîna trecută?

– N-am primit nici o floare, spuse ea, încet.

– Dar cele două scrisori pe care ţi le-am trimis?

Nellie nu răspunse.

– Dar căţeluşul?

– Căţeluşul? Ce căţeluş?

– Un pui de collie, foarte drăguţ. Mi-a fost înapoiat la hotel, cu o notă din partea ta, în care spuneai că nu vrei să primeşti nimic de la mine, nici nu vrei să mă mai vezi vreodată. Era un căţeluş jucăuş, nu-i aşa?

– Nu l-am văzut deloc, îngăimă ea.

– Îmi pare rău, nu te-am auzit.

– N-am văzut căţelul, spuse Nellie, mai tare. Ar fi putut Terel sau tatăl ei să nu-i spună de aceste mesaje şi cadouri? De ce ar fi făcut asta? Terel afirma că nu venise nimic din partea domnului Montgomery. Ce mai face Olivia Truman?

– Cine?

– Olivia Truman. E o roşcată foarte drăguţă. Tatăl ei este un înstărit proprietar de pămînt, lîngă Chandler.

– Nu-mi amintesc s-o fi întîlnit.

– Trebuie s-o fi întîlnit la una dintre manifestările social-mondene la care ai fost săptămîna aceasta. Petrecerea în aer liber? Prînzul de la grădină? Cina clericală?

Jace începu să înţeleagă.

– De cînd te-am văzut ultima dată, am lucrat în biroul tatălui tău, aplecat peste o grămadă de hîrţoage murdare, iar serile mi le-am petrecut în casa vărului meu. Houston poate să-ţi spună că am cinat

la ei în fiecare seară, săptămîna aceasta, iar activitatea mea socială a constat în aceea că i-am cărat în spinare pe cei trei copilaşi de acolo.

Nellie tăcu cîtva timp. În fiecare seară, Terel îi spusese unde îl văzuse pe domnul Montgomery şi cu cine fusese. Unul dintre ei nu spunea adevărul şi, instinctiv, ştiu că aceea era Terel. Poate că intenţiona să mă protejeze, se gîndi Nellie. Poate că a făcut ceea ce a crezut ea că ar fi mai bine pentru mine.

– Cum îţi place oraşul Chandler, domnule Montgomery? întrebă ea, încercînd să întreţină o conversaţie politicoasă.

– Îmi place foarte mult, acum, că eşti din nou lîngă mine.

În replică, Nellie nu ştiu ce să răspundă. Era oare ticălosul descris de Terel şi de tatăl ei, ori era aşa cum i se părea ei? Nu avusese niciodată vreun motiv să se îndoiască de familia ei, acum, însă, erau lucruri care o nedumereau.

Erau la cîteva mile de oraş, cînd, după trecerea unui deal, Jace văzu, în vale, furgonul plin cu grîu al cărăuşului, oprit lîngă căsuţa lui. Îşi dădu imediat seama că omul nu-i înţelesese planul.

Jace opri căruţa.

– Nellie, trebuie să te las aici. Mă tem ca nevasta cărăuşului să nu aibă o boală molipsitoare. Nu pot să te expun unui asemenea risc.

– Nu fi absurd, spuse ea, în timp ce o ajuta să

coboare din căruţă. Dacă dumneata te expui, pot face şi eu asta. El nu-i răspunse, îi întinse doar braţele să o sprijine, la coborîre. Domnule Montgomery, vreau să merg cu dumneata. Eu...

O sărută uşor şi oarecum distrat.

– Mă întorc cît pot de repede, iubito. Nu te îngrijora.

Sări în căruţă, apucă hăţurile şi se îndepărtă într-un nor de praf. Nellie rămase în urmă, tuşind, şi continuă să-i observe, visătoare, deplasarea.

– Iubito, murmură ea. Nimeni nu-i spusese vreodată „iubito".

Cînd ajunse la căsuţa familiei Everett era furios de-a binelea.

– O să-i sucesc gîtul, mormăi el, în timp ce oprea caii şi sărea din căruţă. Uşa din faţă a căsuţei era deschisă pentru a primi în interior căldura verii indiene, iar înăuntru întreaga familie – doi adulţi şi şase copii – lua în liniştе prînzul. Masa era încărcată cu şuncă, legume, fructe şi pîine de grîu, iar pe bufet trona o plăcintă.

– Ce dracu' faci aici? urlă Jace, făcînd ca toţi ochii să se întoarcă spre el. Iertaţi-mi limbajul, doamnă, spuse el, în timp ce păşea înăuntru.

– Am încărcat toată noaptea grîul, zise Frank Everett. Abia m-am trezit.

Jace îl privi furios.

– Nu i-ai spus, nu-i aşa?

Frank se aşează mai bine pe scaun. Purta nişte

pantaloni jegoşi de salopetă, ţinuţi de nişte bretele la fel de murdare. Căscă şi se scărpină pe braţ.

– Ca să v-o spui pe aia dreaptă, dom' Montgomery, nu-s sigur c-am înţeles bine.

Furia lui Jace se transformă în jenă. Îşi privi vîrfurile pantofilor.

Soţia cărăuşului se ridică.

– Nu vreţi să staţi jos şi să mîncaţi? Avem mai mult decît de ajuns. Dumneavoastră sînteţi, cred, cel care i-a dat lui Frank slujba de cărăuşie.

– Da, eu sînt. Acum, că era aici, tot ce plănuise i se păru ridicol. Dar nu pot mînca. Mă aşteaptă cineva.

Frank, arătînd foarte nedumerit, se întoarse spre soţia lui.

– Vrea să fii bolnavă şi copiii să fie flămînzi, apoi vrea să aducă aici o doamnă tînără care să ne salveze pe toţi. Nu pricep nimic.

Doamna Everett se gîndi o clipă, încruntîndu-se, apoi un zîmbet îi lumină faţa.

– Ei, Frank, e îndrăgostit.

Jace se făcu încă şi mai roşu la faţă cînd copiii mai mari începură să chicotească.

Doamna Everett luă iniţiativa:

– Mi-ar face bine cîteva zile de odihnă şi dacă vreuna din doamnele de la oraş doreşte să ne salveze, cu siguranţă că poate s-o facă. Îşi privi copiii. Sarah, am văzut-o pe Lissie făcînd ochi dulci băiatului mai mare al lui Simons, acela care-ţi place ţie;

şi Frank junior, fratele tău spune că te poate întrece oricînd la călărie şi la tras la ţintă.

Fetele începură o controversă asurzitoare, iar băieţii mai mari, fără o vorbă, declanşară o dispută pugilistică. Cei mici, speriaţi, plîngeau.

Frank îşi privi familia – fetele, gata să se ia de păr, băieţii rostogolindu-se pe podea, cei mici urlînd ca din gură de şarpe – apoi îl măsură din ochi pe Jace.

– Eşti sigur că mai vrei să faci curte unei femei? urlă el încercînd să se facă auzit.

Doamna Everett se strecură pe lîngă bărbatul ei.

– Dă-i drumul, îi strigă ea lui Jace. Du-te şi adu-o aici pe tînăra doamnă. Vom fi familia cea mai oropsită pe care a văzut-o vreodată.

Jace aprobă din cap şi ieşi în liniştea rece a aerului din Colorado. Se întoarse, fără grabă, la Nellie. Nu-i era plăcut să regizeze această farsă, dar nu vedea alt mijloc care să-i permită s-o scoată de sub influenţa familiei ei.

Şedea liniştită, aşteptîndu-l, şi se întoarseră împreună la căsuţă. Ajunşi acolo, Jace fu gata-gata, să-i mărturisească lui Nellie că a minţit-o, că doamna Everett nu era deloc bolnavă, că de cînd soţul ei primise slujba de la Jace, familia lor nu mai flămînzea. În momentul în care intrară în căsuţă, însă, fu bucuros că nu-şi schimbase planul. Toţi cei şase copii, cu obrajii pătaţi de lacrimi, păreau trişti şi oropsiţi. Nu era urmă de mîncare în casă. Doamna

Everett, arătînd foarte rău, era în pat; Frank şi furgonul lui dispăruseră.

Nellie îşi începu imediat activitatea. În cîteva minute, căruţa fu descărcată, soba aprinsă şi mîncarea pusă la foc. De la bun început, Jace îşi făcuse o idee de cum este Nellie în realitate, dar aceasta se baza mai mult pe instinct, decît pe ceea ce văzuse cu adevărat. Acum, scăpată de sub influenţa nesuferitei sale familii, ea înflorea. Nu mai era Terel care să-i spună că este grasă şi bătrînă. Nu mai era tatăl ei care să-i reamintească mereu că trebuie să fie recunoscătoare pentru tot ce are.

În căsuţă erau opt persoane care o considerau minunată, pentru că, dacă lui Nellie îi plăceau copiii, Jace văzu că şi aceştia o îndrăgiseră imediat. La o oră de la venirea ei, toţi cei şase copii vorbeau, deodată, cu ea. Cea mai mică dintre fetiţe scosese o păpuşă ca Nellie să i-o repare, băieţii se lăudau în gura mare cu isprăvile lor, iar fetele mai mari voiau să ştie totul despre băieţii din oraş. Nellie le spuse că Jace este rudă cu frumosul adolescent de şaptesprezece ani, Zachary Taggert, şi din acel moment el nu mai avu linişte.

Nellie o îngriji şi pe doamna Everett, îi aduse mîncare pe o tavă, îi bătu perna şi, într-un cuvînt, o făcu să se simtă mai bine ca niciodată.

Jace era ceva mai puţin implicat în acea agitaţie, dar observa totul şi uneori participa la treabă. Niciodată nu se simţise mai acasă decît acum. Ţinea un

copil pe genunchi şi o urmărea pe Nellie rulînd aluatul pentru o plăcintă, în timp ce ajuta pe unul dintre băieţi să facă nişte adunări. Fetele mai mari plecaseră să strîngă ouă şi să mulgă vaca, pe cînd un alt băiat hrănea caii.

Jace schimbă un zîmbet cu Nellie. Asta era tot ce-şi dorise de la viaţă. Nu fusese niciodată ca fratele său, Miles, amator de nenumărate femei. Nu, Jace voia un cămin cu o soţie şi cîţiva copii, un loc liniştit şi sigur, unde să aibă certitudinea că este iubit.

Nellie îl privi, pe deasupra mesei, cum sta acolo, cu copilaşul blond pe genunchi şi îşi dădu, brusc, seama că, de fapt, nu o minţise niciodată. Dacă îi spusese că ţine la ea, atunci era adevărat. Dacă afirmase că nu a ieşit cu alte femei, atunci nu o făcuse. Îi zîmbi şi îi trecu prin minte că i-ar fi plăcut să-i zîmbească aşa, tot restul vieţii.

Pînă găti mîncarea, cît să ajungă cîteva zile, pînă scăldă cei doi copii mai mici şi îi culcă pe ceilalţi, se făcu ora nouă seara şi afară era întuneric beznă.

– Trebuie să mă întorc acasă, îi spuse Nellie lui Jace, în tăcerea calmă a casei. Nu-mi place însă s-o las pe doamna Everett singură.

Jace o luă de mînă şi ieşiră afară, în aerul liniştit al nopţii. Răcoarea o făcu să tremure. O luă în braţe şi o strînse la piept.

– Va veni curînd iarna. Iama cu zăpadă şi focuri aprinse şi...

– Crăciunul, spuse ea.

– Ştiu ce doresc de Crăciun, spuse el, lipindu-şi obrazul de gîtul ei.

– Jace...

– Îmi pare bine că, în sfîrşit, am depăşit stadiul de „domnule Montgomery".

Ea se lipi de el. Atunci şi acolo, stînd atît de aproape de acel bărbat, aproape crezu că acea clipă ar putea dura o eternitate.

– Trebuie să plec acasă, spuse ea, fără să încerce să se desprindă din îmbrăţişarea lui.

– N-avem felinare la căruţă şi nu e nici lună. Trebuie să rămînem aici peste noapte. O ţinu mai strîns. Cred că vei fi în siguranţă, într-o companie atît de numeroasă.

Se răsuci în braţele lui.

– Nu sînt sigură că vreau să fiu în siguranţă.

Îl simţi cum îşi reţine respiraţia, apoi o sărută, prelung, cu dragoste; îi vorbi, lăsînd-o să înţeleagă cît de mult o dorea, dorinţă ce crescuse cu fiecare zi.

Din pragul casei, se auziră chicoteli.

– Avem ascultători, şopti el, în timp ce o muşca, uşor, de ureche.

– Aşa se pare. N-ar fi vrut să-i dea drumul, dar chicotelile se făcură auzite din nou, aşa că ea îl lăsă din braţe, el o luă de mînă şi se întoarseră spre căsuţă. Înaintea lor, se auzea zgomotul copiilor, grăbiţi să ajungă în paturile lor.

– Dacă şi copiii noştri vor face aşa ceva, le voi învineţi spinările.

Nellie rîse.

– Nu-mi pot închipui că ai fi în stare să loveşti pe cineva, cu atît mai puţin un copil.

– Poate că nu. Poate voi amenaja dormitorul nostru, într-un capăt al casei, iar cel al copiilor, în celălalt capăt.

Abia mai tîrziu, cînd Nellie sta înghesuită în pat, cu fetele, îşi dădu seama că vorbiseră ca şi cum căsătoria lor ar fi fost un fapt împlinit. Adormi zîmbind.

Capitolul 7

Cînd Nellie se trezi a doua zi, zîmbea încă. Nu era o treabă uşoară să pregăteşti micul dejun pentru şase copii şi trei adulţi, dar ei îi plăcea activitatea tumultuoasă. Copiii remarcară că Jace era destul de blînd în privinţa disciplinei, aşa că încercară să evite să se achite de îndatoririle zilnice şi ieşiră pe afară. Doar cînd vaca nemulsă a-nceput a rage, cînd n-au mai fost lemne pentru sobă, nici apă de la fîntînă, Nellie porni să-i caute şi să-i certe.

Jace o linişti, îi desfăcu cordonul şorţului şi o convinse să se joace cu ei. Băieţii îngrămădiră baloturi de paie pînă la acoperişul hambarului şi încropiră un soi de tobogan. După multă tevatură şi rîsete, Jace şi copiii o convinseră să-şi dea drumul

pe tobogan. Jace se aşeză în spatele ei şi alunecară împreună, pînă la baza toboganului, într-o învălmăşeală de paie şi de haine. Jace încercă s-o „ajute" să-şi aranjeze ţinuta, prilej cu care mîinile lui îi mîngîiară trupul şi în zone mai mult sau mai puţin prohibite; ea rîse cu atîta poftă, încît, cu respiraţia tăiată, se prăbuşi din nou în paie, cu copiii rostogolindu-se deasupra ei şi a lui Jace.

Ridicîndu-se să ia o gură de aer, zări, fără să-l recunoască, la început, pe şerif, stînd lîngă ei.

– Bună, reuşi să murmure, scoţîndu-şi paiele din păr şi ridicînd, în acelaşi timp, pe unul din copii.

– Nellie, îi spuse şeriful, ştii că tot oraşul Chandler te caută? Sînt zvonuri că ai fost răpită, ba chiar mai rău.

Nellie sta, privindu-l nedumerită.

– Am lăsat o notiţă, reuşi, în cele din urmă, să spună, apoi se întoarse spre Jace, pe jumătate îngropat în paie, alături de ea.

El privi în altă parte, ceea ce îi întări convingerea că el subtilizaze notiţa.

– Întoarce-te cu mine, Nellie, spuse şeriful, ca să se convingă toată lumea că eşti bine, sănătoasă.

– Nellie, spuse Jace, cu mîna pe umărul ei, mă întorc cu tine. Le voi arăta că din cauza mea ai lipsit.

– Mai bine nu, şopti ea. Ştia ce o aşteaptă acasă: furia tatălui ei, lacrimile lui Terel şi propriile ei sentimente de vinovăţie că i-a neliniştit în asemenea

măsură. Trebuie să le fac faţă singură şi, în plus, tu trebuie să rămîi cu copiii pînă se va face bine domna Everett.

Jace o conduse la şareta şerifului şi, în timp ce punea piciorul pe scară, o întoarse spre el.

– Nellie, nu-i lăsa să fie prea aspri cu tine. O să-l văd pe tatăl tău mai tîrziu, în cursul zilei şi o să-i explic.

– Nu, spuse ea, repede. S-ar putea să-ţi pierzi slujba.

El îi zîmbi.

– Nu-ţi face griji din pricina serviciului meu. În faţa tuturor, o luă în braţe şi o sărută. Trebuie să plec cu treburi, la Denver, mîine; mă voi întoarce însă, de ziua *Balului Recoltei.* Te voi vedea atunci. O sărută din nou. Să-mi rezervi fiecare dans.

Ea dădu aprobator din cap, se desprinse, cu regret, din braţele lui puternice, apoi el o ajută să urce în şaretă.

– Ai grijă de fata mea, şerifule, strigă Jace, în timp ce trăsurica se punea în mişcare.

Nellie se răsuci, făcînd cu mîna lui Jace, copiilor şi doamnei Everett, care ieşise în pragul uşii, în cămaşa de noapte. Îşi şterse o lacrimă şi se întoarse cu spatele, privind drumul care se întindea în faţa ei.

Ceea ce o aştepta acasă era chiar mai rău decît îşi imaginase. Nu-l văzuse niciodată pe tatăl ei atît de furios.

– Ai fi putut fi asasinată, din cîte ştiu, urlă el. Sora ta şi cu mine, ca să nu mai vorbesc de jumătate din oraş, te-am căutat toată noaptea. Am fost bolnavi de îngrijorare, în timp ce tu... tu... Era prea furios ca să continue.

Terel nu avea astfel de probleme. Plîngea într-o batistă dantelată.

– Am ajuns de rîsul lumii, în Chandler. Propria mea soră, înhăitîndu-se cu bărbatul acela. Unde ai petrecut noaptea? Cu el?

În Nellie, sentimentul de vinovăţie creştea cu fiecare cuvînt pe care i-l spuneau. Dacă unul dintre ei, tatăl sau Terel, ar fi dispărut o noapte întreagă, ar fi fost bolnavă de grijă. O părticică din ea era bucuroasă că Jace distrusese notiţa, altfel n-ar fi avut ocazia să petreacă douăzeci şi patru de ore de neuitat. Cealaltă parte a ei regreta profund că provocase familiei atîta nelinişte.

– Nu cred că-ţi pasă de noi, Nellie, spuse Terel, suspinînd. Nu tea afectează supărarea care ne-ai produs-o.

– Ba da, îmi pasă, spuse ea, cu blîndeţe.

– Ce putem face, însă, ca aşa ceva să nu se mai întîmple? Am impresia că domnul Montgomery trebuie să facă doar un semn, cu degetul, ca tu să alergi ia el.

– Nu e chiar aşa, spuse Nellie, deşi ştia că Terel are dreptate. Dacă Jace ar ruga-o să plece din nou cu el, probabil ar face-o. Iertaţi-mă că, din cauza

mea, v-aţi făcut griji. Îmi pare cu adevărat rău. Îi dădură lacrimile. Se comportase incalificabil. Aş dori...

– Ai dori, ce? întrebă, aspru, Charles.

– Aş vrea ca, pentru amîndoi, să fiu ceea ce aţi dori voi să fiu, spuse ea şi, plîngînd în hohote, fugi din cameră.

Terel şi Charles rămaseră privind în urma ei. Asupra unui lucru erau de acord: doreau de la Nellie ca ceea ce făcea ea să nu le afecteze confortul. Dacă ar fi fost să se afle adevărul, ceea ce îi deranja nu era absenţa lui Nellie, cît faptul că le fusese tulburată comoditatea. Charles mîncase, cu o seară înainte, o cină rece, iar Terel îşi găsise rochiile necălcate şi în acea zi trebuise să contramandeze ceaiul, deoarece Nellie nu rămăsese acasă, să prepare gustările şi prăjiturile pentru acea ocazie.

– Iată o dorinţă care sper că va deveni realitate, mormăi Charles.

Terel coborî pe Coal Avenue spre croitoreasa ei. Mai avea de făcut o probă pentru rochia pe care urma să o poarte la *Balul Recoltei.* Cheltuise o groază de bani pe ea, dar supărarea tatălui ei, în legătură cu asta, nu constituia una din preocupările ei prezente. Era deosebit de încîntată de rochie. Pe corsaj şi la marginea ei inferioară era ornată cu peste o sută de trandafiri din mătase roşie. Mînecile scurte erau tivite cu dantelă, iar de la talie în jos

avea o broderie de dantelă, fixată pe un fond de mătase roşie.

Nu-şi putu stăpîni un zîmbet la gîndul intrării ce şi-o va face la familia Taggert, în noaptea balului. De fapt, avea de ce să zîmbească, dintr-o mulţime de motive. Cel mai important şi totodată cel mai surprinzător era acela al unei invitaţii, primite, în cele din urmă, la *Balul Recoltei.* Fusese convinsă că, după acel incident, cu cei doi tineri, de anul trecut, nu va mai fi invitată niciodată. Terel presupunea însă că, acum, era atît de populară, încît Taggert-ii nu o mai puteau ignora. În plus, în ultimele patru zile Nellie fusese o dulceaţă. Niciodată gospodăria nu mersese mai bine. Mesele se luau la timp şi erau delicioase, toate hainele lui Terel erau perfect călcate şi puse la locul lor.

Nu se mai făceau aluzii la noaptea în care dispăruse Nellie şi nu mai era nici o urmă a domnului Montgomery. După săptămîna de tulburări, se părea că, în familia Grayson, lucrurile reveniseră la normal. Cu excepţia, poate, a faptului că Terel era acum cea mai căutată tînără din Chandler; practic, nu mai putea accepta toate invitaţiile pe care le primea; iar afacerile tatălui ei mergeau mai bine ca niciodată.

O oră mai tîrziu, în timp ce se admira în oglinda cabinei de probă, îmbrăcată în rochia de bal, încă zîmbea. Din punctul ei de vedere, pe cerul fericirii sale nu era nici un nor.

– Da, e perfectă, zise Terel. Trimiteţi-mi-o acasă.

Croitoreasa era bucuroasă că Terel se declara, în sfîrşit, satisfăcută. Numeroşii trandafiri ai rochiei îi luaseră o grămadă de timp ca să-i confecţioneze.

– Să o trimit şi pe cea a lui Nellie?

Terel încetă să se mai învîrtească în faţa oglinzii.

– Ce anume, a lui Nellie?

– Rochia ei pentru *Balul Recoltei.* Să o trimit acasă odată cu o a dumitale sau ar dori să mai facă încă o probă?

Fusese atît de ocupată, încît uitase complet că şi Nellie avea o invitaţie la bal.

– Să văd şi eu rochia, şopti Terel.

– Desigur, spuse croitoreasa, în timp ce, prin spatele unei perdele, se pregătea să treacă în atelier. Sînt foarte mîndră de ea. O consider ca una dintre cele mai bune creaţii ale mele. N-am ştiut niciodată că Nellie are atît gust în materie de îmbrăcăminte. Desigur, întregul oraş spune că există o grămadă de lucruri pe care nu le-a ştiut despre Nellie. Eu, de pildă, nu mi-am dat seama cît este de frumoasă. Se întoarse din atelier, cu o rochie de satin albastru-deschis. Nellie arată nemaipomenit în ea, cu adevărat nemaipomenit.

Rochia era foarte simplă, fără umeri, cu un decolteu larg, iar Terel îşi dădu seama că Nellie trebuia, fără îndoială, să arate foarte bine în ea.

Croitoreasa privi figura şocată a lui Terel.

– Am spus ceva nepotrivit? Poate că Nellie voia să fie o surpriză şi eu am stricat-o.

– Da, spuse Terel, încercînd să se reculeagă. Cred că voia să fie o surpriză. Speram ca Nellie să meargă la bal, dar nu eram sigură că o va putea face.

– Nellie a spus ceva în legătură cu asta. De fapt, ceea ce a spus, a fost destul de ciudat. A afirmat că, întrucît voi două şi tatăl vostru veţi fi plecaţi în acea seară, participarea ei la bal nu va deranja pe nimeni. Nu e curios? *Nu va deranja pe nimeni.* Exact aşa a spus.

Terel îşi întoarse privirea de la frumoasa rochie a lui Nellie.

– Poate ar fi mai bine să le trimiţi separat, astfel ca, atunci cînd o să văd rochia lui Nellie, să fiu de-a dreptul surprinsă.

– Da, desigur. E o idee bună.

Mai tîrziu, cînd Terel ajunse în stradă, ştia ce avea de făcut. Se opri la o tarabă şi cumpără o pungă mare cu bile de marmură, folosite de copii pentru diferite jocuri.

Nellie îşi netezi rochia de bal, întinsă pe pat. Simţea un tremur interior, anticipînd evenimentul, în timp ce atingea mătasea albastră. Ştia că acea seară urma să fie cu totul deosebită. O clipă, închise ochii şi îşi imaginä că valsează cu Jace.

O bătaie în uşă o readuse la realitate. Primul ei gînd fu să ascundă rochia, dar Terel intră, înainte ca Nellie să poată face vreo mişcare.

– Nellie, mă întreb... începu Terel, dar văzu rochia. Ce frumoasă e! Vai, ce frumoasă! Îi aruncă lui Nellie o privire surprinsă. Ştii, am uitat cu totul că mergi şi tu, astă-seară, la bal.

Nellie simţi că se înroşeşte.

– Domnul Montgomery m-a invitat şi, pentru că şi tu şi tata lipsiţi seara asta, nu vă deranjează dacă merg şi eu. Nu voi rămîne pînă la sfîrşitul balului. Eu... La vederea supărării ce se citea pe faţa lui Terel, speranţele ei, legate de acea seară, începură să se risipească.

– Nellie, te comporţi ca şi cum tata şi cu mine sîntem nişte monştri sau, mai rău, nişte temniceri. Nu-mi place să fiu luată drept căpcăun.

– Nu, desigur că nu. N-am avut intenţia să te jignesc. Doar că n- am vrut să vă fie afectat... confortul. Pot să renunţ la bal. Pot...

Terel făcu cîţiva paşi în odaie şi o sărută pe Nellie pe obraz.

– Ce proastă eşti! Confortul meu, oare? Important este confortul tău. Ridică rochia de pe pat şi continuă: E frumoasă, şi ai să fii şi tu frumoasă, îmbrăcată cu ea. Oh, Nellie, vom fi cele mai drăguţe fete, acolo.

Nellie zîmbi.

– Crezi tu, asta?

– Sînt sigură. Ridică rochia la lumină. Este o mătase superbă, iar culoarea ţi se potriveşte perfect. Tu ai ales-o?

– Da, răspunse Nellie, începînd să se relaxeze şi se întrebă, cu mirare, ce o făcuse, oare, să-i fie frică. Dinadins ascunsese rochia, să n-o vadă Terel, şi ţinuse secret faptul că urma să meargă la bal.

Cu grijă, ca să nu o şifoneze, Terel luă rochia pe braţe.

– Trebuie să ne îmbrăcăm împreună. O să te ajut să-ţi aranjezi părul şi... Nellie, colierul meu de opal ţi-ar veni minunat cu rochia asta. Vino, adăugă ea, îndreptîndu-se spre uşă. Nu sta acolo, avem de lucru. Mîine toată lumea din oraş va vorbi de domnişoarele Grayson.

Nellie era atît de fericită, încît îi venea să plîngă. De ce o fi fost, mai înainte, îngrijorată? Zîmbind, o urmă pe Terel, afară din cameră.

Trei ore mai tîrziu, Nellie se găsea în faţa oglinzii mari, din odaia lui Terel. Rochia arăta chiar mai bine decît îşi închipuise, iar colierul de opal se asorta perfect cu ea. Părul îi era destul de acceptabil aranjat, în bucle asimetrice, de o parte şi de alta a feţei, zulufii de pe frunte însă ondulaţi cu fierul, erau cam arşi şi arătau oarecum bizar; Terel se scuză, spunînd că nu e prea îndemînatică la coafat. Nellie nu se sinchisi de asta. Pentru prima oară, studiindu-şi

imaginea în oglindă, Nellie ajunse la concluzia că este drăguţă, această impresie fiind însoţită şi de un profund simţământ de căldură interioară, deoarece petrecuse trei ceasuri plăcute cu sora ei. În această după-amiază se simţiseră cu adevărat surori, mai degrabă decît fiică şi mamă, ca altădată. Şi-au aranjat una alteia părul, şi-au strîns şireturile corsetelor, şi-au admirat, reciproc, rochiile.

– Trebuie să-mi alegi şi mie materialele de rochii, spuse Terel, privind la Nellie, îmbrăcată în rochia ei de un albastru-pal. Poate mi-ai fi ales o altă toaletă de bal.

Simţindu-se uşor ameţită de bucuria serii ce urma să înceapă şi, pentru o clipă, nemaiconsiderîndu-se bătrînă şi demodată, Nellie vorbi fără să se gîndească:

– Mai puţini trandafiri şi nu nuanţa asta de roşu.

Lui Terel îi pieri zîmbetul.

– Oh!?

O parte din bucuria lui Nellie se risipi.

– Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Voiam doar... Nu ştia ce să mai adauge.

Terel zîmbi din nou şi se aşeză pe taburetul din faţa toaletei.

– Poate că ai dreptate. Data viitoare vreau să-mi alegi tu rochia. Oh, uite cît e ceasul! În curînd vor sosi cavalerii noştri.

Respiraţia lui Nellie se acceleră doar la gîndul

că-l va vedea din nou pe Jace.

– Oh, cerule, spuse Terel. Am făcut-o din nou. Am lăsat deschisă sticla cu cerneală. Am scris nişte note de mulţumire şi am uitat să-i pun capacul. Nellie, vrei să-mi dai sticla? Fii atentă să nu o verşi.

Zîmbind şi încă gîndindu-se la Jace, Nellie se îndreptă spre măsuţa de lîngă pat şi luă sticluţa cu cerneală. Nu o observă pe Terel deschizînd punga cu bile şi golind-o pe podea. Ca să acopere zgomotul căderii lor pe duşumea, Terel mimă un acces de tuse. Nellie, grijulie, alergă spre sora ei. Nu făcu mai mult de trei paşi şi călcă pe o bilă, alunecă şi căzu lateral, lovindu-se de pat.

– Nellie! exclamă Terel. Uite ce-ai făcut! Nellie îşi privi rochia, care, spre marea ei groază, era plină de cerneală pe toată partea din faţă. Rochia era definitiv stricată.

– Repede, scoate-o. Vom îndepărta cerneala şi...

– Nu se mai poate face nimic, şopti Nellie, rămasă încremenită; se aplecă, apoi, şi ridică două bile de marmură.

– De unde au apărut? întrebă Terel.

– Erau pe podea.

Terel îşi duse, îngrozită, mîna la gură.

– Oh, nu, astea te-au făcut să aluneci? Am cumpărat bilele să le duc copiilor familiei Taggert. Credeam că aşa o să-i fac pe Taggert-i să mă ierte

pentru ceea ce s-a întîmplat anul trecut. Nu mi-a trecut prin cap...

Terel continua să vorbească, dar Nellie nu mai asculta. Pe de-o parte, ceva îi spunea că ar fi trebuit să se aştepte ca un eveniment nedorit să-i strice seara. Dorise prea mult să poată merge la bal. Pe de altă parte, era teribil de furioasă. Cum putuse Terel să-i facă una ca asta?

– A fost un accident, spuse, în surdină.

– Desigur că a fost un accident, spuse Terel, indignată. Doar nu-ţi închipui că eu... că eu aş fi putut... Îşi acoperi faţa cu mîinile. Nellie, cum poţi să mă urăşti atît de mult încît să mă bănuieşti că am vrut să-ţi stric rochia? De ce aş fi vrut să te necăjesc?

Supărarea lui Nellie se risipi în timp ce o îmbrăţişa pe Terel.

– Îmi pare rău. Desigur că a fost un accident. Bineînţeles că n-ai făcut-o intenţionat. Îşi privi rochia. Nu mai putea merge la bal pentru că nu avea altă toaletă potrivită.

Terel se îndepărtă de Nellie.

– Trebuie să ne grăbim, să găsim ceva să îmbraci. Cavalerii noştri vor fi în curînd aici.

– N-am altceva, spuse Nellie, obosită.

– Atunci trebuie să îmbraci o rochie de-a mea. O poţi lua pe aceea verde. Culoarea ţi se potriveşte perfect.

Nellie încercă să-şi păstreze demnitatea.

– Nu pot purta una din rochiile tale. Sînt prea... nu sînt de talia ta.

– Oh! făcu Terel, privind-o pe Nellie. Nu cred că avem destule rezerve, chiar dacă dăm drumul la cusături. Trebuie să împrumutăm o rochie. Să vedem acum, cine are, în oraş, talia ta.

– Nimeni nu are talia mea, spuse Nellie, înghiţindu-şi lacrimile. Chiar nimeni.

– Doamna Hutchinson, zise Terel, gînditoare. Da, ea e, vom merge la doamna Hutchinson şi...

Doamna Hutchinson era o bătrînă oribilă, care locuia la periferia oraşului. Avea cel puţin o sută douăzeci de kilograme se îmbrăca bărbăteşte şi mirosea la fel ca porcii pe care-i creştea. Se zvonea că, în tinereţe, fusese parlagiu.

– Nu, spuse Terel. Doamna Hutchinson sigur n-are o rochie de bal. Dar cine, în oraş, mai are talia ta?

Nellie făcea eforturi eroice să nu plîngă, încordîndu-şi muşchii gîtului. Era, oare, la fel de grasă ca doamna Hutchinson?

Terel îşi înălţă capul.

– Nu voi merge la bal. Dacă sora mea nu poate merge, nu mă duc nici eu.

Nellie îşi şterse ochii cu dosul palmei.

– E absurd. Desigur că o să mergi.

Terel începu să strîngă bilele de marmură.

– Nu, nu mă duc. Ce fel de soră aş fi dacă te-aş lăsa singură? În plus, era cerneala mea şi eu am cumpărat bilele. Din cauza tusei mele, probabil că s-au rostogolit de pe masă. N-ar fi trebuit să tuşesc. O să cer neapărat o consultaţie doctorului Westfield. Oricum, ar trebui să stau astă-seară acasă, să mă odihnesc. Vom face prăjituri şi o să poţi să le mănînci pe toate. Da, Nellie, asta vom face. Vrei să mă ajuţi să mă dezbrac? Tot ai spus tu că e o rochie urîtă.

Cuvintele lui Terel o făcură pe Nellie să nu se mai gîndească la ea însăşi.

– Rochia ta este frumoasă, tu eşti frumoasă şi trebuie să mergi la bal.

– Nu fără tine.

Nellie avu nevoie de patruzeci şi cinci de minute ca să o convingă pe Terel să meargă la bal, fără ea. Însoţitorul ei venise, de treizeci de minute aştepta în salon, timp în care, Nellie, folosind toate mijloacele de persuasiune, încerca să-i schimbe, lui Terel, hotărîrea. În cele din urmă, Terel şi cavalerul ei plecară, într-un vîrtej de trandafiri, dantele şi mătase roşie, iar Nellie închise uşa în urma lor.

Purta încă rochia albastră, cu pata de cerneală întinsă pe aproape toată partea din faţă. O apucă foamea, o foame animalică. Porni spre bucătărie, dar o bătaie în uşă o opri. O deschise şi în pragul ei apăru Jace.

Purta haine închise, de seară, şi arăta ca un prinţ din poveşti.

– Îmi pare rău că am întîrziat, spuse el, pe calea ferată s-au rătăcit nişte vite şi trenul a ajuns cu întîrziere şi... Nellie, ce s-a întîmplat?

O luă în braţe, în timp ce vorbea; lacrimile ei, reţinute de mai bine de o oră, începură să-i curgă pe obraji. Jace abia înţelegea ce-i spune. Îi ridică, de pe umărul lui, capul şi-i puse degetele sub bărbie.

– Ce înseamnă că nu poţi merge?

– Mi-am stricat rochia.

Se trase înapoi s-o privească.

– Surioara ta a făcut asta?

– Nu Terel a făcut asta. A început să tuşească, bilele au căzut şi eu...

– Hmm, sigur. Îşi scoase batista şi-i şterse ochii. Şi acum, iubito, suflă-ţi nasul, deoarece am o surpriză pentru tine. Făcu cîţiva paşi înapoi, ca să facă loc unui bărbat şi unei femei. Bărbatul avea braţele pline cu pachete, iar femeia ţinea o cutie mică din piele. Nellie îl privi întrebător pe Jace.

– Aceasta e camerista lui Houston şi a venit să-ţi aranjeze părul. Privi cîrlionţii lui Nellie. Ţi i-a ars Terel.

– N-a vrut, dar...

– Iar dînsul are cîteva piese de îmbrăcăminte pentru tine.

– Îmbrăcăminte? Nu înţeleg.

– Urcă la etaj şi las-o pe Elsie să te îmbrace. Îţi voi explica totul mai tîrziu. Sora ta a plecat, nu-i aşa? Nu vreau cerneală şi pe rochia asta, nici nu vreau să-ţi ardă părul.

– Terel nu a...

– Executarea! ordonă el şi Nellie îl ascultă, grăbindu-se pe scări cu cei doi servitori în urma ei.

Camerista lui Houston era rapidă, îndemînatică şi foarte pricepută la coafat.

– Ce păr frumos şi bogat! spuse ea, răsucindu-l cu dexteritate şi fixîndu-l cu agrafe. Şi ce piele perfectă!

Nellie simţi că roşeşte la complimentele femeii; iar la vederea rochiei rămase fără glas.

– Trebuie să scoatem rochia asta pătată şi...

– Nu pot purta asta, şopti Nellie. E prea frumoasă pentru mine.

Rochia era din satin argintiu, brodată peste tot cu perle de cultură. Partea de sus, cu decolteul tăiat dreptunghiular, avea mînecile din dantelă argintie. Era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse Nellie vreodată.

Camerista lui Houston nu ţinu seama de obiecţiile lui Nellie. În cîteva minute, era îmbrăcată cu rochia nouă. Nellie se opri în faţa oglinzii. Nu-i venea să-şi creadă ochilor că imaginea din oglindă era a ei.

– Şi acum, bijuteriile, spuse Elsie. Îi fixă colierul

triplu de diamante în jurul gîtului, apoi cerceii împodobiţi cu acelaşi soi de pietre preţioase. Trei agrafe cu diamante îi fură prinse în păr.

– Eu sînt asta? şopti Nellie, spre oglindă.

– Uluitoare! spuse Elsie, zîmbind. Vei fi cea mai frumoasă fată de acolo.

Nellie îşi luă privirea de la oglindă.

– Nu sînt o fată tînără, şi la talia mea nu sînt nici frumoasă.

– Pe domnul Montgomery se pare că nu-l deranjează talia dumitale.

– Nu-l deranjează, nu-i aşa? spuse Nellie, mirată, privind din nou în oglindă. În această seară, aproape că putea crede că nu este o fată bătrînă, că nu e o femeie trecută de prima tinereţe.

– Aşa-i mai bine, zise Elsie, rîzînd. Sper că te vei distra foarte bine în noaptea asta.

– Şi eu. Nellie zîmbi şi se gîndi la Terel. Sora ei nu mai trebuia să se simtă vinovată de accidentul cu cerneala.

La parter, orice dubii cu privire la felul cum arăta se risipiră cînd îl văzu pe Jace. Pentru prima oară în viaţa ei, lui Nellie i se revela cît de frumoasă se poate simţi o femeie, atunci cînd frumuseţea ei se reflectă în ochii bărbatului iubit. Jace o privea cu o uimire nedisimulată şi Nellie simţi că se transfigurează. Coborî scările, urmărită de privirea admirativă a lui Jace.

– Florile acelea sînt pentru mine? întrebă ea, cînd ajunse în faţa lui. El o privea cu gura căscată, incapabil să scoată o vorbă.

Nellie rîse şi-i luă florile din mînă, în timp ce Elsie îi punea o capă de vizon pe umeri.

– Plecaţi, spuse Elsie, grăbindu-i spre uşă.

În trăsura care-i ducea spre casa Taggert, Jace continuă s-o privească ca şi cum n-ar mai fi văzut-o, înainte, niciodată. Pînă să ajungă la bal, Nellie trase concluzia că, poate, Elsie avea dreptate: era cea mai frumoasă femeie din lume.

Erau ultimii sosiţi şi cînd un lacheu încercă să o ajute pe Nellie să coboare din trăsură, Jace, posesiv, îl dădu la o parte.

– Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea, şopti Jace. Nu sînt sigur că vreau să fii privită şi de alţi bărbaţi.

Nellie îi zîmbi.

– Sînt sigură că eşti unicul bărbat căruia i se pare drăguţă o fată bătrînă şi grasă, spuse ea, pentru prima dată, însă, fără să creadă asta. În această noapte, în aceste haine, nu se simţea bătrînă şi grasă.

În sala de bal, mulţi bărbaţi o priviră în aceeaşi manieră admirativă ca şi Jace.

– Asta e Nellie Grayson? întrebă unul.

– Asta e sora lui Terel? spuse altul.

– Care Terel? întrebă altul.

Rîzînd, bărbaţii se strînseră în jurul lui Nellie şi al lui Jace.

– Ei bine? îl întrebă Houston pe soţul ei, Kane, în timp ce acesta o privea pe Nellie. Ce spuneai despre anumite „doamne grase"?

Kane zîmbi cu subînţeles.

– Există grăsime şi grăsime. Ea e proaspătă ca o piersică, plinuţă şi savuroasă ca o piersică.

Houston îşi luă bărbatul de braţ.

– Ştiut fiind cît îţi plac piersicile, aş zice să stai mai departe de Nellie.

Kane îi zîmbi soţiei sale.

– Pun pariu că surorii ăleia mici n-o să-i placă felul în care arată Nellie.

– Mă tem că nu, spuse, încet, Houston.

Lui Terel îi trebui cîtva timp ca să remarce că adoratorii ei o părăseau unul cîte unul. La sosire, fusese cea mai curtată domnişoară din sală. A fost copleşită cu invitaţii la dans şi la manifestările mondene din săptămîna ce urma. Stătuse pe un scaun capitonat, întreţinînd audienţa cu condescendenţa unei prinţese faţă de supuşii ei. Louisa, Charlene şi Mae stăteau într-un colţ, împreună, şi-i aruncau priviri înveninate. Fiecare privire o făcea pe Terel să se simtă şi mai bine.

Şase bărbaţi plecaseră deja, pînă ca ea să observe că numărul lor scade. Văzu un bărbat foarte prezentabil, făcîndu-i semn cu cotul altuia şi arătînd

ceva cu o mişcare din cap. Ambii bărbaţi dispărură în mulţime. Terel privi spre Charlene, care şi ea se uita către centrul încăperii.

Terel încetă să-şi mai facă vînt cu evantaiul şi, în timp ce muzica încetă, iar dansatorii se retraseră spre laturile sălii, ea văzu la ce privea toată lumea. În centrul sălii de bal, purtînd o rochie pentru care orice femeie şi-ar fi vîndut şi sufletul, era Nellie! Numai că această Nellie, cu capul ridicat, sclipind de diamante, cu un zîmbet de fericire luminîndu-i chipul frumos, nu semăna cu acea Nellie care spăla şi călca haine. Această Nellie era cu totul deosebită.

Ea n-avea ochi decît pentru Jace Montgomery şi Terel observă că acesta arăta chiar mai bine ca de obicei şi o privea pe Nellie aşa cum niciodată nu o privise vreun bărbat pe Terel.

Terel îşi încleştă pumnii cu atîta forţă, încît unghiile îi intrară în palme.

– Cine ar fi crezut, şopti Charlene, că tocmai sora ta o să-ţi facă asemenea concurenţă? Era foarte furioasă de recenta şi inexplicabila popularitate a lui Terel.

– Nu-i aşa că Nellie e drăguţă? zise Mae. Niciodată n-am văzut-o arătînd atît de bine. De unde crezi că are rochia?

Terel începu să-şi dea seama că lumea o priveşte. Se forţă să zîmbească, se ridică şi se îndreptă spre Nellie.

– Terel, spuse Nellie, sărutîndu-şi sora pe obraz. În cele din urmă, tot am reuşit să vin.

Terel privi la diamantele care-i înconjurau gîtul, la cele din urechi şi la perlele de pe rochie.

– Sînt atît de bucuroasă! Rochia ţi-a cumpărat-o un bărbat? Din glasul ei răzbătea insinuarea că ar fi obţinut rochia în schimbul unor „favoruri".

– Eu i-am dat rochia lui Nellie, spuse Houston, înainte ca aceasta să poată răspunde şi aruncîndu-i lui Terel o privire aspră.

Terel îşi dădu seama că lumea o observă, aşteptînd să spună sau să facă ceva.

– Îmi acorzi acest dans? o întrebă Jace pe Nellie. Nu-i dădu răgaz lui Terel să mai spună vreo vorbă, înainte de a se depărta.

După aceea, balul îşi pierdu interesul pentru Terel. Nimic nu mai avea importanţă pentru ea – nici invitaţiile primite, nici complimentele bărbaţilor – nimic. Nu-şi putea lua ochii de la Nellie. Cum? se gîndi Terel. Cum poate o persoană atît de grasă şi plictisitoare ca Nellie să provoace atîta interes? Aproape toţi participanţii la bal roiau în jurul lui Nellie. Erau tineri în preajma lui Terel, dar nici o femeie, nici tînără, nici bătrînă.

Toată lumea însă vorbea cu Nellie. Doamne în vîrstă, femei tinere, chiar şi copiii familiei Taggert, admişi la bal pentru cîteva minute, se duseră să-l vadă pe vărul Jace şi sfîrşiră prin a săruta-o pe

Nellie în chip de „Noapte bună".

Terel făcu o grimasă la auzul exclamaţiilor provocate de sărutul copiilor. Prezenţa lui Nellie ar fi putut fi suportabilă dacă ar fi stîrnit interesul doar al persoanelor mai vîrstnice, dar atenţia pe care i-o acordau bărbaţii o înfuria pe Terel. Toţi băieţii o invitau pe Terel la dans, în schimb, toţi bărbaţii făceau acelaşi lucru cu Nellie. Îl văzu pe doctorul Westfield dansînd cu Nellie şi apoi rîzînd în hohote la una din spusele ei. Edan Nylund şi Rafe Taggert, bărbaţi care nici măcar nu se uitaseră vreodată la Terel, o invitară pe Nellie la dans.

– Nu m-am uitat pînă acum la Nellie, îi spuse tînărul cu care dansa Terel. Cred că îmi închipuiam că e bătrînă şi puţin – ei bine – cam grasă, dar astă-seară nu pare aşa. Arată ca o zeiţă.

Terel se opri din dans, lăsîndu-şi partenerul singur în mijlocul sălii. Părăsi sala de bal şi ieşi în aerul rece al nopţii.

– Nu poţi suporta să vezi cîtă lume o place pe Nellie?

Tresări, se întoarse şi-l văzu, în umbră, pe Jace.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, domnule Montgomery. Sînt încîntată să o văd pe sora mea atît de fericită.

– Nu eşti bucuroasă să vezi că cineva se bucură de mai multă atenţie decît tine.

– Nu accept să fiu insultată în felul acesta. Se

pregăti să se întoarcă în sala de bal, dar Jace o prinse de braţ.

– Ştiu ce pui la cale, pe mine nu mă poţi păcăli. Eşti o mucoasă răsfăţată care a avut tot ce şi-a dorit şi crezi că Nellie există doar ca să te servească. În noaptea asta te roade invidia pentru că toată lumea o place pe Nellie şi nimeni nu te simpatizează.

Îşi smulse braţul din strînsoarea lui.

– N-ar trebui să vorbeşti despre „plăcut"! Tot ceea ce doreşti de la domnişoara bătrînă, care e soră-mea, sînt banii tatălui nostru. Încerc să-mi protejez sora de... Se opri, deoarece Jace începu să rîdă.

– Banii tatălui vostru! spuse el, cu o grimasă. Înainte de a acuza lumea, ar trebui să faci nişte cercetări. O doresc pe Nellie pentru că este tot ceea ce trebuie să fie o femeie – tot ceea ce tu nu eşti. Se aplecă ameninţător spre Terel. Te previn, las-o în pace pe Nellie, fără cerneală pe rochiile ei, fără aluzii că e grasă. Ai înţeles? Dacă vei continua să o faci să plîngă, vei avea de-a face cu mine.

Acestea spuse, se întoarse şi intră în sala de bal.

Cîtva timp, Terel fu prea uluită ca să facă vreo mişcare. Nimeni nu-i vorbise, vreodată, astfel şi, urmărindu-l cum se duce spre Nellie şi începe să danseze împreună, mînia lui Terel se transformă în-

tr-un sentiment mai profund, de ură. *Cercetări,* spusese, ca şi cum i-ar fi sugerat că ar fi fost ceva ce ar fi trebuit să ştie, despre el.

Se întoarse în sala de bal şi începu să pună întrebări în dreapta şi în stînga. Nu avu nevoie de mult timp să afle că Jace Montgomery era unul dintre moştenitorii lui *Warbrooke Shipping.* Terel nu se îndoia că tatăl ei ştia totul despre *Warbrooke Shipping* şi acesta era motivul principal al angajării lui Jace – iar el acceptase slujba doar pentru a fi aproape de Nellie.

În timp ce Terel dansa, zîmbea şi vorbea, mintea îi lucra. În nici o împrejurare nu va permite ca sora ei grasă şi bătrînă să pună mîna pe unul dintre cei mai bogaţi oameni din America. Era, oare, admisibil, ca ea să se mărite cu un tînăr oarecare din Chandler, iar sora ei să locuiască într-o reşedinţă luxoasă la New York? Sau la Paris? Sau oriunde ar fi dorit? Ar fi putut, oare, accepta să-şi petreacă viaţa citind despre Nellie în cronicile mondene ale ziarelor? Poate că Nellie ar fi fost mişcată de sărăcia surorii ei şi i-ar fi trimis rochiile pe care nu le-ar mai fi purtat. Putea, oare, Nellie să aibă tot ce-şi dorea Terel de la viaţă, doar pentru că îl întîlnise, ea mai întîi, pe Jace Montgomery? Dacă Terel ar fi coborît ea, prima, să-l salute pe oaspete, în acea seară cînd venise la cină, fără îndoială că ar fi fost îndrăgostit de ea, acum.

Ea acaparează tot ce ar fi trebuit să fie al meu, se gîndi Terel. Propria mea soră m-a trădat, luînd tot ce mi-am dorit vreodată.

Ei bine, nu va avea nimic. Ce-i al meu este al meu şi ea nu va putea să mă lipsească de ceea ce îmi aparţine.

O privi pe Nellie, care stătea lîngă Jace, bînd o cupă de *punch* şi ascultîndu-l pe Kane Taggert. Acesta n-o băgase niciodată în seamă pe Terel.

– O aranjez eu, şopti Terel. Chiar dacă o să mor încercînd, tot o s-o împiedic să-mi ia ce-i al meu.

Îşi întoarse privirea de la Nellie şi-i zîmbi tînărului de lîngă ea. Tuturor le lăsa impresia că se distrează, dar în minte urzea un plan.

Capitolul 8

Bucătăria

Berni ieşi din cada de baie şi îşi privi, încă o dată, lista. Nu ştia cît timp petrecuse în camera *Distracţii,* dar trecuse destulă vreme din moment ce utilizase trei opţiuni din listă.

După ce-i îndeplinise lui Nellie cele trei dorinţe, Berni intrase în acea cameră unde primise o lungă listă cu distracţii posibile, din care să aleagă. Întrucît consumase cei paisprezece ani anteriori, petrecînd, primul divertisment ales de pe listă fu „casete video".

Ghidîndu-se prin ceaţă după luminile aurii, ea intră într-o încăpere enormă, plină cu rafturi, umplute cu casete video ale tuturor filmelor făcute vreodată, plus toate episoadele serialelor TV. Tot ce avea de făcut era să privească titlurile şi, pentru ea, alegerea se efectua automat. După selecţia a cîteva sute de filme şi show-uri TV – tot ce realizase Mary Tyler Moore şi toate episoadele vechi din *Bonanza* – ea se orientă, după lumini, spre un dormitor superb. Patul, acoperit cu învelitori de două sute cincizeci de dolari şi feţe de pernă brodate cu dantelă – dantelă execuţată manual – era înalt şi moale. (Nu existau saltele ergonomice în *Bucătărie).* Rămase în pat mult timp, mîncînd nenumărate pungi cu floricele de porumb şi urmărind casetele video, una după alta. Nici măcar nu trebuia să se ridice din pat ca să le schimbe, iar cînd Mel Gibson se săruta cu vreo tipă, banda video se derula, automat, mai încet.

După multe, foarte multe casete, se ridică din pat şi-şi consultă lista. Următoarea distracţie aleasă era intitulată *Prietenia cu femei.* Pe Pămînt, Berni nu avusese prietene, dar auzise, tot timpul, de alte femei care aveau prietenii trainice şi profunde, între ele. Astfel, pentru o lungă perioadă de timp, Bernie avu prietene femei. Tîrguiau împreună, se distrau şi luau masa împreună. Prietenele ei dădură o petrecere cu ocazia aniversării zilei ei de naştere şi erau, în permanenţă, prezente pentru a o asculta. Cînd una dintre ele se despărţi de iubitul ei, Berni rămase toată noaptea cu ea, să o consoleze.

Berni se plictisi, însă, să asculte pe alţii, aşa că se uită din nou pe listă. De data asta alese *Baie cu spumă.* Se aşeză într-o cadă imensă, plină cu apă fierbinte şi spumă, citi romane ieftine, mîncă vişine în ciocolată şi bău şampanie roze. Apa nu se răcea niciodată, spuma nu se topea, cărţile îi plăceau, iar dulciurile şi şampania erau delicioase.

Acum, ieşind din baie, privi iarăşi pe listă. Cuvintele *Haine noi* o intrigau. Pe Pămînt, singurele haine care-i plăcea să le poarte erau cele noi. Ar fi dorit să poarte orice lucru, o singură dată, apoi să-l arunce. O interesa, de asemenea, titlul *Copii care se comportă asemenea celor de la TV.* Pe listă mai erau *Premii de cîştigat, Să te bucuri de popularitate la colegiu* şi *Să fii apreciat.*

Tocmai încerca să se decidă, cînd Pauline intră în camera de baie. Îndată ce Berni o văzu, baia dispăru şi, odată în plus, Berni se găsi îmbrăcată în hainele de înmormîntare.

– Trebuie să vii cu mine, spuse Pauline, posomorîtă. S-a ivit o problemă în familia Grayson.

Berni făcu o grimasă, apoi o urmă pe Pauline prin ceaţă. Nu se mai gîndise la Nellie cea grăsulie, de cînd îi îndeplinise cele trei dorinţe.

– Ce-a făcut? Ar dori s-o vadă moartă pe sora ei?

Pauline nu răspunse pînă nu ajunseră în *Camera de vizionare;* făcu un semn cu mîna şi ceaţa se risipi. Berni putu să vadă o secţiune prin casa

Grayson, similară celei făcute printr-o casă de păpuşi, parterul şi etajul putînd fi observate, simultan. Terel era în salon, elegant îmbrăcată, întreţinîndu-se cu o jumătate de duzină de invitaţi, la fel de bine îmbrăcaţi, pe care îi servea cu ceai şi prăjituri. Charles era în sufragerie, împreună cu patru bărbaţi, studiind planurile unui nou birou de transport. Bărbaţii beau whisky şi mîncau sandvişuri cu friptură de vacă. Nellie alerga de la bucătărie, cînd în salon, cînd în sufragerie, încercînd să îndeplinească fiecare cerere a tatălui şi a surorii ei.

Berni privi scena şi se încruntă.

– Ce pot să fac, dacă nu şi-a formulat dorinţele? Nu-i vina mea dacă e prea proastă pentru a...

– Nellie şi-a formulat dorinţele, dar acestea priveau alte persoane.

– Alte persoane? Cum poţi dori ceva pentru altcineva?

Pauline privi din nou spre casă.

– Prima dorinţă a lui Nellie s-a referit la sora ei. Terel a spus că ar vrea să fie cea mai populară fată din oraş, aşa că asta i-a dorit şi Nellie. Desigur, Nellie trebuia să gătească, să deretice şi să aibă grijă de garderoba lui Terel, ca urmare a noii notorietăţi de care se bucură aceasta. Pauline se întoarse s-o privească din nou pe Berni. A doua dorinţă a lui Nellie a fost ca afacerile tatălui ei să fie mai prospere. Aşa s-a întîmplat dar, după cum vezi, Nellie are şi mai multă treabă de făcut.

– Sînt destul de mari să se descurce singuri, mormăi Berni. Care a fost cea de a treia dorinţă a ei?

– De fapt, a fost o dorinţă cam neobişnuită. Şi anume, a dorit ca tatăl şi sora ei să poată primi tot ce-i vor cere. Ei au dorit ca Nellie să nu le pericliteze confortul.

– Confortul lor?

– Da, răspunse Pauline. A treia dorinţă a lui Nellie a transformat-o, practic, într-o sclavă a tatălui şi a surorii ei. Nu poate părăsi locuinţa dacă nu e sigură că nu afectează comoditatea şi tabieturile familiei. Priveşte-o! Pauline se întoarse la ecran. Ea are acum o situaţie mult mai rea decît la început. Cel puţin, înainte de a-i îndeplini dorinţele, avea libertatea alegerii.

Berni o observă pe Nellie cum alerga din cameră în cameră, atît tatăl, cît şi sora ei certînd-o că nu se mişcă mai repede. În bucătărie, în lipsa lui Nellie, Berni o văzu pe Anna, servitoarea, cotrobăind peste tot şi furînd mîncare, pe care o dădea prietenului ei, un individ cu o înfăţişare dubioasă, ce aştepta afară. Cînd Nellie ajungea în bucătărie şi o striga pe Anna, aceasta se ascundea şi chicotea.

– De ce nu şi-a folosit dorinţele pentru ea însăşi? întrebă Berni. Ar fi putut avea orice.

– N-ai lăsat-o să înţeleagă că are dreptul la trei dorinţe şi ai adăugat că dorinţele se referă la ceea ce vrea ea cu adevărat. Nellie, altruistă, doreşte ca

alte persoane să fie fericite.

Bernie se încruntă.

– Ce s-a întîmmplat cu adoratorul ei?

– Este încă prin preajmă, e îndrăgostit de Nellie, dar mă tem că e pe cale să se întîmple ceva.

– Ca de pildă?

– Ieri a fost un bal, Nellie arăta foarte bine. A făcut-o pe Terel foarte geloasă, iar...

– Geloasă? Terel cea drăguţă, geloasă pe o matahală ca Nellie?

– La o persoană contează şi altceva decît grăsimea, spuse Pauline. Toată lumea din oraş o place pe Nellie şi toţi sînt încîntaţi s-o vadă arătînd bine şi în compania unui bărbat ca domnul Montgomery. Cu toate că Terel e drăguţă, nu-i la fel de agreabilă ca Nellie.

Bernie privi în altă parte. Pe Pămînt fuseseră perioade din viaţa ei cînd era roasă de gelozie, nu din cauza unor regine ale frumuseţii, ci a unor femei ca – ei bine – ca Nellie, care păreau să inspire iubire, oriunde mergeau.

– Deci, ce să fac acum? întrebă, încet, Berni. Să-i îndeplinesc alte dorinţe? Să-i anulez dorinţele acordate?

– Nu, ce s-a făcut, s-a făcut. Trebuie să te gîndeşti cum s-o ajuţi pe Nellie. Este la latitudinea ta.

Un nou sentiment o încercă pe Bernie; acela de vinovăţie. Îi strigase Paulinei că nu făcuse în viaţa ei, nimănui, nici un rău, cel puţin nu celor care, la

rîndul lor, nu o răniseră în vreun fel. Dar această Nellie nu-i făcuse lui Berni nimic şi totuşi o nedreptăţise.

– Pot să văd ce s-a întîmplat, anterior momentului cînd am văzut-o ultima dată pe Nellie?

– Desigur. Pauline făcu semn cu mîna şi imaginea trecu la acea seară cînd Jace Montgomery venise, pentru prima dată, la cină.

Berni se aşeză pe o banchetă şi privi. Văzu cum Jace încerca să o convingă pe Nellie să iasă cu el la plimbare, cum o ridica pe zid, cum se lumina faţa lui Nellie cînd el o atingea.

– Şi nici măcar nu ştie că este bogat, murmură Berni.

O văzu pe Terel la aflarea veştii că Nellie şi-a petrecut ziua cu Jace. Berni se indignă cînd auzi şi văzu cum au tratat-o Charles şi Terel, pe Nellie, pentru ieşirea ei în oraş.

– Erau îngrijoraţi doar pentru că Nellie nu le-a pregătit masa, mormăi Berni.

– Ce? întrebă Pauline.

– Am spus că nu le pasă de Nellie, ci numai de ei înşişi.

– De unde ştii?

– Pentru că eu... Berni se opri şi coborî vocea. Pentru că am făcut acelaşi lucru surorii mele. Îi spuneam cît de egoistă este şi nu face nimic din ceea ce doresc eu. Berni privi îndărăt la ecran.

– Dacă Nellie ar fi ceva mai slabă...

– Cum ar ajuta-o asta?

– Nu ştiu, dar sînt convinsă că toate problemele ei se datorează faptului că este grasă.

– Nu sînt sigură că ai dreptate. Cînd vei vedea tot ce s-a întîmplat, la îndeplinirea dorinţelor lui Nellie şi...

Se întrerupse la intrarea în cameră a unei femei.

– S-a scufundat un vas!

– Vai, vai, spuse Pauline, zîmbind.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Berni.

Femeia nou-venită, care purta o rochie egipteană antică şi avea părul negru dat cu ulei, părea foarte agitată.

– O corabie s-a scufundat în anul 1742; şi tot echipajul, împreună cu ea.

Pauline se ridică.

– Trebuie să plec. Un astfel de eveniment nu are loc prea des şi nu vreau să scap această ocazie. Rămîi şi urmăreşte-o pe Nellie.

– Aşteaptă un moment. Berni o prinse pe Pauline de braţ şi-i ceru: Explică-mi ce se întîmplă.

– Echipajul s-a scufundat, odată cu vasul. De obicei, e format din sute de marinari, tineri şi sănătoşi, navigînd, uneori, de un an sau mai mult. Singuri. Fără femei.

Berni începu să priceapă.

– Vrei să spui că vreo cîteva sute de...

– Două sute treizeci şi şase, spuse egipteanca.

– Două sute treizeci şi şase de marinari tineri vin

la *Bucătărie?*

– Exact, răspunse Pauline.

– Deci, după ce termin supravegherea lui Nellie, pot să...

– Bărbaţii nu sînt admişi în *Bucătărie,* îţi aminteşti? În orice caz, nu bărbaţi reali. Există bărbaţi în unele camere dar, de fapt, sînt numai imagini virtuale. Aceşti marinari sînt reali.

Berni se gîndi la tot ce o atrăgea la bărbaţi, cum rîdeau şi se făleau, felul în care te făceau să te simţi bine, sau mizerabilă şi fericită, în acelaşi timp.

– Bărbaţi reali, spuse Berni, visătoare.

– Da. Pauline zîmbi. Cînd se scufundă un vas sau are loc o explozie într-o mină sau se întîmplă alte dezastre naturale, în care mor mulţi oameni, unebri sînt trimişi aici înainte de a fi repartizaţi în Rai sau în Iad. Stau aici doar cîteva ore, apoi pleacă. Dacă vrei să-i vezi, trebuie s-o faci acum.

Berni privi din nou pe ecran. Nellie era în bucătărie, cu braţele întinse în cămară, iar acel chipeş Jace Montgomery o săruta cu lăcomie. Lui Berni i se păru că Nellie nu arată prea rău. Dacă n-ar fi aşa grasă...

– Să mergem la marinari, spuse Berni.

– Şi cu Nellie, cum rămîne?

Berni dădu din mînă.

– Slăbeşte, fetiţo! Privi la Pauline. Asta i-ar folosi. Să devină mai slabă şi nu va mai avea nici o problemă în viaţă.

– Nu sînt atît de sigură. Poate ar trebui să rămîi şi...

– Vino, spuse egipteanca. Bărbaţii vor fi toţi adjudecaţi, pînă ajungem noi acolo.

– N-avea grijă, îi spuse Berni, Paulinei. Nellie va fi bine. Va fi slabă şi frumoasă, toate necazurile ei se vor rezolva. Să mergem acum.

După un moment de ezitare, Pauline îşi ridică rochia lungă şi începu să alerge după Berni şi egipteancă.

Chandler, Colorado – 1896

Jace fu trezit din somn de cineva care bătea puternic în uşa camerei sale de hotel. Scăpără un chibrit, aprinse lampa de la căpătîiul patului şi-şi privi ceasul de buzunar. Trei şi treizeci de minute, dimineaţa.

– În regulă, vin, strigă el, trăgîndu-şi pantalonii şi încheindu-i la nasturi, în timp ce se îndrepta spre uşă.

O deschise; în faţa ei sta un băiat de zece sau unsprezece ani.

– Am o telegramă pentru dumneavoastră, spuse băiatul.

Frecîndu-şi somnoros ochii, Jace luă telegrama şi o citi: „Tatăl tău grav bolnav. Stop. Vino imediat acasă."

Jace o citi de trei ori, înainte ca mintea să i se limpezească.

– Cînd pleacă următorul tren spre est?

– E unul la ora patru, dar e un tren de marfă. Nu ia pasageri de ocazie.

Mintea lui Jace lucra cu repeziciune.

– Vino încoace, îi spuse el băiatului. Merse spre micul birou din cameră, se aşeză şi începu să-i scrie lui Nellie. Îi explică unde pleacă şi de ce. Îi spuse că se va întoarce cît mai curînd posibil şi o rugă să-i dea şi tatălui ei lămuririle necesare. La sfîrşit, îi scrise că o iubeşte.

Jace se ridică, închise scrisoarea într-un plic pe care-l adresă lui Nellie, apoi se întoarse spre băiat.

– O cunoşti pe domnişoara Nellie Grayson?

– Toată lumea o cunoaşte pe Nellie.

– Vreau să-i dai plicul ăsta. Numai ei, nimănui altcuiva, ai înţeles?

– Desigur, domnule.

Jace scoase douăzeci şi cinci de cenţi din buzunar. Era un bacşiş prea mare pentru băiat, dar voia să fie sigur de loialitatea lui.

– Lui Nellie, nimănui altcuiva.

– Am auzit de prima dată.

– Du-te, spuse Jace. Trebuie să împachetez. Băiatul plecă şi Jace aruncă nişte haine într-un sac de călătorie. Voia să prindă trenul de la ora patru a.m. Chiar dacă ar fi trebuit să călătorească pe tenderul

locomotivei, era hotărît să ia primul mijloc de transport care pleca din Chandler. După ce îşi închise sacul, se opri o clipă. Tatăl său, bolnav. Bolnav, robustul său tată, înzestrat cu o sănătate de fier. În timp ce-şi ridica bagajul, mîna îi tremura uşor.

La recepţia hotelului nu era nimeni, aşa că scrise, la repezeală, o notă arătînd că pleacă, apoi lăsă, la vedere, banii pentru plata hotelului şi nota. Acestea îndeplinite, începu să alerge spre gară. Fugi cît îl ţinură picioarele pînă în staţie şi acolo plăti o sumă exorbitantă, pentru o călătorie cu un marfar, pînă la Denver. Nu-l deranja lipsa de confort pe care trebuia s-o îndure. Voia să ajungă cît mai curînd la tatăl său, în Maine.

– Ei bine, cum a fost? îl întrebă Terel pe băiat. Vara trecută îl văzuse pe acesta terorizînd o fetiţă, mult mai mică decît el ca vîrstă şi talie, şi, sub ameninţarea dezvăluirii faptei lui reprobabile, îl folosea de atunci pentru scopurile ei.

– Am făcut-o, spuse băiatul, mijindu-şi ochii. Mi-a dat un sfert de dolar.

– Şantajistule mic, mormăi Terel. Îi promisese băiatului dublul sumei pe care ar fi primit-o de la Jace, cu condiţia să-i aducă orice notă scrisă de acesta. Îi dădu băiatului cincizeci de cenţi şi îi luă plicul. Un cuvînt să aud despre asta în oraş şi voi şti cine a vorbit, spuse ea, ameninţător.

– N-ai decît să o bagi şi la închisoare pe soră-ta, mie nu-mi pasă, zise băiatul, dîndu-se înapoi şi rînjind obraznic. Dacă mai ai nevoie de ajutor, Duke e aici.

Terel îi aruncă nişte priviri furioase, refuzînd să-l cheme cu numele „Duke", pe care singur şi-l atribuise.

– Nu mai am nevoie de tine. Du-te acasă.

El rînji din nou, apoi o rupse la fugă.

Terel tremura în aerul rece al dimineţii – zilele frumoase erau pe trecute, se simţea apropierea iernii. Îşi ridică de pe pietrişul aleii poalele rochiei de bal şi se îndreptă spre casă. De ieri nu mai fusese acasă, trecuse noaptea *Balului Recoltei,* acea noapte în care evenimente insolite ameninţaseră să-i schimbe viaţa.

Mototoli scrisoarea lui Jace şi continuă să meargă. Îi vor trebui săptămîni ca să ajungă în Maine şi să vină înapoi, iar pînă la întoarcerea lui, Terel era decisă să o convingă pe Nellie că Jace Montgomery era un netrebnic care a părăsit-o. Zîmbi în lumina cenuşie a dimineţii şi îşi grăbi paşii. Azi, va da o petrecere pentru prietenele ei, ca să poată vorbi despre bal. Avea de gînd să le pună la curent cu nişte bîrfe grozave.

Nellie se deşteptă cu o tresărire şi, la început, crezu că noaptea balului fusese un vis, dar se con-

vinse de contrariu imediat ce ochii îi căzură pe frumoasa ei rochie, atîrnată în spatele uşii. Cîteva clipe, închise ochii şi retrăi bucuriile nopţii precedente. Îl văzu zîmbindu-i, făcînd adesea gropiţa ştiută, în obraz. Îşi aminti cît se simţise de mîndră; mîndră de el, mîndră de ea însăşi, fericită că trăieşte. La întoarcerea acasă, o sărutase, o sărutase spunîndu-i că o iubeşte. Nellie, în schimb, nu-i spusese nimic. Ceea ce simţea pentru Jace era mai mult decît dragoste; se apropia de adoraţie. El schimbase modul în care se percepea pe ea însăşi, felul în care privea viaţa. El modificase atitudinea locuitorilor oraşului faţă de ea, a felului în care îi vorbeau şi gîndeau despre ea. Dacă-l iubea? Ceea ce simţea pentru el era mult mai mult decît dragoste.

Încet, Nellie se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace. I se părea că încă visează, după noaptea aceea. Deşi dormise numai cîteva ore, se simţea minunat. Cîteva clipe valsă, doar sumar îmbrăcată, în jurul camerei.

Se opri şi zîmbi.

– Nu fii vacă, spuse ea cu voce tare fără însă să fie, cu adevărat, supărată. Încetează să visezi cu ochii deschişi şi apucă-te de treabă. Îşi luă corsetul, şi-l trase peste cap, apoi începu să-i strîngă şireturile. Asta-i curios, mai spuse ea. De obicei, trebuia să tragă zdravăn de şireturi ca să poată aduce marginile corsetului la vreo zece centimetri una de

cealaltă; în această dimineaţă, marginile erau depărtate doar cu cinci centimetri. Îşi îmbrăcă vechea ei rochie maro. Ieri, rochia era atît de strîmtă, încît prin ea ieşeau, în relief, balenele corsetului, azi, însă, rochia îi era aproape largă. Nellie zîmbi. Probabil din cauza dansului din noaptea trecută, conchise ea, ieşind apoi grăbită din cameră.

În restul zilei nu mai găsi timp de meditaţie, deoarece avu enorm de lucru. Tatăl ei discuta cu nişte investitori şi trebuia să le pregătească de mîncare. Terel urma să aibă cîteva prietene la ceai, pentru care trebuia să facă prăjituri şi îngheţată.

Pe la ora trei, după prînz, era deja epuizată. Nu avusese o clipă de răgaz, totuşi nu încetase să zîmbească. Se părea că, în sfîrşit, mulţumise pe toată lumea.

La micul dejun, tatăl ei îi spusese, încîntat, că a auzit că l-a dat gata pe domnul Montgomery. Adăugase ceva despre vapoare, Nellie nu înţelesese, dar, fiind preocupată să servească biscuiţii cu unt, nu mai puse alte întrebări. Mai tîrziu, îl auzise, fără să vrea, tot pe tatăl ei, spunîndu-i lui Terel: „Dacă Montgomery o vrea, poate s-o ia. Cu ce aduce omul ăsta în familie, îmi pot permite să angajez o menajeră."

– Dacă Montgomery mă vrea, şoptise Nellie. Simţise că i se face cald, în timp ce ducea platoul cu şuncă, în sufragerie.

Toată ziua Terel fusese deosebit de drăguţă cu ea. I-a spus că vor merge împreună la dans, vor face cumpărături şi, poate, chiar se vor căsători, într-o ceremonie comună.

Căsătorie, se gîndi Nellie, în timp ce rula aluatul pentru tartele cu mere. Terel îi zîmbea din cealaltă parte a mesei de bucătărie.

– Nu sînt sigură că domnul Montgomery se gîndeşte la căsătorie. Poate că el... Copiii ei proprii. Un cămin al ei, se mai gîndi.

– N-ai observat cum se uita la tine. Vai, Nellie, voi doi aţi arătat atît de bine împreună, în noaptea balului. Cu greu putea să remarce cineva că tu erai de două ori mai voluminoasă decît el.

– De două ori... Nellie mîncă două felii de măr, acoperite cu zahăr şi scorţişoară.

– N-avea importanţă. Erai superbă. Eram aşa mîndră de tine.

Nellie zîmbi şi începu să pună feliile de măr pe aluat.

– M-am distrat de minune.

– Da, ştiu că te-ai distrat. Cînd o să-l vezi din nou?

– Nu ştiu. Uneori vine după-amiaza. Privi spre uşa de la bucătărie, aşteptînd, aproape, să-l vadă acolo.

– Sînt sigură că va apărea, mai devreme sau mai tîrziu. Nellie, nu vreau să fiu indiscretă, dar nu

cumva... vreau să spun, ei bine, în noaptea balului te purtai foarte liber cu el. Nu sînt eu cea care să critice, dar puneai mîna pe el într-un mod mai mult decît neconvenabil.

– N-am avut intenţia asta. Nellie mîncă încă patru felii de măr.

– Nu, sigur că n-ai vrut; doar cîteva persoane au făcut comentarii, sînt convinsă, însă, că ştiau că eşti o femeie respectabilă. Ei ştiau că nu eşti... ei bine, nu eşti o femeie uşoară, cum păreai în noaptea aceea.

La capătul mesei era o tavă mare, plină cu biscuiţi abia scoşi din cuptor. Nellie mîncă doi biscuiţi.

– Mă întrebam, continuă Terel, dacă i-ai permis să-ţi facă ceva. Eşti încă fecioară, nu-i aşa?

Nellie mîncă încă doi biscuiţi.

– Da, sînt încă fecioară, şopti ea.

Terel se ridică.

– Bine. I-am spus tatei că o să te întreb. A auzit multe despre comportarea ta şi mi-a cerut sfatul. L-am asigurat că, în ciuda faptului că te-ai comportat ca o femeie uşoară, sînt convinsă că nu eşti aşa. Acum, pot să-i reasigur şi pe el şi pe cei din oraş.

Dădu ocol mesei şi o sărută pe Nellie pe obraz.

– Arătai bine în noaptea balului, Nellie. Adu-ţi aminte de asta şi nu mînca prea multe prăjituri, altfel n-o să te mai încapă rochia aceea frumoasă.

Ar fi ruşinos să nu apreciezi generozitatea doamnei Taggert, îngrăşîndu-te.

Nellie mîncă două duzini de biscuiţi, fără a se putea opri. Se comportase ca o femeie uşoară? Vorbea, oare, tot oraşul despre ea? Ştia ce simţea pentru Jace, dar se făcuse, oare, într-adevăr, de rîs, în faţa tuturor?

După ce scoase din cuptor trei duzini de fursecuri, mîncă o duzină fără să mai aştepte să se răcească. Acum, cînd îşi amintea de bal, se revedea aşa cum o descrisese Terel, *de două ori mai voluminoasă decît el,* şi-i vedea pe toţi urmărind-o, fără să le vină să creadă, cum se comporta ca o tîrfă.

Prepară o a doua tranşă de cremă pentru fursecuri, deoarece conţinutul primului castron îl mîncase.

– Terel, ce s-a întîmplat? întrebă Mae, văzînd-o pe aceasta smiorcăindu-se în mica ei batistă.

Opt tinere din Chandler erau strînse în salonul familiei Grayson, discutînd cu multă însufleţire despre balul din noaptea precedentă. Principalul subiect de conversaţie era Nellie şi marile schimbări suferite de aceasta.

– Înainte, nici măcar nu mă uitam la Nellie, spuse Charlene.

– Era atît de frumoasă şi domnul Montgomery o

privea cu atîta dragoste. El... Louisa nu-şi termină replica.

În acel moment, Terel începu să suspine încetişor. Tinerele domnişoare erau atît de prinse în conversaţia lor că, abia după cîtva timp, Mae o observă pe Terel şi o întrebă ce s-a întîmplat.

– Nimic, răspunse Terel. În orice caz, nimic din ce aş putea împărtăşi cuiva, în afara familiei mele.

Un schimb de priviri avu loc între Charlene şi Louisa.

– Te-am cunoscut de cînd te-ai născut. Sîntem la fel de apropiate ca o adevărată familie, spuse Charlene.

Terel îşi duse batista la ochi.

– Oricum, în cele din urmă, tot veţi afla.

– De preferat, mai devreme, zise Mae, dar Charlene o înghionti.

– Domnul Montgomery este un... Toate aşteptau, aplecate înainte, în scaune, cu ceştile de ceai suspendate în mîini. Este un gigolo!

– Nu, răspunseră, ca un ecou, trei voci.

– Mă tem că este adevărat, spuse Terel, părînd foarte nefericită. M-am temut de asta încă de la început. Se pare că singurul scop al domnului Montgomery e să pună mîna pe compania *Grayson Freight.*

– Dar am auzit că e bogat, spuse Mae.

– O, da, este bogat, dar nu vor bogaţii, întotdeauna, să devină şi mai bogaţi? Uitaţi-vă la domnul Kane Taggert.

Femeile se priviră una pe alta şi dădură aprobator din cap.

– De la început, n-am avut încredere în el, spuse Terel. Din prima seară cînd a fost la noi, la cină, am avut, instinctiv, un sentiment de suspiciune faţă de el. Sînt sigură că a simţit asta, aşa că a început să-i facă ochi dulci sărmanei mele surori. Biata, biata Nellie! Ea nici n-avea habar că există asemenea bărbaţi. Nellie e atît de dulce şi naivă şi, pentru prima dată în viaţa ei, un bărbat îi dădea atenţie. Nu m-a lăsat inima să-i spun ce cred despre domnul Montgomery. În plus, s-ar fi putut să greşesc.

Terel făcu o pauză pentru a se mai smiorcăi puţin.

– Instinctul tău nu te-a înşelat, spuse Louisa.

– Dar în noaptea balului, spuse Mae, părea că o place atît de mult pe Nellie. Părea că o adoră. N-am văzut niciodată un bărbat privind aşa o femeie.

– Domnul Montgomery ar fi trebuit să se facă actor, izbucni Terel. Pe la ora nouă, am ieşit să iau puţin aer – partenerii mei de dans mă obosiseră peste măsură – şi peste cine am dat, sub un portal? Peste domnul Montgomery.

– Şi ce a făcut? şopti Mae.

– M-a sărutat!

– Nu! exclamară, la unison, toate femeile.

– Ce îngrozitor pentru tine!

– Oribil!

– Ticălosul!

– Derbedeul!

– Aş fi dorit să vrea să cumpere firma tatălui meu, spuse Mae, visătoare, dar se reculese imediat ce celelalte o priviră cu indignare.

– Este ceea ce bănuisem dintotdeauna, spuse Terel. Tatăl meu refuză să-şi vîndă compania şi presupun că domnul Montgomery, aflînd asta, a încercat să-şi atingă scopul în alt mod, făcînd curte lui Nellie.

– Mă întreb, spuse Louisa, de ce un bărbat ca el ar dori o femeie ca... vreau să spun, nu că Nellie n-ar avea o figură drăguţă, dar este un pic cam... ei bine...

– Nu e nevoie să fii politicoasă, spuse Terel. Tata şi cu mine ne confruntăm de multă vreme cu această evidenţă: Nellie e grasă şi se îngraşă pe zi ce trece. Acesta a fost calvarul nostru, care ne-a urmărit, pe tata şi pe mine, dintotdeauna. Amîndoi am încercat să vorbim cu ea. Acum trei ani, tata a trimis-o la o clinică, lîngă Denver. A slăbit niţel, cît a stat acolo, dar, odată venită acasă, s-a îngrăşat din nou. Mănîncă plăcinte şi tăvi întregi de prăjituri, duzini de biscuiţi, deodată. E o adevărată boală pentru ea. Nu ştiu ce să facem cu ea, chiar nu ştiu ce să mai facem.

Terel îşi ascunse faţa în batistă.

– Noi n-am avut idee că trăiţi sub povara unui astfel de secret, spuse Charlene, bătînd-o amical pe umăr.

– N-ai auzit nici jumătate din el.

Femeile ciuliră din nou urechile.

– În dimineaţa asta, domnul Montgomery a părăsit oraşul, cu un marfar, la ora patru a.m. Şi-a achitat nota la hotel, fără să lase altă adresă, fără să lase cuiva vreun mesaj. A plecat înainte de a apărea zorii. El... el... of, nu pot spune asta.

– Sîntem prietenele tale, spuse Charlene, iar Louisa dădu aprobator din cap.

– Cred că domnul Montgomery şi-a dat seama că nu poate pune mîna pe firma tatei şi cred că... a abuzat de Nellie.

Femeile exclamară la unison.

– El...

– Ea...

– Ei...

– Ea o să... aibă un copil? şopti Mae, fără să cunoască, de fapt, aspectul tehnic al lucrului care se presupunea că-l făcuse Nellie; doar că mama ei o avertizase, cu exagerările de rigoare, în legătură cu bărbaţii şi apariţia bebeluşilor.

– Nu ştiu, răspunse Terel, cu nasul în batistă. Oare ce să fac? Tata mi-a spus să-i comunic lui Nellie că... iubitul ei a părăsit oraşul. Cum pot să-i

spun? E îndrăgostită de derbedeu şi nu mă va crede, indiferent de ce-i voi zice. Sînt sigură că dacă am să-i spun că domnul Montgomery m-a sărutat, va crede că mint, din gelozie.

– Ce îngrozitor pentru tine! spuse Louisa. Desigur că Nellie te va crede pe tine şi nu cele spuse de un străin.

– Dacă domnul Montgomery mi-ar spune că cerul este purpuriu, l-aş crede, şi nimic din ce mi-ar demonstra surorile mele, ca să-l contrazică, nu m-ar face să-mi schimb părerea, declară Mae. Cînd celelalte o priviră indignate, ea ridică, sfidătoare, capul.

– Mae are dreptate, zise Terel. Toate aţi văzut-o pe Nellie, în acea noapte. Se crede îndrăgostită de derbedeu. Nimic din ce i-aş spune eu nu i-ar zdruncina încrederea în el. Privi pe deasupra batistei, la femeile din faţa ei. Idioateior, se gîndi ea, folosiţi-vă de mintea aceea puţină pe care o aveţi.

– Îi voi spune lui Nellie că m-a sărutat şi pe mine, zise Charlene, arătînd ca un martir gata de sacrificiu, pentru cauza dreptăţii.

– La fel voi face şi eu, declară Louisa, plină de mîndrie.

– Îi voi mărturisi că m-a lăsat însărcinată, şopti Mae, apoi deschise ochii. Bine, bine. Doar un sărut.

– Sînteţi nişte prietene bune. Într-o zi, Nellie va aprecia ceea ce faceţi pentru ea.

– Sîntem şi prietenele lui Nellie şi am face orice s-o ajutăm, dar, Terel, mă întrebam – doar pentru că ar trebui să ştim, în caz că Nellie ne-ar chestiona – cum sărută domnul Montgomery? o întrebă Charlene.

– Da, doar ca documentare, poate ar trebui să ne spui, zise Louisa.

– Ei bine, începu Terel, cu titlu informativ, vă pot spune că a fost divin. Este un bărbat puternic şi m-a îmbrăţişat strîns şi – vai, cerule! Uitaţi-vă, cred că Mae a leşinat.

Capitolul 9

Jace nu veni în vizită după bal şi Nellie încercă să nu fie dezamăgită. Îşi spuse că se aştepta la prea mult şi că, poate, avea treburi în altă parte. A doua zi însă, văzînd că încă nu apăruse, se hotărî să meargă la băcănia *Randolph* şi, eventual, să se oprească la biroul tatălui ei, să vadă dacă Jace era acolo. Pregăti şase duzini de biscuiţi cu stafide, pentru a-i duce angajaţilor tatălui ei.

De cînd Terel îi vorbise despre comportarea ei la bal, Nellie nu mai ieşise din casă. Se temea că lumea o va privi curioasă, va comenta conduita ei din acea noapte. Ştia că a-l căuta pe Jace era cel mai neindicat lucru pentru reputaţia ei, dar trecuse prea mult timp de cînd nu-l văzuse. Totodată, voia

să treacă pe la croitoreasă să-şi comande o rochie nouă. Din motive necunoscute, vechile rochii păreau să nu-i mai vină.

În momentul cînd păşi pe trotuar, îşi dădu seama că realitatea îi depăşeşte cele mai rele aşteptări. Doi tineri trecură pe lîngă ea, îşi atinseră borurile pălăriilor şi îi zîmbiră cu subînţeles. Nellie privi în altă parte. Ea salută, cu mîna, trei tinere aflate de cealaltă parte a străzii, dar acestea evitară să-i întîlnească privirea, refuzînd deliberat să ia act de prezenţa ei.

E mai rău decît a spus Terel, se gîndi Nellie. M-am făcut de ruşine în faţa întregului oraş. Şi acum, odată în plus, mă duc la el, îşi zise ea. Se hotărî ca, în nici un caz, să nu-l viziteze pe Jace, continuă însă să meargă spre biroul tatălui ei.

Îndată ce intră, văzu că la biroul lui Jace nu stătea nimeni. Încercă să nu privească locul gol, să nu se uite la fiecare intrare. Zîmbi şi împărţi biscuiţii, conversînd lejer cu fiecare dintre angajaţii tatălui ei. Sesiză modul precaut şi rezevat în care o priveau. Chiar dacă nu fuseseră la bal, auziseră de comportarea ei.

Rămase la biroul de transport cît de mult îi permiteau convenienţele, apoi plecă. Nimeni nu-l pomenise, nici măcar în treacăt, pe Jace. Se îndreptă spre băcănie, dar domnişoara Emily o văzu de departe şi alergă după ea.

– Nellie, o interpelă domnişoara Emily, vreau să

vorbesc cu tine.

Nellie roşi.

– Doresc să-mi cer scuze pentru purtarea mea, şopti ea. Niciodată n-am avut intenţia să supăr pe nimeni.

– Voiam să ştii că nu cred o iotă din toate astea. Tînărul acela ţine cu adevărat la tine.

– Da, presupun că da, dar asta nu scuză conduita mea.

– Toţi facem greşeli. Acum, spuse domnişoara Emily, trebuie să fim practice. Ce ai de gînd să faci cu copilul?

– Ce copil?

– Cu mine nu trebuie să te prefaci. Toţi din oraş ştiu că eşti însărcinată. Urmează să te hotărăşti ce vei face în continuare.

Nellie reuşi să-şi închidă gura, pe care o căscase de uimire.

– Nu sînt însărcinată.

– Dar am auzit... Domnişoara Emily se opri. Nu-mi spune că toate astea sînt bîrfe. Toţi vorbesc că tipul acela Montgomery, cînd a aflat că ai rămas însărcinată cu el, a fugit din oraş.

Nellie clipi.

– Să plece din oraş? Cine a fugit din oraş?

Domnişoara Emily inspiră profund.

– Vai de tine, copila mea! Ce ţi-au făcut colportorii ăştia de bîrfe din oraş? Mai bine, vino cu mine să stăm de vorbă.

O oră mai tîrziu, Nellie părăsea locuinţa domnişoarei Emily. În acea clipă, nu simţea nimic; durerea ei era prea adîncă pentru a-i mai provoca vreo reacţie. Domnişoara Emily îi repetase ce-i spuseseră tinerele care fuseseră la ea, la ceainărie. Se părea că, în timp ce Jace o curta pe Nellie, făcea acelaşi lucru şi cu alte femei. Cel puţin cinci dintre ele povestiseră nişte istorioare cu iz dramatic, despre felul în care fuseseră sărutate de Jace Montgomery.

Mae Sullivan intrase chiar în detalii picante, referitoare la modul în care o îmbrăţişase domnul Montgomery, încît trei tinere doamne ajunseseră în pragul leşinului.

– Dacă lucrul ăsta mi l-ar fi povestit o singură fată, n-aş fi crezut-o, se pare însă că acestui domn Montgomery al tău nu i-au scăpat prea multe femei din acest oraş i-a spus domnişoara Emily. Vai, Nellie, îmi pare atît de rău. De obicei, mă consider o bună observatoare în privinţa caracterelor, am crezut că bărbatul acesta este un gentleman dar, din cît se vede, m-am înşelat. Mi s-a spus că voia doar să pună mîna pe compania tatălui tău şi, cînd a văzut că nu reuşeşte, a părăsit oraşul. Acesta nu era unicul motiv, despre care auzise că l-ar fi determinat să plece din oraş, se gîndise domnişoara Emily. Dacă era atît de rău pe cît se spunea şi abuzase de Nellie, timpul urma să arate dacă-i făcuse şi un copil. Nu era cazul s-o facă pe Nellie să

se simtă şi mai prost. Cred că ţine la tine, precizase domnişoara Emily, strîngîndu-i mîna lui Nellie. Chiar dacă s-a dovedit a fi un om josnic, sînt convinsă că ţine la tine. El...

– Trebuie să plec, a zis Nellie şi, fără să mai adauge un cuvînt, a ieşit.

Odată ajunsă în stradă, se îndreptă spre casă. Era total absentă la ceea ce se petrecea în jurul ei.

Nu se duse direct acasă. Se opri la patiserie şi îşi cumpără gogoşi, pateuri, biscuiţi, prăjituri cu cremă şi o prăjitură imensă cu ciocolată. Ignoră privirile curioase ale vînzătoarei, luă cele două pachete mari şi părăsi localul. Nu se gîndea unde merge sau la ce intenţiona să facă. Continua doar să se plimbe, fără un scop anume.

Cînd se opri, în cele din urmă, era în Fenton Park, exact în locul unde ea şi cu Jace se opriseră în acea faimoasă după-amiază şi el îi pusese capul pe genunchi. Se aşeză pe iarbă, desfăcu pachetele şi începu să mănînce. Nu avea nici un gust la mîncare, mesteca greu, dar încet şi sistematic, reuşind să termine primul pachet.

Lacrimile începură să-i curgă după terminarea primului pachet. Nu plîngea cu adevărat. Simţea doar cum lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

Pe la jumătatea celui de al doilea pachet, era atît de plină, încît trebui să se lungească în iarbă ca să mai poată înghiţi.

Să-i poarte copilul, se gîndi ea. Nu era însărcinată. El nu putuse merge atît de departe, pentru atingerea scopului urmărit – compania tatălui ei. Ajunsese doar s-o sărute, s-o mîngîie din cînd în cînd şi să mintă.

Nu, nu era însărcinată, dar ştia că e femeie. O femeie ce fusese folosită de un bărbat, în vederea atingerii unor scopuri, folosită şi apoi abandonată. Se gîndi la felul în care crezuse în el, îi oferise dragostea ei şi din nou o copleşi foamea.

Îşi aminti de noaptea *Balului Recoltei.* Domnişoara Emily îi spusese că Jace o sărutase pe Terel în acea noapte, ca şi pe Mae şi Louisa, de altfel. Nellie se revăzu în compania lui Jace. *De două ori mai voluminoasă,* îi spusese Terel. Toată lumea trebuie să se fi prăpădit de rîs văzînd-o valsînd cu Jace, el, înalt şi frumos, ea, grasă şi îndesată. Teribil motiv de amuzament pentru toţi. Desigur că se ştia de ce Jace îi făcea curte. Toţi erau la curent, cu excepţia ei. Tatăl şi sora ei încercaseră să o prevină, dar ea nu ascultase. În loc să ia aminte, a fost sfidătoare, crezînd că ştie mai multe despre acel bărbat, decît oricine altcineva.

Era aproape de apusul soarelui, cînd îşi strînse pungile goale şi se îndreptă spre casă. În drum, se opri la băcănia *Randolph* şi făcu o comandă de alimente, în cantităţi suficiente ca să hrănească şase familii, timp de patru luni.

– Aveţi musafiri? întrebă domnul Randolph, dar Nellie nu-i răspunse. Nu avea chef, nici de vorbă,

nici să se gîndească, nici chiar să trăiască. Singurul lucru de care era conştientă, era o senzaţie de foame intensă, nepotolită.

Acasă, tatăl ei se plînse de întîrzierea cinei, iar Terel vru să ştie pe unde umblase Nellie, dar aceasta nu-i răspunse. La tentativele de conversaţie ale lui Terel şi ale tatălui ei, rămase complet absentă. Singura ei preocupare era să-şi astîmpere foamea care o mistuia.

Nellie mîncă mult, timp de trei săptămîni. Nu băgă de seamă cît, cum, unde şi cînd mănîncă. Unicul ei scop era să-şi potolească foamea. Oricît mînca, tot simţea un gol în stomac. Ca şi cum nici o cantitate de hrană nu i-ar fi putut ostoi foamea.

Dacă păşea în cămară, acolo unde Jace o sărutase şi o îmbrăţişase, simţea cum i se contractă stomacul de foame. Dacă privea afară, unde prima zăpadă a iernii acoperea grădina, îşi amintea de Jace spunîndu-i că-i plac florile ei şi se simţea lihnită. Dacă auzea un bărbat rîzînd, un bărbat vorbind, dacă vedea, pur şi simplu, un bărbat, simţea că moare de foame.

Terel fu prima care remarcă faptul că Nellie slăbeşte.

– Mănîncă de mă duce la faliment, spuse Charles. Nellie, factura băcanului de luna aceasta ne-a dezechilibrat bugetul.

Nellie nu făcu comentarii şi următoarea comandă, la băcănie, fu încă şi mai substanţială decît

prima.

– Vai, cum arăţi, nici nu mă pot uita la tine, spuse Charles, la patru săptămîni de la plecarea lui Jace. Eşti ca o sperietoare. Fă-ţi alte haine.

Nellie nu se mai ostenise să se privească în oglindă de foarte mult timp, dar, cînd o făcu, observă că era doar umbra aceleia care fusese altădată. Putea să-şi prindă cu amîndouă mîinile faldurile rochiei în dreptul bustului. Fără chef, neinteresată de ceea ce purta, se duse la croitoreasă.

Croitoreasa îi privi faţa răvăşită şi nu scoase un cuvînt. Auzise, bineînţeles, toate bîrfele, iar Terel îi relatase că Nellie nu face altceva decît să stea acasă şi să mănînce, că refuză să iasă din casă, iar figura ei prelungă este foarte supărătoare.

Dacă mănîncă, nu mănîncă foarte mult, se gîndi croitoreasa, ajutînd-o pe Nellie să-şi scoată rochia şi să rămînă în pantalonaşii de dedesubt. Era uimită că cineva putuse să slăbească în asemenea hal, într-un timp atît de scurt, cum făcuse Nellie. Se îndreptă spre atelier pentru a-şi lua metrul-panglică; se opri însă din drum, ca să privească un costum ce atîrna pe un cuier din perete. Era un taior de iarnă, pe care tocmai îl terminase pentru doamna Kane Taggert. Era confecţionat din catifea de culoare albastru-închis, cu revere de satin de un albastru mai deschis şi completat cu o frumoasă capă asortată.

Croitoreasa privi costumul de catifea, ştiind că

domnul şi doamna Taggert vor lipsi din oraş pînă după Crăciun şi gîndindu-se, totodată, la modul abominabil în care acel bărbat o trădase pe sărmana, dulcea Nellie. Hotărîtă, luă costumul din cuier şi smuci, dintr-un sertar, propriul ei corset.

– Acum, Nellie, te vom face să zîmbeşti.

Îi trebui o oră de muncă pentru a pregăti toaleta lui Nellie. Croitoreasa îi aranjă şi părul; deoarece era murdar, fu nevoită să-l pudreze de două ori ca să înlăture excesul de ulei. O bägă pe Nellie în corset şi strînse şireturile pînă cînd talia acesteia ajunse la valoarea acceptabilă de 53,5 centimetri, lăsîndu-i bustul şi şoldurile să evazeze deasupra şi dedesubtul taliei fine.

În timpul acestor operaţii, Nellie stătu jos sau în picioare, după cum i se spunea, fără să manifeste prea mult interes faţă de ceea ce se petrecea cu ea.

Croitoreasa dădu un telefon modistei.

– Vreau să-mi aduci toca albastră pe care ai făcut-o pentru doamna Taggert. Nu, nu s-a întors încă, dar este altcineva aici. Ar fi bine să vii chiar tu, altfel nu sînt convinsă că o să crezi asta.

La sosire, modista, într-adevăr, nu-şi crezu ochilor. O cunoscuse pe Nellie de cînd aceasta era o fetiţă mică şi drăguţă, dar pe la doisprezece ani, după moartea mamei ei, începuse să se îngraşe şi figura ei atrăgătoare îşi pierdu din valoare, deasupra trupului prea mare.

Modista îşi suflecă mînecile.

– Părul nu-i bine făcut. Adu un fier de ondulat şi cheam-o pe domnişoara Emily. Trebuie să vadă asta.

Treizeci de minute mai tîrziu, o nouă Nellie stătea în faţa lor, cu părul uşor ondulat, cu o tocă albastră pusă strengăreşte pe o parte, cu silueta ei zveltă, îmbrăcată într-o admirabilă toaletă de catifea. Ochii ei, marcaţi de zbuciumul interior, priveau indiferenţi la agitaţia din jur.

La venirea domnişoarei Emily, cele două femei se dădură înapoi. Nici un fel de cuvinte n-ar fi putut să le descrie realizarea, aşa că se îndepărtară şi o lăsară pe domnişoara Emily să le admire creaţia. O clipă, domnişoara Emily rămase fără grai. Stătu nemişcată, privind şi scoţînd sunete neinteligibile. Apoi zîmbi. Cu un uşor simţămînt de revanşă. Bîrfele despre trădarea lui Jace Montgomery aproape se stinseseră în oraş, dar de săptămîni întregi domnişoara Emily trebuise să asculte tot felul de poveşti despre „săraca" Nellie. Fusese nevoită să audă cît de proastă a putut fi Nellie să creadă că un bărbat frumos ca el s-ar fi putut uita la o fată bătrînă ca ea. Ei bine, ceea ce vedea acum, nu era o fată bătrînă.

– Vino cu mine, Nellie, spuse, ferm, domnişoara Emily. Vreau să te arăt în tîrg.

Croitoreasa o prinse de braţ pe domnişoara Emily.

– De cînd a venit, n-a scos nici două vorbe. Se

pare că a fost într-adevăr afectată de comportarea acelui bărbat îngrozitor. Nu sînt sigură că-şi dă seama... Se întoarse şi-i zîmbi lui Nellie. Nu sînt sigură că ştie cît este de frumoasă.

– Odată ce o vor vedea maimuţele din acest oraş, îşi va da seama de asta, spuse domnişoara Emily şi o conduse pe Nellie spre uşă.

Nellie nu fu conştientă de senzaţia provocată de trecerea ei prin Chandler. Bărbaţii, tineri sau bătrîni, se opreau s-o privească. Femeile o măsurau din ochi de două ori mai îndelung ca înainte. La intrarea ei în ceainărie, împreună cu domnişoara Emily, toate conversaţiile şi toată agitaţia încetară. Domnişoara Emily o împinse înainte pe Nellie.

– Mae, Louisa, Charlene, zise domnişoara Emily, o ştiţi pe Nellie, nu-i aşa? Îi făcu mare plăcere să le urmărească reacţiile, cum căscau ochii. Sărmana Nellie? Săraca, scumpa Nellie? Ei?

– Pot să mănînc ceva? întrebă, încet, Nellie.

Domnişoara Emily o conduse la o masă şi, în timp ce Nellie nu avea ochi decît pentru lista de prăjituri, tinerele femei din Chandler n-aveau ochi decît pentru ea. Nellie nu mai putea fi compătimită, ci era de invidiat.

Mai tîrziu, după ce mîncă la ceai cît şase, Nellie se îndreptă spre casă, fără să arunce măcar o privire celor care se opreau şi căscau gura la ea. Acasă, se duse direct la bucătărie, îşi puse şorţul şi începu să pregătească cina. Era cu spatele la uşă,

aşa că nu o văzu pe Terel intrînd.

Lui Terel îi spuseseră prietenele că Nellie merita să fie văzută, aşa că alergase acasă să se convingă; dar, chiar prevenită fiind, nu era pregătită să suporte şocul primei întîlniri cu Nellie.

Nu văzuse o femeie mai frumoasă decît Nellie. În tot oraşul Chandler, numai gemenele Houston şi Blair ar fi putut-o concura. Iar costumul de catifea îi punea şi mai mult în valoare trupul zvelt.

Pe Terel o cuprinse furia, că fusese trădată de propria ei soră.

Se forţă să zîmbească şi păşi înainte.

– Nellie, eşti frumoasă, cu adevărat frumoasă.

Nellie se întoarse şi se canoni, la rîndul ei, să zîmbească.

– E o rochie frumoasă, nu-i aşa?

– Da, e într-adevăr frumoasă, dar crezi că trebuie s-o porţi în bucătărie? Ştiu că e vorba numai de bani, dar nu ţi-ar părea rău să strici o astfel de haină scumpă?

– Da. Ce lipsă de prevedere din partea mea! Nellie îşi scoase şorţul şi începu să urce spre camera ei, cu Terel aproape, în urma sa.

– Îmi pare atît de bine că ai slăbit. Cred că acum o pot spune: nici nu ştii ce stînjenitor a fost pentru tata şi pentru mine. Uneori ne era ruşine să fim văzuţi în compania ta. Nu pentru că nu te iubeam; te iubeam, în ciuda faptului că arătai aş acum arătai, înţelegi ce vreau să spun?

În timp ce Nellie îşi dezbrăca rochia, stomacul îi trimise unele semnale cum că ar trebui să mănînce.

– Da, cred că înţeleg ce vrei să spui.

Terel scrută silueta lui Nellie, în corsetul împrumutat.

– Se pare că vei avea nevoie de haine noi, aşa că poate ar fi mai bine să ţi le aleg eu. Poate nu ţi-ai dat seama că hainele de catifea nu se potrivesc cu activitatea la bucătărie. Sau, poate, nu mai vrei să găteşti pentru tata şi pentru mine. Poate vrei, mai degrabă, să mergi la baluri şi să dansezi cu bărbaţi ca domnul Montgomery. Poate cu mai mulţi bărbaţi...

– Nu! protestă Nellie, aproape ţipînd. Nici un bărbat. N-am încredere în ei. Nu vreau să am nimic de-a face cu ei. Alege tu rochiile, nu-mi pasă ce îmbrac. Îşi puse vechea ei rochie de casă, care acum atîrna pe ea, şi coborî în fugă pe scări, încheindu-şi, din mers, nasturii.

Odată ajunsă în bucătărie, apucă o plăcintă fierbinte, abia scoasă din cuptor, şi începu să o mănînce.

– Nici un bărbat, spuse ea cu voce tare. Nici un bărbat.

Dacă Nellie nu mai voia să aibă de-a face cu bărbaţi, nu acelaşi lucru se putea spune despre aceştia. După ce fusese ignorată de populaţia masculină a oraşului, toată viaţa ei, se trezi, brusc, co-

pleşită de invitaţii. Tineri chipeşi o aşteptau în faţa casei şi o însoţeau oriunde mergea. Se ofereau să-i care pachetele, să-i facă diferite comisioane. O invitau peste tot.

Se părea că Nellie nu putea face nimic ca să-i descurajeze. Nu le vorbea, nici măcar nu le zîmbea. Nu făcea nici un efort fizic să fie mai plăcută. Purta rochiile anoste, prea mari, pe care i le alegea Terel, niciodată nu se enerva cînd soră-sa îi ardea părul cu fierul. Nimic nu părea să-i descurajeze, însă, pe tinerii adoratori, căci adevărul era că orice ar fi făcut acum Terel, nu mai putea ascunde frumuseţea lui Nellie, iar atitudinea ei rezervată îi stimula şi mai mult.

Acasă, Nellie o asculta pe Terel pentru că, atunci cînd nu luase în seamă sfaturile ei, fusese înşelată de un bărbat duplicitar şi escroc.

– Nu cred că vrei să mergi la serbarea de Crăciun, de la Loja Masonică, nu-i aşa? întrebă Terel, citind invitaţia. Îţi aduci aminte ce s-a întîmplat la *Balul Recoltei,* nu-i aşa? Nu cred că aş suporta ca iubita mea soră să se facă iar de rîs, ca atunci.

– Nu, nu vreau să merg, şopti Nellie, simţindu-se foarte înfometată. După două luni, doar gîndul la Jace o făcea să se crispeze de durere. Nu vreau să vă simţiţi prost, tu şi tata.

– Nu e vorba că ne faci pe noi să ne simţim stingheriţi, ci că tu te pui într-o postură jenantă, prin aceea că mănînci tot timpul şi n-ai gust la bărbaţi.

Mă tem chiar ca nu cumva, într-o zi, beţivul oraşului să vină la noi în casă şi tu să spui că eşti îndrăgostită de el.

– Terel, te rog... o imploră Nellie.

– Oh, îmi pare rău, Nellie. N-am vrut să te jignesc. Cred că sînt excesiv de grijulie, asta-i tot. Uite, o invitaţie să cînţi într-un cor. Nu vrei să faci asta, nu-i aşa? Vreau să spun că pe acolo sînt şi bărbaţi, şi ştii cum eşti.

– Nu, reuşi să rostească Nellie, simţind că o podidesc lacrimile. Nu voia să meargă nicăieri. Pur şi simplu voia să dispară.

– Cred că cel mai bine e să stai acasă, cel puţin cîtva timp. Acelea sînt brioşe? Au o aromă delicioasă. De ce nu iei una sau două? Lumea spune că eşti prea slabă. O sărută pe Nellie pe obraz. Ne vedem după-amiază.

După plecarea lui Terel, Nellie înghiţi o duzină de brioşe.

Jace coborî din tren, respirînd adînc aerul rece, de munte, din Colorado. Îi părea bine că venise înapoi, în locul pe care-l considera, de-acum, drept casa lui. Îi dădu unui băiat cîţiva cenţi ca să-i care bagajul la hotel şi să-i rezerve o cameră. Nu voia să piardă timpul, trecînd pe la hotel, mai întîi. Tot ce dorea era să o vadă pe Nellie.

Zîmbi, în timp ce aerul rece şi uscat îl izbea în

faţă, şi îşi pipăi buzunarul de la piept, unde păstra, legate cu o panglică, toate scrisorile primite de la Nellie. Trecuseră două luni şi jumătate de cînd o văzuse ultima dată, cele mai lungi zece săptămîni din viaţa lui, dar îi trebuise atîta timp ca să pună totul în ordine. Cînd sosise la Warbrooke şi-l găsise pe tatăl său perfect sănătos, primul impuls fusese să sară în tren şi să se întoarcă la Chandler. Nu avu nici o îndoială că ticăloasa de Terel era în spatele falsei telegrame.

Telegrama îl făcuse să-şi dea seama cît de mult înseamnă părinţii lui pentru el, aşa că, ieşind o dată la o partidă de iahting, doar cu tatăl său, îi povestise acestuia totul despre Nellie. La sfîrşitul zilei de navigaţie, ştia exact ce urma să facă în viitor. Cu toată dragostea lui pentru mare, cu toate că ştia că-i va simţi acut lipsa, dorea să se stabilească în Colorado, împreună cu Nellie.

În acea noapte îi scrisese despre planurile lui. Nu-i pomeni nimic de telegrama falsă. Nu voia să o înfrunte, de la distanţă, pe Terel, menţionă doar ceea ce avea de gînd să facă în viitorul imediat. Urma să rămînă în Warbrook pînă reuşea să-şi vîndă majoritatea acţiunilor, pămîntul şi casa unde locuise cu Julie, cele trei vase cu pînze ale sale şi să stabilească, împreună cu tatăl şi fraţii săi, cota parte din avere, ce i se cuvenea fiecăruia. Odată acestea încheiate, avea de gînd să se întoarcă la Chandler şi să o ia de soţie.

Îi trimisese lungi scrisori povestindu-i despre oraşul său natal, despre tatăl şi fraţii săi, despre activitatea muzicală a mamei sale şi de cît de bucuros era s-o audă din nou cîntînd. Ajuns la Warbrooke, îşi dăduse seama cît de puţin vorbise cu Nelliie, aşa că, în compensaţie, îi scrisese totul despre el; despre vizita la mormîntul lui Julie şi al micuţului său fiu şi cum imensa lui suferinţă devenise doar o durere surdă. Îi relatase despre planurile lui de viitor, iar într-o noapte, tîrziu, cînd se simţea foarte singur, îi scrisese despre subterfugiul la care recursese ca s-o ducă la familia Everett. Şi mereu, în fiecare scrisoare i-a declarat că o iubeşte.

Scrisorile lui Nellie nu erau atît de lungi pe cît ar fi dorit; de fapt, erau destul de laconice, dar erau suficiente, de vreme ce putuse afla din ele că ea era bine. Nu-i scrisese că soseşte azi, deoarece găsise, pe neaşteptate, un cumpărător pentru ultima sa navă şi, în sfîrşit, era liber. Îşi aruncase nişte lucruri într-un sac de călătorie şi plecase cu primul tren din Warbrooke. Voia să petreacă Crăciunul cu Nellie, iar la Crăciunul viitor, familia îi promisese să-i viziteze în Colorado, pe el şi pe Nellie, şi, poate, pe primul lor copil.

Acum, părăsind gara, simţea că pluteşte în al nouălea cer. Totul se limpezise între el şi Nellie. Nimic nu mai stătea în calea fericirii lor.

Era atît de fericit, de adîncit în gînduri, că nu remarcă modul în care cei din Chandler se opreau

şi-l măsurau din priviri. Se uitau la el, se încruntau, apoi începeau să şuşotească despre neruşinarea lui de a se reîntoarce în oraş.

Păşea atît de iute, încercînd să ajungă cît mai repede la Nellie, încît nu observă că uşa magazinului *Famous* se deschide şi că în stradă dădu năvală grupul prietenelor lui Terel. Din ciocnirea rezultată, numeroase pachete se împrăştiară pe trotuar.

– Scuzaţi-mă, spuse Jace, oprindu-se să ridice pachetele. Este vina mea. Nu m-am uitat pe unde...

– Dumneata! exclamă Louisa.

Jace le scrută pe cele trei tinere şi fu mirat să constate că-l priveau cu groază.

– Cum ai îndrăznit să te arăţi în oraş? întrebă Charlene, cu dinţii strînşi. După tot ce i-ai făcut lui Nellie!

– Nellie e bine? întrebă Jace, ridicîndu-se.

– Ca şi cum ţi-ar păsa de asta, şuieră Louisa.

Mae, care nu scosese o vorbă, ridică deodată mîna şi-i trase o palmă lui Jace.

– Nu vreau să am un copil cu tine, zise ea, făcîndu-şi loc să treacă pe lîngă el. Louisa şi Charlene, după ce-şi smuciră pachetele din mîinile lui, o urmară.

Jace îşi duse mîna la obraz şi privi în urma tinerelor.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă el cu voce tare.

După acea întîlnire, încetini pasul şi avu ocazia

să remarce privirile indignate pe care i le arunca aproape fiecare trecător. Se simţea ca personajul negativ, dintr-o melodramă ieftină.

Cu trei case înainte de locuinţa lui Nellie, o văzu pe domnişoara Emily.

– N-aş fi crezut că vei avea tupeul să te reîntorci, spuse ea. Probabil ai aflat că, hai să-i spunem, problema lui Nellie a fost o falsă alarmă, deci ţi-ai închipuit că te poţi întoarce fără grijă. Mă îndoiesc însă foarte mult că Charles îţi va mai da, acum, compania de transport.

Încercă să treacă mai departe, dar el o apucă de braţ.

– Vrei, te rog, să-mi explici ce se întîmplă aici?

Domnişoara Emily privi, de-a lungul nasului ei acvilin, la mîna pusă pe braţul ei şi Jace şi-o retrase.

– Lîngă dumneata, nici o femeie nu e în siguranţă, nu-i aşa?

– În siguranţă?

Domnişoara Emily dădu să plece, dar lui Jace îi sări ţandăra.

– Ce dracu' se întîmplă aici?

Domnişoara Emily era dezgustată de limbajul lui şi furioasă pe el pentru ceea ce îi făcuse lui Nellie, dar ceva din tonul lui o făcu să se oprească şi să se întoarcă.

– Unde ai fost, din noaptea *Balului Recoltei?* şuieră ea.

– Acasă, la Warbrooke, în Maine. Am vîndut tot ce aveam acolo, ca să mă pot întoarce să mă căsătoresc cu Nellie şi să locuiesc în Chandler.

Domnişoara Emily îi studie chipul, clipind des.

– De ce nu i-ai spus lui Nellie? şopti ea.

Jace era convins că toată lumea din oraş înnebunise.

– Să-i spun? I-am scris mereu, de cînd am plecat. Îşi scoase pachetul de scrisori, legat cu panglici de mătase roşie şi galbenă, din buzunarul interior al hainei. Uite scrisorile ei de răspuns şi... Scoase o cutie mică din buzunarul pantalonilor şi o deschise, dînd la iveală un inel cu un diamant mare, cu nuanţe gălbui, prins într-o montură de aur. Aceasta este inelul de logodnă pe care aveam de gînd să i-l dau lui Nellie. Îl avem de mulţi ani, trece de la o generaţie la alta, în familia noastră. Crezi c-o să-i placă?

Domnişoara Emily încercă să-şi revină. Un bărbat a cărui familie e în posesia unui *astfel de inel*, probabil că nu are nevoie de o firmă amărîtă ca *Birourile de Transprot Grayson.*

– Vai, Doamne, ce se întîmplă oare? Ai inele de logodnă şi pentru celelalte domnişoare din oraş?

Jace era sigur, acum, că toţi o luaseră razna.

– Nu, răspunse, răbdător. Nu-şi închipuise că domnişoara Emily era senilă, căpătă însă, chiar atunci această convingere. Mă căsătoresc cu o singură femeie o dată. Poate mă confunzi cu Barbă

Albastră. Acum, scuză-mă, te rog. Îşi duse mîna la pălărie şi se întoarse să plece.

– Domnule Montgomery! îl strigă domnişoara Emily, oprindu-l. Noi doi trebuie să stăm de vorbă.

– Vom vorbi mai tîrziu, îţi promit. Acum, însă, vreau s-o văd pe Nellie.

Domnişoara Emily îl apucă hotărîtă de braţ.

– Întîi trebuie să vorbim noi doi. Înainte de a o vedea pe Nellie. Cred că sînt cîteva lucruri pe care e neapărată nevoie să le ştii. Cînd el deschise gura să protesteze, domnişoara Emily continuă: Nu sînt sigură că Nellie va vrea să te vadă.

– Să mă vadă? Dar Nellie a acceptat să se căsătorească cu mine. Îi arătă scrisorile.

– Nu cred că Nellie a scris acele scrisori. Nellie crede, ca tot oraşul, de altfel, că ai înşelat-o.

O clipă, lui Jace îi pieri graiul. Privi în direcţia casei lui Nellie.

– Poate că ar trebui să vorbim, spuse el, încet.

O oră mai tîrziu, Jace părăsea casa domnişoarei Emily, cuprins de o mînie cumplită, necontrolată.

– Habar n-ai pe cine am văzut azi, îi spuse Johnny Bowen lui Terel.

Johnny o conducea acasă, după expediţia ei de cumpărături, şi-i căra pachetele.

– Pe cine? întrebă Terel, fără prea mult interes. Ştia că Johnny o conducea acasă în speranţa că o va putea zări, o clipă, pe Nellie. De la *Balul Recoltei*

şi, mai ales, de cînd Nellie slăbise, se părea că fiecare bărbat din Chandler voia să o curteze. Cum bine spusese, într-o zi, rîzînd, domnişoara Emily: „Nellie are totul: frumuseţe, inteligenţă, un temperament blînd, un tată bogat şi ştie să gătească. Este idealul oricărui bărbat." Şi se părea că domnişoara Emily avusese dreptate, deoarece bărbaţii roiau în jurul lui Nellie. Aceasta nu le acorda nici o atenţie, dar, cu cît îi ignora mai mult, cu atît încercau mai insistent să-i atragă atenţia. Terel nu mai putea merge niciunde, nici invita pe cineva, fără să fie nevoită să suporte nenumărate întrebări în legătură cu Nellie.

– L-am văzut pe individul ăla, Jace Montgomery.

Terel se opri brusc din drum.

– L-ai văzut? Cînd? Unde?

– Aici, în Chandler, acum o oră. El şi cu domnişoara Emily stăteau de vorbă. De fapt, păreau aproape că se ceartă, eu eram, însă, de cealaltă parte a străzii, aşa că n-am auzit ce-şi spuneau. El nu arăta prea mulţumit.

Dintr-o dată Terel nu se simţi bine; de fapt, era înspăimîntată de-a binelea. Îşi duse mîna la frunte şi se sprijini de Johnny.

– Terel, cum te simţi?

– Mi-e rău, şopti ea. Du-mă înăuntru.

– Desigur. O luă pe după umeri, ajutînd-o să păşească.

– Du-mă în braţe, prostule, şuieră ea.

– Oh, sigur. Johnny se aplecă şi o ridică în braţe. Eşti mai grea decît pari. Cu mari eforturi o cără, pe scări, pînă la uşa de la intrare; o sprijini cu un genunchi, ca să poată deschide uşa. Transpira, spatele îl durea din cauza efortului. Pe divan? întrebă el, suflînd greu.

– Sus, pe scări, idiotule, şi cheam-o pe Nellie.

Johnny se sprjini de perete, la baza scărilor, gîfiind.

– Nellie, reuşi el să îngîne, într-o şoaptă abia auzită.

– N-o să te audă niciodată, dacă nu vorbeşti tare.

– Nellie! răcni Johnny.

– Încă o dată.

– Nellie! Coborî vocea: Terel, ce-ai mîncat la micul dejun? Pietroaie?

Ea o auzi pe Nellie venind.

– Du-mă sus, încet.

– Ăsta-i singurul mod în care mă pot mişca. Icnind, Johnny începu să urce scările, cu spatele şi braţele îndurerate de efort.

– Terel? rosti Nellie. Vai, Terel, ce s-a întîmplat?

– Nimic, doar o uşoară ameţeală. Probabil din cauza inimii.

– Aşaz-o aici. Nellie îl îndreptă pe Johnny, spre patul din camera lui Terel. Du-te şi adu-l pe doctorul Westfield. Spune-i să vină îndată. Atrage-i atenţia că-i un caz de mare urgenţă.

În acel moment, uşa de la intrare fu deschisă cu atît violenţă, că întreaga clădire se cutremură.

– Nellie, răcni Jace Montgomery. Unde eşti?

Nellie se făcu palidă ca un mort.

– Nellie! exclamă Terel apucînd-o de braţ. Draga mea Nellie, el e şi eu sînt prea bolnavă ca să te ajut să-l înfrunţi. Voi face tot ce pot ca să te susţin. Johnny, goneşte-l.

Johnny o privi îngrozit.

– Tipul e de două ori mai solid decît mine.

La parter, îl puteau auzi pe Jace trecînd din cameră în cameră.

– Trebuie să merg la el, spuse, încet, Nellie.

– Nu, nu mă părăsi. Te rog, te rog, Nellie, nu mă părăsi. Spui că ai grijă de mine şi acum vrei să mă părăseşti cînd sînt, poate, în pragul morţii?

– Nu, nu, desigur că nu.

– Jură că nu mă vei părăsi. Jură.

– Nu te voi părăsi, şopti Nellie. Nu cred că pot s-o fac.

Rămaseră toţi trei tăcuţi, auzindu-l pe Jace năpustindu-se pe scări, după care se ivi în pragul uşii. Era mai chipeş decît şi-l amintea Nellie, mai voinic, mai plin de viaţă.

Mînia îi dispăru de pe faţă cînd dădu cu ochii de Nellie, iar aceasta, în ciuda a ceea ce ştia despre el, schiţă un pas în direcţia lui, dar Terel o ţinu şi mai strîns de braţ.

– Nu mă părăsi, şopti Terel.

– Ce pot să fac pentru dumneata, domnule Montgomery? reuşi Nellie să spună, în cele din urmă.

– Am venit să te iau de aici, să ne căsătorim. După cele ce tocmai îi spusese domnişoara Emily, ar fi avut o mare dorinţă s-o strîngă de gît pe Terel. Nu se îndoia că ea era la originea bîrfelor răspîndite pe socoteala lui. Era sigur că ea era autoarea scrisorilor pe care le primise, crezînd că sînt de la Nellie.

– M-am prostit o dată, a doua oară nu se va mai întîmpla, spuse Nellie. Simţea cum i se zbate inima.

Jace nu-şi putu stăpîni mînia.

– Cîtă vreme vei rămîne alături de ea, vei fi, în continuare, o proastă.

Terel îşi accentuă strînsoarea şi scoase un geamăt uşor.

– Sora mea e bolnavă, ea...

– Bolnavă? Cu siguranţă că e bolnavă, dar în suferinţă îi este mintea. Încercă să se calmeze. Nellie, te iubesc. Am plecat acasă din cauza unei telegrame în care mi s-a spus că tatăl meu este pe moarte. Ţi-am scris o notă. Ţi-am explicat unde plec şi de ce. Cît am lipsit, ţi-am trimis, tot timpul, scrisori.

– N-am primit scrisori, domnule Montgomery, afirmă Terel.

– Nu te amesteca în treaba asta, spuse Jace, aruncîndu-i o privire ucigătoare. Nu ştiu cum ai procedat, dar sînt convins că eşti implicată pînă peste cap în toate sforăriile astea. Pentru doi cenţi, aş...

– Nu vorbi surorii mele pe tonul acesta. Este bolnavă. Johnny, adu doctorul.

Deoarece Montgomery stătea în dreptul uşii, Johnny n-avea cum să treacă, fără să-l împingă într-o parte. Rămase, deci, unde era, într-un colţ al camerei.

– Uită-te la astea. Jace scoase pachetul cu scrisori din interiorul hainei şi le aruncă pe pat. Le-am primit de la tine, pe cînd eram în Maine. O privi pe Terel. Ce-ai făcut cu scrisorile mele către Nellie?

Terel luă scrisorile înainte ca Nellie să le poată atinge.

– Al cui scris e acesta? Nu este al lui Nellie şi, cu siguranţă, nu-i al meu. Aruncă scrisorile la picioarele lui Jace.

– Tu... începu Jace, apropiindu-se de Terel.

Terel se ridică de pe perne şi se ascunse în spatele lui Nellie.

– Vrea să mă omoare! Nellie, apără-mă!

– Domnule Montgomery, trebuie să pleci.

– Nu plec pînă nu mă laşi să-ţi explic.

Nellie începu să-şi recapete calmul.

– Cred că nu e nevoie. Dă-mi voie să vorbesc eu, dumneata ai făcut-o. Mă tem, domnule, că o dată am crezut tot ce mi-ai spus. Mi-am înfruntat familia pentru dumneata, dar nu o voi face din nou. Nu pot să-ţi acord încredere şi a doua oară. Nu

te-ai ţinut de cuvînt o dată, deci nu te mai cred.

– Nellie, spuse Jace şi vorbele îi veneau din inimă. N-am făcut niciodată nimic ca să-ţi pierzi încredere în mine. Ţi-am scris, eu...

– Nici n-am scris, nici n-am primit scrisori.

– Pentru că le-a luat ea.

Terel se agăţă de Nellie şi gemu.

– Familia mea mă iubeşte şi n-ar fi avut nici un motiv să-mi facă rău. Dumneata, pe de altă parte, doreşti firma tatălui meu. Ai făcut chiar curte domnişoarei bătrîne, care e fiica lui, în speranţa că vei pune mîna pe firmă.

Jace respiră profund şi încercă să se calmeze.

– Nellie, spuse el, încet, sora ta are toate motivele să dorească să rămîi cu ea. Eşti pentru ea ceva mai mult decît o sclavă. Nu se găsesc de cumpărat serviciile gospodăreşti şi loialitatea pe care i le pui la dispoziţie. Abia îşi exprimă o dorinţă şi tu i-o îndeplineşti. Făcu o pauză ca să inspire profund. Cît despre dorinţa mea de a pune mîna pe biroul de transport al tatălui tău, nu-ţi dai seama că familia mea e proprietara lui *Warbrooke Shipping*? Aş putea cumpăra compania tatălui tău din banii mei de buzunar. Se pare, dealtfel, că tot restul oraşului ştie despre averea mea. O fulgeră cu privirea pe Terel, ascunsă în spatele lui Nellie. Niciodată n-am vrut banii tăi; te-am dorit doar pe tine.

Lui Nellie i se învîrtea capul. Era, oare, adevărat ce-i spusese? Dacă-i credea afirmaţiile despre scri-

sori şi cele referitoare la averea lui, era nevoită să admită că familia ei o minţise. Dar familia ei o iubea. Niciodată nu i-ar fi făcut vreun rău. Dorea să fie fericită.

– Nellie, vino cu mine, spuse Jace, încet, întinzîndu-i mîna. Te-am iubit din prima clipă cînd te-am văzut. Te rog, vino cu mine.

Ar fi dorit să plece cu el. Dumnezeu s-o ajute, poate nu era decît o fată bătrînă, proastă, disperată şi însetată de dragoste. Poate o minţise. Poate că, dacă ar fugi cu el, ar seduce-o, i-ar face un copil, apoi ar abandona-o, în acea clipă, însă, nu-i păsa. Ar fi dorit să-l ia de mînă, să plece cu el, fără să privească înapoi.

Dar nu putea. Nu-şi putea părăsi familia. Ca şi cum ar fi fost legată cu lanţuri, simţea că nu-i poate abandona, făcîndu-i să se simtă aşa... ei bine, aşa de lipsiţi de confort. Cineva va găti pentru ei? Cine-i va îngriji? Cine le va satisface toate exigenţele?

– Nu pot, şopti ea.

Jace lăsă mîna să-i cadă, pe faţă citindu-i-se durerea.

– Nu vrei.

– Nu pot.

Jace o privi pe Terel.

– Se pare că ai cîştigat. Dragostea mea nu se poate măsura cu egoismul tău. Privi din nou la Nellie. Voi sta la Chandler House încă trei zile. Vino să mă vezi acolo. Se întoarse şi părăsi încăperea.

Cei trei ascultară cum se închidea uşa de la intrare. Johnny se dezlipi de perete şi îşi îndreptă ochii spre Nellie.

– Ar fi trebuit să pleci cu el, spuse, încet, şi ieşi.

Ştiu, se gîndi Nellie, dar nu putea explica nimănui ceea ce simţea. Pur şi simplu, nu era în stare să plece.

Terel se aşeză din nou pe perne.

– Îmi pare bine că s-a terminat. Nellie, aş vrea nişte ceai şi o felie din prăjitura pe care ai făcut-o de dimineaţă.

Nellie se întoarse şi îşi privi sora. Era adevărat ce-i spusese Jace? Că i-a scris şi Terel a distrus scrisorile?

– Nellie, nu te uita aşa la mine. Mi se face pielea de găină.

Pentru familia ei, nu era decît o sclavă?

– Ştiai că este bogat? şopti Nellie. Este adevărat? E bogat?

– Dacă ar fi fost bogat, s-ar fi angajat la biroul tatei? Ar fi făcut curte unei femei pe care nimeni din oraş n-o băga în seamă? Nellie, uneori e şocant modul în care dai crezare spuselor unor străini, în detrimentul celor afirmate de familia ta. Pentru o clipă, am crezut că vei pleca împreună cu el. Să-i părăseşti pe cei care te iubesc, pentru un om pe care nici nu-l cunoşti? O apucă pe Nellie de mînă. N-ai să mă părăseşti, nu-i aşa? Mi-ai promis că n-o vei face.

– Nu, nu cred că pot s-o fac. Se depărtă de Terel şi adăugă: Mă duc acum să-ţi aduc nişte ceai.

– Da, dar vezi, nu mînca toată prăjitura. Ar vrea şi tata să guste din ea.

Nellie se opri în pragul uşii, iar privirea pe care i-o aruncă lui Terel era glacială.

– Nu cred că greutatea mea mai constituie un motiv de îngrijorare. Dacă n-ai observat încă, acum tu eşti sora mai grasă.

Capitolul 10

Bucătăria

Bernie părăsi camera intitulată *Alimente* şi se găsi îmbrăcată, din nou, în hainele ei de înmormîntare. Fusese ocupată să mănînce, o bună perioadă de timp, toate felurile delicioase pe care şi le refuzase, pe Pămînt, ca să rămînă zveltă; acum se oprise în hol, meditînd.

Pauline apăru din ceaţă.

– Ai apucat să intri în camera intitulată *Fantezii?*

Berni făcu ochii mari.

– Ce fel de fantezii?

– Orice doreşti.

Berni dori o precizare:

– Cavaleri medievali? Balauri?

– Orice. Pauline păşi spre arcada de aur, cu Berni în urma ei, dar, deodată, aceasta se opri.

– Mă întrebam ce s-a mai întîmplat cu Nellie. A mai slăbit? S-a măritat cu adoratorul ei?

– A slăbit, dar nu-l mai vede pe domnul Montgomery. El e încă în Chandler, este pe cale însă să-şi piardă orice speranţă. Nellie nu vrea să-l mai vadă. În direcţia aceea e camera numită *Fantezii.*

– Aşteaptă un moment. De ce nu-l mai vede pe domnul Montgomery? Credeam că o va plăcea dacă scade în greutate.

– Domnul Montgomery o iubeşte – dragostea lui n-are nimic de-a face cu dimensiunile fetei – dar Nellie este legată de dorinţele pe care i le-ai îndeplinit. Nu poate părăsi casa tatălui ei şi să perturbe confortul acestuia şi al surorii ei.

– Of, spuse Berni, privind în jos. N-am avut intenţia să-i fac rău. Părea o fată drăguţă. Am crezut...

– Oricum, ce contează o grăsană ca Nellie?

– Nellie contează. Aminteşte-ţi cum îi ajută, întotdeauna, pe toţi. Genul ăsta de oameni contează. Niciodată Nellie...

Se opri, deoarece Pauline păşise pe sub arcada camerei *Fantezii* şi ceaţa se risipise. În faţa lor se desfăşura o scenă scoasă parcă din cele mai fantastice vise ale lui Berni. O tînără frumoasă, cu un păr blond, care-i atîrna pînă la brîu, purtînd o

rochie largă din mătase roşie, era înlănţuită de un stîlp. În faţa ei se găsea un balaur mare, dar simpatic, cu o limbă bifurcată, care scotea foc pe nări şi se lupta cu un cavaler nemaipomenit de frumos, musculos, cu părul negru şi care purta o cămaşă de zale. Berni fu pe cale să leşine.

– Vino, spuse Pauline. Ai putea fi tu fecioara.

Berni făcu doi paşi înainte, apoi se opri.

– Nu, vreau să văd ce se întîmplă cu Nellie.

– Nellie poate să aştepte. Ai văzut calul cavalerului?

Ceaţa se risipi în dreapta, unde putea fi văzut un armăsar negru, superb, acoperit cu o învelitoare din mătase roşie.

Bernie înghiţi în sec şi făcu un pas înapoi.

– Nu, încercă să spună, cu fermitate, dar vocea îi tremura. Vreau s-o văd pe Nellie.

Brusc, ceaţa acoperi scena ce se derula în faţa lor şi Berni răsuflă uşurată. Ea îi zîmbi, ştrengăreşte, lui Pauline.

– Oricum, n-aş fi fost niciodată în stare să mă hotărăsc ce să aleg, balaurul sau cavalerul.

– Este hotărîrea ta, spuse Pauline, apoi o conduse pe drumul spre *Camera de vizionare.*

Berni se aşeză pe o banchetă şi ceaţa se risipi, dezvăluind imaginea salonului casei Grayson. Nellie era acolo, punînd ramuri de brad pe poliţa căminului.

– Arată fenomenal, zise Bernie. Are nişte forme

superbe, acum e mult mai drăguţă decît sora ei mai mică, aşa că, nu ştiu, care este problema? De ce nu-l ia pe Montgomery? De fapt, de ce nu-i la vreo petrecere? Aşa cum arată, poate avea orice bărbat.

– Nellie n-a fost niciodată deosebit de interesată de înfăţişarea ei. Tot ce dorea era să iubească şi să fie iubită. Domnul Montgomery şi-a dat seama de asta.

Berni o urmări pe Nellie cum atîrna, pe balustrada scărilor, ghirlande verzi de brad. Era uimitor de drăguţă acum, dar pe figura ei se citea o adîncă tristeţe. Cînd Berni o văzuse prima dată, Nellie era grasă, dar nu tristă, cum arăta acum. Ea nu putea înţelege. Pe Pămînt cheltuise multe mii de dolari pentru chirurgie plastică, ca să arate pe jumătate atît de bine ca Nellie, şi iată că aceasta, cu un chip care, asemenea celui al Elenei din Troia, ar fi putut provoca un război, cu un corp perfect, era singură şi arăta nefericită.

– De ce nu aleargă după el? izbucni Berni.

– Din două motive: datorită dorinţei pe care i-ai îndeplinit-o şi pentru că nu ştie cum s-o facă. Nu-i suficient să pui, pe o oaie, o blană de lup, pentru ca aceasta să se transforme într-un lup adevărat. Nellie rămîne Nellie indiferent că e grasă sau slabă.

Berni întoarse capul şi duse mîna la ochi.

– Nu pot să mă uit.

Pauline făcu un semn cu mîna şi Nellie, împreună cu încăperea, dispăru.

– Şi acum, ce se întîmplă? întrebă Berni.

– Depinde de tine. Noi furnizăm...

– Da, da, ştiu. Se presupune că eu sînt cea care asigură înţelepciunea deciziilor. Pînă acum, nu am fost prea deşteaptă, nu-i aşa?

– Ei bine, ce importanţă are o grăsană în plus sau în minus?

Berni tresări.

– Unu la zero pentru tine. Poate am greşit. Ai spus că Montgomery o iubea. Acum ar fi fost împreună cu el, dacă n-ar fi fost legată de dorinţă?

– Poate, cine ştie? Nu poţi prezice aceste lucruri.

Berni privi din nou spre zona cu ceaţă.

– Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre Nellie. E posibil să-i văd toată viaţa? De la început?

– Desigur. Pauline mişcă mîna şi pe scena de vizionare apăru o femeie drăguţă, într-un pat victorian, canonindu-se să dea naştere unui copil.

– Te părăsesc acum, spuse Pauline, ridicîndu-se. O să revin cînd se va ajunge mai aproape de Crăciunul anului 1896.

Berni dădu, absentă, din mînă, concentrîndu-se asupra scenelor pe care le viziona. Ştia, deja, că timpul, în *Bucătărie,* nu este echivalentul celui pămîntesc. Imaginile păreau că se succed cu iuţeala gîndului. Berni observă, încă de la început, că Nellie era un copil liniştit şi binevoitor. Mama ei nu se simţea bine, aşa că lui Nellie i se interzicea să facă cel mai mic zgomot; şi întrucît, în acele zile, ve-

niturile tatălui ei erau destul de mici, Nellie avea mereu multe treburi în gospodărie. Ca recompensă pentru purtarea sa ascultătoare, ea era, în mare măsură, ignorată de părinţii ei.

Pe cînd Nellie avea opt ani, mama ei o născu pe Terel, apoi se îmbolnăvi serios şi muri patru ani mai tîrziu. Îngrijirea copilului căzu în sarcina lui Nellie, care se achita de ea cu plăcere; îl ţinea în braţe pe bebeluşul care ţipa, şi-l privea cu drag. Pentru prima oară, avea pe cineva care putea să-i răspundă, cu afecţiune, la dragostea arătată.

După moartea soţiei, Charles Grayson nu avu mustrări de cuget, cînd luă hotărîrea ca fiica lui de doisprezece ani să aibă grijă de sora ei mai mică. Nellie se comporta ca o mamă bună, dar era atît de dornică de afecţiune, încît îi satisfăcea copilului toate capriciile. Astfel, Terel crescu mare, convinsă că Nellie exista doar pentru a-i îndeplini toate dorinţele.

În adolescenţă, Nellie începu să se îngraşe. Berni văzu băieţii care flirtau cu Nellie, făcînd-o să roşească, văzu şi cum îi privea aceasta. Apoi, acasă, Charles îi interzise lui Nellie să mai iasă şi să-şi lase sora singură. De atunci, ea mergea la bucătărie şi mînca şi tot mînca.

Ajunsă la anul de graţie 1896, Berni fu în măsură să înţeleagă, cu adevărat, viaţa lui Nellie. Fata aceasta nu ştia să lupte pentru ceea ce dorea. Tot ce ştia era cum să ofere totul, altora.

Berni observă intrarea lui Jace Montgomery în viaţa lui Nellie, cum aceasta înflorea la căldura dragostei lui; Berni zîmbi, încîntată – Nellie merita să fie iubită de cineva, nu mai trebuia să fie sclava tatălui şi a surorii ei.

Situaţia se deterioră cînd lui Nellie i s-au îndeplinit cele trei dorinţe şi Berni încercă un acut sentiment de vinovăţie. Nu intenţionase s-o rănească pe Nellie. Cerul s-o ajute, fata avusese parte de suficiente necazuri, în viaţa ei, nu avea nevoie de altele în plus, dar dorinţele îndeplinite îi măriseră obligaţiile.

Berni o urmări pe Nellie la *Balul Recoltei* şi socoti că arăta minunat. Puţin cam plinuţă, poate, dar era atît de îndrăgostită şi fericirea o transfigura. După bal, văzu uneltirile lui Terel în legătură cu Jace, telegrama falsă, furtul scrisorilor lui către Nellie, ca şi răspunsurile plăsmuite, scrise de o femeie amărîtă, angajată de Terel în acest scop.

– Escroacă mică, murmură Berni.

Îl observă pe Jace la întoarcerea în oraş, văzu apoi scena cu Terel prefăcîndu-se bolnavă. Berni îl auzi pe Jace rugînd-o pe Nellie să vină cu el, auzi şi răspunsul acesteia că nu poate s-o facă.

– Din cauza celei de a treia dorinţe, spuse Berni, cu voce tare.

Ajunse, în cele din urmă, la scena în care Nellie întindea ghirlandele de brad în salon. Trecuseră două zile de cînd Jace o rugase să plece cu el şi

mai erau trei zile pînă la Crăciun.

Scena fu acoperită de ceaţă.

– Ce mai urmează? întrebă Pauline. Alte dorinţe?

– Pot să mă întorc pe Pămînt, s-o ajut pe Nellie?

– Să te întorci pe Pămînt? Vrei să părăseşti *Bucătăria?* Să pleci de aici, să înfrunţi toate necazurile de pe Pămînt? Ştii, n-ai văzut totul în camera numită *Petreceri.* Sînt munţi de ciocolată acolo. Şi nu ciocolată obişnuită, cu lapte, ci ciocolată pură. Poţi mînca oricîtă vrei şi nu te îngraşi cu un gram.

Berni ezită, imaginîndu-şi munţi de ciocolată.

– Nu, spuse ea, hotărîtă. Vreau să mă întorc pe Pămînt. Nellie are nevoie de un profesor. Altfel, nu poate face faţă uneltirilor surorii aceleia a ei. Are nevoie de ajutor.

– Dar credeam că-ţi place Terel. Spuneai că-ţi reaminteşte de tine însăţi.

– Terel este exact ca mine, de aceea eu trebuie s-o înfrunt.

– S-o înfrunţi? întrebă Pauline. Aveam impresia că vrei să faci din ea un fel de Cenuşăreasă.

– Ea crede, încă de pe acum, că e Cenuşăreasa. Cu ce drept îi ia lui Nellie totul? Nellie e de o sută de ori mai bună decît ea. Pot să merg pe Pămînt?

– Da, ai voie să mergi, numai trei zile, însă; şi, te previn, aceste vizite rareori dau rezultate.

– Îmi asum riscul. Acum, trebuie să aflu cîte ceva despre familia lor. Am de gînd să apar ca o rudă

îndepărtată a familiei Grayson, o rudă foarte bogată. Crezi că pot să-mi procur o garderobă, ceva din mătase verde, care să se asorteze cu nuanţa ochilor mei?

Pauline zîmbi.

– Presupun că se poate aranja. Există, însă, nişte reguli. Ce s-a întîmplat, rămîne neschimbat. Nu mai poţi corecta ceea ce Nellie şi-a dorit deja.

– N-am de gînd să stric confortul familiei, spuse Berni, cu un zîmbet. Va fi familia cu cea mai confortabilă viaţă din America.

– Şi trei zile, adăugă Pauline. Ai la dispoziţie doar trei zile.

– L-am cucerit pe cel de al doilea soţ al meu în trei zile, fără să recurg la vrăji. Ce spui de o pălărie cu o pană de struţ? Şi nişte încălţări cu o mulţime de butoni?

– Sper că o să te descurci bine, spuse, încet, Pauline.

– Totdeauna obţin ceea ce doresc. Terel n-are nici o şansă în faţa mea.

Pauline suspină.

– Foarte bine, atunci să pornim. Te vom fixa în memoria celor din familia Grayson, astfel ca să aibă cunoştinţă de mătuşa Berni, apoi te vom trimite jos.

– Şi haine, preciză Berni. Nu uitaţi hainele. Ce spui de un colier de chihlimbar?

– Vei avea toată îmbrăcămintea pe care o doreşti. Sper că nu voi regreta asta şi, mai important,

sper ca Nellie să nu regrete.

– Fii fără grijă. Dacă e cazul să fiu afurisită, eu scriu scenariul pentru situaţia asta.

– Este un scenariu pe care nu vreau să-l citesc, mormăi Pauline, pregătindu-se să plece.

Chandler, Colorado – 1896

– Cît de bogată? întrebă Terel, muşcînd dintr-o tartă fragedă cu mere, făcută de Nellie.

– Foarte bogată, răspunse Charles, lăsînd jos scrisoarea. Şi, în afară de noi, nu are alte rude. Cred că vrea să aleagă, drept moştenitoare, pe una dintre voi.

– Una dintre noi? întrebă Terel, privind pieziş la Nellie care şedea la capătul îndepărtat al mesei. Ca de obicei, Nellie nu era atentă. Nu fusese ea nici altădată un izvor de rîsete, dar de două zile, de la intrarea furtunoasă în casa lor a lui Jace, era un adevărat monument de posomorealã.

– De ce numai una dintre noi?

– Spune că nu vrea să-şi împartă averea. Doreşte ca aceasta să rămînă intactă după moartea ei, de aceea presupun că are intenţia s-o lase pe toată uneia dintre voi.

– Hmm, făcu Terel, gînditoare. Aş fi vrut să ne spui despre această vizită mai înainte, nu chiar în ziua în care soseşte mătuşa.

– Nu ştiu de ce n-am făcut-o, spuse Charles, uşor perplex. Sînt sigură că ştiam de vizită, dar n-am idee de ce n-am pomenit nimic.

– Ei bine, zise Terel, lingîndu-şi degetele, voi face tot posibilul să am grijă de ea. Nellie, tu mai bine să stai în bucătărie. Minunata ta îndemînare culinară sînt sigură că-i va face plăcere.

Nellie nu se osteni să răspundă. Îşi plimba de colo-colo mîncarea în farfurie. O dată, în viaţa ei, nu-i era foame. Dacă ţi-e foame, înseamnă că trăieşti şi, în acel moment, Nellie nu se simţea prea plină de viaţă.

Terel se întoarse spre Nellie şi o studie. Da, era mai bine s-o ţină pe soră-sa departe de ruda lor bogată. Terel nu ar fi fost îngrijorată că Nellie cea grasă ar fi putut atrage simpatia mătuşii lor, dar această nouă Nellie, zveltă, frumoasă, graţioasă, fără ostentaţie, făcea toată lumea să se uite de două ori la ea. Domnişoara Emily, hodoraga aceea năsoasă, întreba mereu de Nellie, ca şi restul congregaţiei de la biserică, de altfel. Terel presupunea că aceasta se datora faptului că Nellie împărţea mîncarea lor tuturor mucoşilor nevoiaşi din Chandler. Nimănui nu-i trecea prin minte să mulţumească tatălui lor, care achita costul alimentelor, nici lui Terel că renunţa la ele, iar Nellie cheltuia banii familiei pentru alţii. Nu, toată lumea o vedea pe Nellie în rolul lui Lady Bountiful.

Acum, Nellie arăta ca eroina unei tragedii antice,

cu ochii ei mari, plini de tristeţe. Toţi o compătimeau, cuprinşi de milă. De ce, oare? întrebă Terel. Fusese pe cale să se mărite cu un bărbat foarte bogat – nu că Nellie l-ar fi meritat – şi, în cele din urmă, a făcut lucrul cel mai indicat, rămînînd în sînul familiei; aşa că de ce încerca, oare, să-i facă pe toţi ai ei să se simtă vinovaţi? Terel ştia că posomoreala lui Nellie avea drept scop pedepsirea ei, a lui Terel, dar nimeni nu-şi dădea seama de asta. Proasta aceea de Mae Sullivan spusese, ieri, că aproape se simţea înclinată să-i mărturisească lui Nellie adevărul despre domnul Montgomery, că nu sărutase alte femei din Chandler. „Cu excepţia mea", afirmase Terel şi, răsucindu-se pe călcîie, plecase de acolo.

De ce erau oamenii atît de proşti? se întrebă Terel. De ce nu vedeau că lui Nellie îi este mult mai bine în sînul familiei? Cine putea şti cum este, cu adevărat, acel domn Montgomery? Poate se purta brutal cu femeile. Poate era beţiv. Poate era un impostor şi, de fapt, nu era bogat. Poate că Terel o salvase pe Nellie de la o soartă mai rea decît moartea.

Oricum, reflectă Terel, acel bărbat nu mai trebuia s-o preocupe; obiectivul imediat era mătuşa Berni. Terel se considera ca fiind o moştenitoare ideală. Paris, Roma, San Francisco, se gîndi ea. Blănuri, bijuterii, case.

O privi din nou pe Nellie. Mai bine să o ţină

departe de Nellie pe mătuşa cea bogată, în cazul cînd şi aceasta făcea parte, eventual, dintre acei făcători de bine care s-ar fi lăsat impresionaţi de chipul trist al lui Nellie. Terel n-avea de gînd să piardă o avere, doar pentru că, momentan, Nellie era cam melancolică.

Cred că voi stabili nişte meniuri, îşi spuse ea. Nu trebuie să ne zgîrcim, cît timp este aici mătuşa Berni. Îi zîmbi lui Nellie, trecînd în revistă felurile complicate pe care voia să le ordone. Nellie nu va ieşi din bucătărie o săptămînă şi cum vizita mătuşii Berni dura doar trei zile...

Nellie era în bucătărie cînd auzi agitaţia produsă de sosirea mătuşii ei. Nu ieşi s-o salute, deoarece erau acolo atît Terel, cît şi tatăl lor. Îl auzi pe tatăl ei ridicînd vocea şi pe hamali icnind sub greutatea bagajelor cărate pe scări. Cam după o jumătate de oră, pregăti o tavă cu prăjituri tradiţionale de Crăciun, însoţite de o cană cu cidru fierbinte, pentru a le duce mătuşii ei. Tocmai cînd se pregătea să iasă, Terel dădu buzna înăuntru.

– A adus şase cufere cu haine, spuse ea pe un ton în care se amesteca spaima cu admiraţia. Are cel puţin cincizeci de ani, dar pe faţă nu i se vede un rid.

– Bravo ei.

– Da, poate. Terel luă o prăjitură şi o mestecă, gînditoare. Are ceva ce nu-mi inspiră încredere. Ceva în ochii ei.

– Poate că e singură. Nu spunea tata că trăieşte singură?

– Nu e vorba de singurătate, te asigur eu de asta. Este ceva ce nu înţeleg, în ochii ei.

Nellie deschise uşa bucătăriei.

– Îi duc o gustare şi vreau să-i dau bună ziua. Terel o urmă.

Berni sta în salon şi îşi netezea rochia de catifea. Îi plăceau aceste haine din epoca victoriană: fără fibre sintetice, cu multă broderie de mînă, cu desene complicate în textură. Ceea ce nu-i plăcea, era Terel. Nu-i trebuise mult lui Berni să observe că Terel îşi urmărea doar scopurile proprii. Berni o privise, zîmbise şi îşi spusese în gînd: Te aranjez eu, fetiţo, chiar şi fără să recurg la vrăji.

La intrarea lui Nellie în cameră, faţa lui Berni se îmblînzi, căci remarcase, imediat, bunătatea ce se citea pe chipul acesteia. Toate imaginile cu copilăria nefericită a lui Nellie îi trecură prin minte şi, fără să se gîndească prea mult, îi zîmbi cu căldură.

Terel, aflată chiar în spatele lui Nellie, observă acel zîmbet şi îşi promise să descopere ce semnificaţie avea. Nu-şi trădă, însă, pornirile războinice, în timp ce-i oferea mătuşii Berni prăjituri şi cidru de pe tava ţinută de Nellie. O oră mai tîrziu, Terel reuşi să plece, pe furiş, de acasă şi să-l găsească pe acel puşti oribil, care se autointitula Duke.

– Ei bine? îl întrebă pe băiat. Acesta refuză să vorbească, pînă nu primi un sfert de dolar. Ai su-

pravegheat hotelul, aşa cum ţi-am spus?

– Te cred, şi 'neaţa asta era un răvaş în cutia lui Montgomery. N-am văzut pe nimeni să-l pună, era doar acolo.

– Ai pus mîna pe el? izbucni ea, nerăbdătoare. Băiatul îi întinse nota pe care ea o citi repede. Era o invitaţie pentru prînz, la familia Grayson, şi era semnată de Nellie. Terel ştia, însă, că nu era scrisul surorii ei; nici textul nu era redactat în stilul ei. Boţi nota în mînă. Fără îndoială că fusese scrisă de mătuşa asta, Berni, dar cum descoperise legătura dintre Nellie şi Montgomery?

– Şi ea este ca toţi ceilalţi, mormăi Terel. Toţi se gîndesc la Nellie, nimeni la mine.

– Ce-i asta? întrebă băiatul.

– Nu-i treaba ta. Du-te înapoi şi continuă supravegherea.

Băiatul bodogăni ceva, apoi plecă, fluierînd, cu mîinile în buzunare.

În timp ce se îndrepta spre casă, Terel începu să-şi facă planuri. Nu ştia de ce venise acolo mătuşa asta, Bernie, şi ce urmărea, dar intenţiona să afle.

La întoarcerea lui Terel, mătuşa Berni era în camera de oaspeţi, întinsă pe pat, şi mînca ciocolată, citind unul din romanele lui Terel.

– Iată-te, draga mea, spuse Berni. Speram să te întorci repede. Vrei să mă ajuţi să despachetez?

– Nellie te va... începu Terel, apoi zîmbi, ra-

dioasă. Mai bine să le ţin despărţite pe astea două, se gîndi. Aş fi încîntată să te ajut, îi spuse.

Două ore mai tîrziu, Terel îşi ascundea cu greu furia. Nu o ajutase pe Berni, ci făcuse toată treaba, canonindu-se cu geamantanele, deschizîndu-le astfel ca acestea să formeze nişte mici dulapuri şi, în final, verificînd totul ca să vadă dacă nu era stricat ceva. Vederea rochiilor, doar, o făcuse pe Terel să-şi jure că va folosi orice mijloace ca mătuşa să-i lase ei totul; bijuteriile, însă, aproape au scos-o din minţi.

– Ce e asta? întrebă ea, ridicînd o vergea lungă, ce părea făcută din sticlă verde.

– Este o baghetă magică. Un smarald lung, spuse Berni.

Terel schiţă un zîmbet forţat, furioasă că Berni încearcă să-şi bată joc de ea. Este ceva suspect în treaba asta, se gîndi din nou.

Prînzul veni şi trecu, Berni fu mirată de lipsa lui Jace. Părea s-o placă sincer pe Nellie. Atunci, de ce nu acceptase invitaţia ei? Poate că o simplă notă nu era de ajuns; poate Jace dorea s-o vadă pe Nellie în persoană.

După prînz, Berni îi sugeră lui Terel să tragă un pui de somn.

– Ai lucrat din greu astăzi, ca să mă ajuţi. Meriţi puţină odihnă.

– Mă simt, într-adevăr, obosită, spuse Terel, căscînd. Cred că voi dormi puţin. Urcă la etaj, se aruncă

în pat îmbrăcată şi trase învelitoarea peste ea, în aşa fel încît să-şi ascundă hainele de zi. Zece minute mai tîrziu, auzi uşa deschizîndu-se încet, apăru Berni, care o privi cîteva clipe, apoi se retrase, închizînd fără zgomot uşa.

Berni coborî la bucătărie, unde Nellie pregătea deja cina, şi se aşeză de cealaltă parte a mesei.

– Noi, două, n-am prea avut timp să stăm de vorbă, nu-i aşa?

– Nu, spuse Nellie, încercînd să zîmbească, deşi numai de asta nu-i ardea.

Berni, odată în plus, se simţi vinovată. Din cauza ei, Nellie era condamnată să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului în bucătărie. Dacă nu s-ar fi amestecat, Nellie ar fi fost, probabil, chiar atunci, în luna de miere.

– Nellie, dacă ai avea o singură dorinţă, care ar fi aceea?

Jace, se gîndi Nellie, dar renunţă pe loc la această idee.

– Cred că aş dori ca familia mea să fie fericită.

– Adică, să primească ceea ce merită fiecare?

– Oh, nu! exclamă Nellie, apoi îşi dădu seama că asta nu suna prea bine. Vreau să spun că da, doresc să primească ceea ce merită, deoarece li se cuvin numai lucruri bune, n-aş vrea să fie nefericiţi.

– Foarte bine, spuse Berni. Aşa să fie. Vor primi ceea ce merită şi vor fi fericiţi cu ce vor obţine.

Pentru prima dată, după foarte mult timp, Nellie

schiţă un zîmbet sincer.

– Eşti foarte bună la suflet, nu-i aşa?

Berni privi în altă parte. Nimeni, înainte, nu-i spusese că este bună la suflet. Se întoarse spre Nellie.

– Vreau să-ţi cer o favoare. Am nişte prieteni al căror fiu vizitează oraşul Chandler. Poate ai auzit de prietena mea, La Reina, marea cîntăreaţă de operă.

– Da, desigur, deşi n-am auzit-o cîntînd.

– E divină, pur şi simplu divină. Fiul ei e în vizită în Chandler şi aş vrea să-l invit la cină, astă-seară, dacă eşti de acord.

– Bineînţeles că poţi să-l inviţi.

– Mă întrebam dacă ai vrea să-i faci tu invitaţia. Cred că e puţin cam timid.

– Aş fi încîntată să-l invit. Unde locuieşte?

– La Chandler House. Întreabă de Jace Montgomery. El... Nellie! Te simţi bine? Berni se grăbi spre celălalt capăt al mesei şi o ajută pe fată să se aşeze pe un scaun. Am spus ceva nepotrivit? Preferi să nu vină la cină?

– Nu e asta, este... este că domnul Montgomery şi cu mine...

– Aha, deci vă cunoaşteţi, nu-i aşa? Asta-i minunat. O ajută pe Nellie să se ridice şi îi luă şalul gros de lînă şi boneta de fetru din cuierul de la uşă. Apoi îi înfundă boneta pe cap, îi înfăşură şalul în jurul umerilor şi o împinse spre ieşire. Du-te şi invită-l la cină. Terel doarme, deci are tot confortul, iar tatăl tău lipseşte de acasă. Toată lumea este satisfăcută,

aşa că eşti liberă să pleci.

– Nu pot să-l invit, şopti Nellie.

– Nici pentru mine? Pentru draga ta mătuşă? întrebă Berni, rugătoare.

Nellie inspiră profund. Inima îi bătea cu putere.

– Foarte bine. Pentru tine. Ieşi pe uşă, în aerul rece, prevestitor de zăpadă, şi se îndreptă spre hotel.

Berni închise uşa şi zîmbi. Simplu, se gîndi ea. Aproape prea simplu. Jace, probabil, nu venise la prînz din cauză că nu primise nota, dar Berni ştia că Nellie este o persoană care îşi ia în serios răspunderile, aşa că, fără îndoială, va aştepta să-i înmîneze, personal, invitaţia lui Jace.

Se aşeză la masă şi începu să mestece biscuiţii făcuţi de Nellie, apoi pocni din degete şi ediţia de Crăciun, din 1896, a revistei *Vogue* îi apăru în mînă. Treaba asta, cu rolul zînei bune, este un fleac, îşi spuse ea. Probabil că, pînă pe la orele douăzeci şi două din acea noapte, îi va aduce, împreună, pe Jace şi Nellie. Poate îşi vor boteza primul copil cu numele meu, se gîndi ea şi surîse.

De cealaltă parte a uşii bucătăriei, Terel îşi strînse buzele într-o grimasă hotărîtă. Deci asta era. Mătuşa lor era o prietenă a mamei lui Montgomery. De aceea venise, pe neaşteptate, la Chandler. Venirea ei nu avea nici o legătură cu alegerea unei moştenitoare, dintre domnişoarele Grayson. Mătuşa Berni dorea ca fiul prietenei ei să se căsătorească cu

Nellie.

Şi să mă lase singură, se gîndi Terel. Nellie se va mărita cu un bărbat bogat, va părăsi oraşul ăsta îngrozitor, iar eu voi rămîne aici.

Păşind în vîrful picioarelor, ea traversă camera, apoi ieşi pe uşa din faţă, fără să facă vreun zgomot.

– Nellie! strigă ea, odată ieşită afară.

Încet, Nellie se întoarse spre sora ei.

– Credeam că dormi.

– Asta făceam, dar mi-a fost frică să te las singură cu ea.

– Cu mătuşa Berni?

– Da, cu ea. Nellie, instinctul îmi spune să mă feresc de ea.

– Pare, însă, atît de drăguţă. Nu cred...

– Nici cu bărbatul acela îngrozitor, care susţinea că te iubeşte, n-ai crezut că era ceva dubios.

Nellie îşi privi mîinile.

– Unde mergi? întrebă Terel.

– La... aaa... mătuşa Berni m-a rugat...

– Nu te-a rugat cumva să-l vezi? Vai, Nellie, e crudă. Este de neconceput! Cum poate face aşa ceva propriei sale rude, carne din carnea ei?

– Nu cred că s-a gîndit la ceva rău. Voia doar să-l invite la cină pe fiul prietenei ei.

– Şi îţi închipui că asta-i o simplă coincidenţă? Crezi că întîmplător ţi-a cerut să-l vezi pe bărbatul acela? Crezi că nu ştie toate detaliile sordide în legătură cu ceea ce ţi s-a întîmplat?

– Nu m-am gîndit la asta. M-a rugat să mă duc şi...

– Şi ai ascultat-o. Vai, Nellie, de ce nu iei hotărîri cu propriul tău cap? Spune-i că n-ai de gînd să te înjoseşti mai mult decît ai făcut-o. Spune-i adevărul despre el.

– Adevărul?

– Da, că a avut o comportare libertină cu tine, apoi a plecat şi te-a abandonat, că a făcut curte aproape fiecărei femei din oraş, că e un mincinos cînd afirmă că ţi-a scris, cît timp a fost plecat. Oh, Nellie, individul este un derbedeu. A dovedit-o în repetate rînduri, dar tu continui să alergi după el, aşa cum ai făcut-o şi în noaptea *Balului Recoltei.*

Nellie îşi frînse mîinile. Ştia că Terel afirmă aceste lucruri deoarece era îngrijorată din pricina ei, dar nu era mai puţin adevărat că spusele ei o făceau să se simtă îngrozitor.

– Foarte bine, Nellie, nu voiam să-ţi spun, continuă Terel, cu un suspin, dar domnul Montgomery al tău, în ultimele două zile, a ieşit la plimbare cu Mae. Îşi puse mîna pe braţul lui Nellie. Îmi pare atît de rău că suferi din cauza lui. Ştiu că ai impresia că ţii la el, dar o să-ţi treacă. Nu merită să verşi o lacrimă pentru el. Acum, că ai slăbit şi arăţi foarte prezentabilă, vom fi în măsură să-ţi găsim un soţ. Ted Nelson are nevoie de o nevastă şi e un om de toată isprava.

Ted Nelson era cu cel puţin cincisprezece ani

mai în vîrstă decît Nellie. Avea un grajd-pensiune pentru cai, la marginea oraşului, unde lucra împreună cu cei doi fii mai mari; despre el se spunea că e atît de prost, încît pe băieţii lui îi învăţau caii să scrie şi să citească. În oraş, nu se ştia exact – acesta fiind un subiect controversat – dacă vreunul din membrii familiei Nelson făcuse vreodată o baie.

– Ei bine, nu strîmba din nas, izbucni Terel. Toţi ştiu că Ted Nelson are, pe undeva, o comoară ascunsă. Dar dacă nu-ţi place, găsim pe altcineva. Poate ar trebui să căutăm în Denver. Acolo, nimeni nu-ţi cunoaşte reputaţia. Poate...

– N-o să-l invit, spuse Nellie, acoperindu-şi urechile cu mîinile. Nu-l voi invita la cină pe domnul Montgomery. Te rog, încetează.

– Foarte bine, spuse Terel, aspru. Nici nu ştiu de ce-mi fac atîtea griji. Uneori te comporţi ca şi cum eu aş fi o ticăloasă. O luă de braţ pe Nellie. Să mergem la patiserie, să luăm ceva de mîncare. Ai slăbit, într-adevăr, prea mult.

În acel moment, Nellie se simţea atît de înfometată, încît ar fi putut înfuleca întreaga patiserie – inclusiv rafturile, coşurile şi chiar firma de la intrare.

Din nou, Berni constată, cu mirare, absenţa de la cină a lui Jace Montgomery. Ea, în schimb, fu nevoită să participe la o cină lungă şi plictisitoare, să asculte flecăreala lui Terel, singura consolare dovedindu-se doar mîncarea delicioasă, pregătită

de Nellie. Îl observă pe Charles Grayson cum îi zîmbea fiicei mai tinere, iar din cînd în cînd cum se încrunta la Nellie.

Din cele văzute de Berni, viaţa lui Nellie nu se schimbase datorită faptului că slăbise. Atitudinea lui Charles şi a lui Terel faţă de ea – care fusese tratată totdeauna ca o servitoare – nu suferise nici o modificare notabilă. Culmea era că nici Nellie nu se schimbase, în ciuda siluetei sale ispititoare. Deşi acum arăta minunat, tot nu avea încredere în sine. Nellie nu-i încurarja pe tinerii care-i veneau în vizită, nu-i cerea familiei s-o trateze cu respect. Era aceeaşi Nellie dintotdeauna.

Berni simţi o strîngere de inimă, cînd se gîndi la această Nellie. Nu sînt prea grozavă ca zînă bună, îşi spuse ea. Poate ar fi trebuit să fac *Bibidi, Bobidi, Boo* şi să schimb dovlecii în caleşti. Nellie participase la bal cu al ei Făt-Frumos, dar numai pentru că altcineva îi adusese o rochie. Tot ce făcuse naşa ei, zîna, ieşise pe dos.

După cină, Berni se scuză şi se retrase în camera ei. Acolo, scoase globul de sticlă de la o lampă şi-l puse pe masă.

– Nu-i un glob magic de cristal, propriu-zis, dar altul nu am, spuse ea cu voce tare. Acum să văd ce se întîmplă.

Îşi mişcă mîinile deasupra globului, aşa cum văzuse că fac, în filme, toate ţigăncile şi, spre bucuria ei, începură să apară imagini. Aşteptă o clipă pînă

ce imaginile deveniră mai clare şi atunci văzu, succesiv, pe Terel vorbind cu băiatul acela, Duke, nota trimisă lui Jace în cutia de scrisori a acestuia, pe Terel luînd-o, citind-o şi apoi mototolind-o. O văzu pe Terel vorbind cu Nellie, care era în drum spre hotelul lui Jace.

Berni se rezemă de spătarul scaunului, cuprinsă, iniţial, de un sentiment de admiraţie. Terel era mult mai isteaţă decît îşi închipuise Berni. Aflase sau intuise cumva că ea voia să o ajute pe Nellie, reuşise să-i anticipeze intenţiile şi să le contracareze.

– Dacă treaba asta mai continuă, în două zile situaţia lui Nellie va fi chiar şi mai proastă.

Berni privi imaginile care se estompau în glob. Tare aş avea chef s-o înving pe Terel, fără să uzez de vrăji, se gîndi ea. Ar fi într-adevăr o performanţă, s-o păcălesc pe tînăra femeie dar, practic, nu am timp. Dispunea doar de trei zile ca să facă minuni pentru Nellie şi, acum, una din zile aproape trecuse.

Deci, se gîndi Berni, prima zi s-a terminat cu un scor egal. Să vedem ce se poate face în celelalte două zile rămase. Întîi de toate, avea nevoie de un plan.

Încercă să mişte din nas ca Samantha din serialul *Vrăjitoarea,* dar fără rezultat, aşa că, în loc de asta, îşi mişcă urechile. În toată viaţa ei pe Pămînt, nimeni nu ştiuse că poate să-şi mişte urechile.

În faţa ei apăru o tablă neagră şi o bucată de

cretă, pusă alături, gata de scris. Berni se aşeză mai bine pe scaun.

Punctul unu, se gîndi ea, iar creta începu să scrie:

Nellie crede că Jace a părăsit-o şi că flirtează cu alte femei.

Punctul doi:

Nu crede că Jace i-a trimis vreo scrisoare.

Şi punctul trei:

Simţămintele lui Jace sînt rănite deoarece crede că Nellie nu-i împărtăşeşte dragostea.

– Şi să ferească cerul, pe orice femeie care răneşte sentimentele unui bărbat, spuse ea. Acesta e în stare să plece şi să stea bosumflat cîteva sute de ani.

Creta ezită, apoi scrise foarte apăsat: *sentimente rănite.* Evident, creta vrăjită avea preferinţe masculine.

– În regulă, deci, ce altceva mai avem? Se gîndi la numele Terel şi Charles, iar creta le scrise ca titluri de coloană. Sub ele notă: *Nu pot să le stric confortul.*

– Ah, da, dar ei pot căpăta ceea ce merită dacă se declară satisfăcuţi cu cele primite. Charles îşi doreşte o casă curată, mîncare bună şi să cheltuiască, eventual, cît mai puţini bani. Creta scrise acestea sub numele Charles. Terel vrea pe cineva care să aibă grijă de ea, să-i ofere totul, chiar înainte ca ea să formuleze vreo cerere.

Cînd acestea fură scrise, Berni privi tabla. Cel mai evident lucru era să i se arate lui Nellie cît de puţin le păsa de ea celor doi, Terel şi Charles; Berni îşi aminti, însă, cît de afectată fusese, auzindu-l, din întîmplare, pe propriul ei tată spunînd că ea, Berni, nu este bună de nimic: „Nu se gîndeşte decît la toalete şi la cît de mulţi bani i-ar putea oferi cineva." Nu, nu voia să rănească pe nimeni în acest fel, cu atît mai puţin pe Nellie.

– Deci, ce pot face? şopti Berni.

Se rezemă de spătarul scaunului, mişcă bagheta şi începu să caute scrisorile trimise de Jace. Era fascinant să poată pătrunde în casele oamenilor, să vadă petrecîndu-se tot felul de lucruri stranii; de aceea, la un moment dat, aproape uită scopul pe care îl urmărea.

În cele din urmă, găsi scrisorile, ascunse în sertarul unui dulap, din casa unei femei sărmane. Evident că pe ea o plătise Terel ca să răspundă misivelor lui Jace.

Berni agită din nou bagheta şi, încîntată de propria ei isteţime, dădu scrisorile unei femei bătrîne şi cam ţicnite, întipărindu-i acesteia în minte o poveste complicată în legătură cu modul în care intrase în posesia lor. Bătrîna locuia împreună cu fratele şi cu fiica mai mică a acestuia care, după toate aparenţele, ar fi avut şi ea nevoie de o zînă bună.

– Îi vei duce scrisorile lui Nellie şi, după cîte o cunosc, va avea grijă de tine, spuse Berni.

Surîse şi privi la celelalte probleme subliniate. Tot ce-i mai rămînea acum de făcut era să pună la cale o întîlnire, undeva, într-un loc romantic, a celor doi îndrăgostiţi, Nellie şi Jace.

Era aproape de ziuă cînd Berni definitivă planul. Un lucru bun, atunci cînd eşti mort, se gîndi ea, e acela că nu ai deloc nevoie de somn. Se ridică şi se întinse, mişcă din urechi şi tabla dispăru. Planul fusese făcut şi intrase în acţiune. Trebuia doar să stea în expectativă, să vadă ce se întîmplă.

Capitolul 11

Nellie fu trezită din somn de zgomotul unor pietricele aruncate în fereastra ei. Deschise ochii în lumina cenuşie a zorilor, se ridică din pat şi se îndreptă spre fereastră. O tînără, mai degrabă o adolescentă, stătea în faţa casei, tremurînd în răcoarea dimineţii.

– Dumneata eşti Nellie Grayson?

– Da, răspunse Nellie. Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Trebuie să vorbesc cu dumneata. Poţi coborî?

Uimită, Nellie îşi puse un şal gros peste cămaşa de noapte, îşi încălţă nişte papuci, se grăbi să coboare pe scări şi îi deschise fetei uşa de la bucătărie.

– În cîteva minute fac focul şi-ţi dau o cafea.

– Nu, mulţumesc, nu am timp.

Nellie îi zîmbi încurajator, în vreme ce fata o privea.

– Vrei să-mi vorbeşti?

– O, da. De fapt, voiam doar să te văd, asta-i tot. Adică, voiam să văd cum arăţi. Din cauza scrisorilor.

– Ce scrisori?

– Acestea. Fata scoase un teanc gros de scrisori de sub şal şi i le înmînă lui Nellie. Toate erau de la Jace şi îi erau adresate ei.

– De unde le ai? şopti Nellie.

– Locuiesc afară din oraş – n-are importanţă unde anume – cu tata şi cu sora lui bătrînă şi cam sonată, mătuşa mea Izzy. Vezi, tata nu vrea să ştie nimeni că sora lui e nebună, deci pretinde că e teafără. Desigur că asta nu o face sănătoasă cu adevărat. Oricum, unul din lucrurile pe care tata o lasă pe mătuşa Izzy să-l facă este să ia corespondenţa de la poştă, cînd ne ducem în oraş. Nu ştiu cum a reuşit, prima dată – probabil a minţit, pentru că e o mincinoasă dibace – i-a spus prostului de băiat al poştaşului că ea e Nellie Grayson, aşa că acesta i-a dat mătuşii Izzy scrisorile dumitale. Ba chiar cred că a adăugat că sînt misive secrete, de aceea băiatul le ascundea şi nu le dădea decît mătuşii. Oricum, a pus mîna pe toate. Dacă nu i-aş fi făcut curăţenie, ieri, în cameră, nimeni n-ar fi aflat. Noaptea trecută, am vrut să mă aducă tata aici, să

ţi le dau, dar el voia să le ard. L-am minţit, i-am zis că le-am ars, dar primul lucru pe care l-am făcut în dimineaţa asta a fost să vin cu ele. Nu voiam să trezesc toată casa, am deşteptat-o întîi pe camerista voastră, care mi-a arătat camera dumitale.

Nellie ascultă istorisirea, luă scrisorile şi începu să se uite peste ele. Încet, se convinse că, într-adevăr, Jace îi scrisese, tot timpul cît fusese plecat, nu o părăsise.

– Scrisorile alea sînt importante, nu-i aşa? întrebă fata, încet.

Nellie căută un scaun şi se aşeză.

– Scrisorile sînt foarte importante.

Fata zîmbi.

– Mi-am închipuit eu. Ei bine, trebuie să plec, zise ea şi porni către uşă.

– Aşteaptă! Ai mîncat? Ce va face tatăl tău cînd va afla că nu l-ai ascultat?

Fata dădu din umeri.

– Îmi va trage cîteva. Nu mare lucru. Nu-i rău ca alţii.

Nellie înghiţi în sec.

– Cum te cheamă?

– Tildy, de la Matilda.

– Tildy, ţi-ar plăcea să lucrezi în casa asta?

– În casa asta frumoasă? întrebă ea, făcînd ochii mari.

– Da, şi te asigur că nimeni *nu-ţi va trage cîteva.*

Tildy reuşi doar să dea din cap, mută de bucurie.

– Deci, vino în prima zi după Crăciun, iar pînă atunci... voi vorbi cu tatăl meu.

Fata dădu aprobator din cap, cu ochii încă plini de mirare, apoi se retrase spre uşă.

– Mulţumesc, reuşi să şoptească, înainte ca Nellie să închidă uşa.

Nellie era total absentă; nu-şi dădea seama de frigul din încăpere, uită că trebuia să gătească pentru întreaga familie. Deschise scrisorile şi începu să le citească. Totul era acolo, întreaga dragoste a lui Jace şi un raport zilnic al modului în care vindea tot ce avea, pentru a se întoarce la ea, în Colorado. Vorbea de viitorul lor, împreună. Îi povestea despre familia lui. Citi despre activitatea lirică a mamei sale, despre munca grea a tatălui său care conducea *Warbrooke Shipping.* Îi scria despre fraţii lui şi rudele Taggert, din Maine. Într-o scrisoare se găsea o mică schiţă a unei orhidee australiene, desenată de mătuşa lui, Gemma. Îi scria despre bunicul Jeff şi despre muntenii care trăiau în California şi îi promitea să o ducă acolo, în luna de miere.

La a patra scrisoare, Nellie plîngea. La ultima, plîngea atît de tare, încît nu o observă pe Mae Sullivan, stînd în picioare, în faţa ei.

– Mae, spuse Nellie, tresărind. Nu te-am auzit bătînd la uşă.

– Uşa era larg deschisă.

– Curios, sînt sigură că am închis-o.

Nellie încercă să-şi şteargă ochii cu mîneca de la cămaşa de noapte, voind să pară că, de fapt, nu lăcrimase deloc.

– Vai, Nellie, se lamentă Mae, încercînd şi ea să plîngă, n-am putut dormi toată noaptea. Nu cred că voi mai fi în stare să dorm, pînă nu-ţi voi spune adevărul.

Nellie ascultă, într-o tăcere uluită, întreaga poveste narată de Mae; cum că aproape toate femeile din oraş erau, mai mult sau mai puţin, îndrăgostite de domnul Montgomery şi că, fie din gelozie, fie din supărare, i-au spus lui Nellie că fuseseră sărutate de acesta.

– Nu ni se părea normal, continuă să se vaite Mae. El nici măcar nu s-a uitat la vreo altă femeie din oraş. Tu l-ai cucerit înainte ca vreuna din noi să aibă şansa să încerce s-o facă. Şi atunci erai atît de grasă, încît ne-am închipuit că trebuie să fie nebun ca să te placă, deci am presupus că urmăreşte să pună mîna pe compania tatălui tău, de aceea îţi face curte. Nu puteam crede că te place cu adevărat. Vai, Nellie, îmi pare atît de rău pentru ce am spus. Domnul Montgomery nici măcar nu s-a uitat la altă femeie din oraş, cu excepţia ta.

Nellie, strîngînd la piept scrisorile, o privea uimită pe Mae. Singurul lucru la care se putea gîndi era răul imens pe care i-l provocase lui Jace.

– Mai bine să plec, conchise Mae. Sper că totul

va fi bine pentru tine. Sper să te măriţi cu el şi să trăiţi fericiţi. Se întoarse repede şi părăsi casa.

Nellie rămase pe loc. Ce putea face? Jace pleca chiar în acea zi.

Înainte de a se putea gîndi la altceva, Berni intră în bucătărie.

– Mi s-a părut că am auzit pe cineva. Privi la scrisorile lui Nellie. S-a întîmplat ceva? Ceva despre care ai vrea să vorbeşti?

– Nu... nu, răspunse Nellie. Nu era obişnuită să discute cu cineva despre problemele ei. Trebuie să pregătesc micul dejun.

– În cămaşa de noapte?

– O, nu, trebuie să mă schimb. Îi era greu să gîndească limpede.

– Nellie, spuse Berni, povesteşte-mi.

În clipa următoare, Nellie era aşezată la masă, istorisindu-i totul lui Berni.

– L-am judecat greşit. A fost totdeauna drăguţ cu mine şi eu am crezut despre el tot ce e mai rău. Cum de am putut să-l rănesc astfel?

– Toţi facem asta cu cei pe care îi iubim. Trebuie să te duci la el şi să-i explici totul.

– Nu pot.

– Nu este înjositor să-i spui celui de care eşti îndrăgostită că-l iubeşti. O parte din sentimentul de dragoste e formată şi din umilinţă. Trebuie...

– Aş face orice, aş spune orice ca să-l recîştig, dar nu pot părăsi casa. Trebuie să pregătesc micul

dejun şi astă-seară tatăl meu are nişte parteneri de afaceri la cină. Sînt obligată să...

– Să le asiguri confortul, nu-i aşa? izbucni Berni.

– Da, cred că da. Pare lipsit de sens, dar nu-i pot părăsi.

– Vor dormi, cît timp eşti plecată.

– Să doarmă? Tata nu doarme, niciodată, mai tîrziu de ora şapte.

– O va face astăzi. Ai încredere în mine.

Nellie îşi privi mătuşa, convinsă, dintr-o dată, că spune adevărul.

– Voi merge la el.

– Bravo. Îmbracă-te cu costumul de catifea albastră.

Lui Nellie îi trecu prin minte să întrebe de unde ştia Berni de costumul de catifea albastră, dar nu mai vru să piardă timpul. Dorea să-l vadă cît mai repede pe Jace.

Rămasă singură în bucătărie, Berni pocni din degete şi îşi schimbă cămaşa de noapte cu o frumoasă rochie din mătase de culoare ruginie. Broderia de la guler era executată manual. Se aşeză la masă şi, din nou, pocni din degete; apăru suplimentul lunar al revistei *People,* împreună cu o farfurie cu cornuri şi un bol cu cafea moca. Tot ce avea de făcut era să aştepte. Îndată ce o va vedea pe Nellie, Jace va uita totul şi, în curînd, vor răsuna clopotele de nuntă. Va mai avea cîte ceva de făcut cu Charles şi Terel, apoi treaba va fi terminată. Ar

trebui, în sfîrşit, să experimenteze camera *Fantezii* din *Bucătărie*. Dar în loc de baluri, ce-ar fi să încerce o aventură cu cowboy? El ar fi un cercetaş călare, iar ea o tînără şi curajoasă doamnă care vrea să-şi salveze tatăl sau fratele; cercetaşul nu acceptă s-o ia cu el, deoarece e femeie, şi atunci... Ei bine, oricum va trebui să încerce, cînd se va reîntoarce, varianta asta.

Cu o mînă tremurîndă, Nellie bătu la uşa camerei de hotel a lui Jace. Era cu sufletul la gură gîndindu-se la ceea ce trebuia să-i spună.

Jace deschise uşa; avea un chip plin de tristeţe, tristeţe care, la vederea ei, se transformă în mînie

– Ai venit să-mi spui la revedere? întrebă el, apoi se depărtă de ea. Era pe cale să-şi facă bagajele.

– Am venit să-mi cer scuze, spuse ea, intrînd în cameră. Ai avut dreptate întru totul. Eu am greşit.

– Da? Făcu el, punîndu-şi cămăşile în geamantan. Ai greşit cu ceva anume?

– Azi-dimineaţă, o fată mi-a adus scrisorile dumitale către mine. Se pare că mătuşa ei l-a minţit pe băiatul poştaşului, aşa că scrisorile i-au fost înmînate mătuşii, în loc să-mi fie date mie.

– Ce interesant, rosti el, fără ca, de fapt, să manifeste vreo urmă de interes.

– Iar în dimineaţa asta, Mae a venit să-mi spună că ea şi prietenele ei au minţit. N-ai încercat să... să le săruţi.

– Nu, n-am făcut-o, zise el, întorcîndu-se o clipă, pentru a o privi acuzator.

Nellie inspiră profund.

– Am venit să-mi cer scuze pentru tot ce-am spus şi chiar pentru ce am gîndit despre tine.

Se îndreptă spre ea şi inima lui Nellie aproape îşi opri bătăile, dar el continuă să meargă pînă la birou, de pe care îşi luă trusa de bărbierit.

– Şi acum, ce ar trebui să fac? Să afirm că totul e în ordine? Să te iert şi s-o luăm de la început?

– Nu ştiu, spuse ea, încet. Ştiu doar că te iubesc.

El se opri un moment, cu mîinile pe hainele din valiză.

– Şi eu te-am iubit, Nellie. Te-am iubit din prima clipă, dar nu sînt destul de puternic ca să mă lupt cu familia ta. Crezi tot ceea ce-ţi spun ei. Nu vreau să-mi petrec toată viaţa luptînd pentru o parte din tine.

– N-am ştiut, susţinu ea. N-am ştiut de scrisori.

Se întoarse s-o privească.

– N-ai ştiut nici de *Warbrooke Shipping,* nu-i aşa? Spune-mi, te-a convins tatăl tău să vii aici? Sau ai făcut vreun tîrg cu surioara ta cea lacomă? Dacă pui mîna pe *Warbrooke Shipping,* lor le vei da... Ce? O sută de rochii pentru Terel, noi vagoane de transport pentru tatăl tău?

Mătuşa Berni îi spusese să se umilească dacă e nevoie, dar Nellie nu mai avea de gînd să accepte

situaţia în care era pusă.

– Familia mi-a dorit numai binele. Nu voia să mă căsătoresc cu un om care a părăsit oraşul fără să-mi lase vreun mesaj sau cu unul care făcea, simultan, curte mai multor femei. Nu exista nici o dovadă că ai trimis scrisori sau că nu ai...

– Sărutat alte fete, completă el, furios. O dovadă exista. Cuvîntul meu. Ar fi trebuit să mă crezi. Ar fi...

– Da, ar fi trebuit, confirmă Nellie, înghiţindu-şi lacrimile. Dar n-am făcut-o. Nu sînt o luptătoare, domnule Montgomery, doream doar să fac ceea ce consideram că este corect pentru cei interesaţi, şi se pare că am eşuat. Îmi pare rău că te-am supărat.

– Scuzele sînt acceptate, spuse el, scurt. Şi acum, dacă nu te superi, trebuie să mai prind şi trenul.

Lui Nellie i se ridică un nod în gît, nod care ameninţa s-o înăbuşe. Nu putea vorbi. Dădu doar din cap, apoi părăsi camera, coborî pe scări şi ieşi din hotel. Se îndreptă spre casă, păşind ca în transă. Ca şi cum ar fi fost ucisă, ştia că viaţa ei se sfîrşise.

Berni era încă în bucătărie, citind revista *People,* cînd auzi uşa din faţă, deschizîndu-se. O aştepta pe Nellie, de braţ cu chipeşul ei cavaler, să vină alergînd în bucătărie. În loc de asta, auzi paşii grei ai lui Nellie, care urca la etaj.

– Şi acum, ce mai este? mormăi ea. Nici Antoniu şi Cleopatra n-au făcut atîta tevatură. Cu o pocnitură din degete făcu să dispară cafeaua, ciocolata şi revista, apoi urcă la etaj. Nellie sta, prăbuşită, pe pat. Părea că se află în pragul sinuciderii.

– Povesteşte-mi, spuse Berni, lingîndu-şi degetele.

Nellie nu-i răspunse, aşa că Berni mişcă din urechi.

– Spune că ar fi trebuit să-l cred, şopti Nellie.

– Ah, bărbaţilor le place ascultarea oarbă. Nellie, lasă-mă să-ţi dau un sfat, ce vine din partea cuiva care a cunoscut destui bărbaţi. Nu ştiu dacă ai auzit asta sau nu, se spune, însă, că un cîine este cel mai bun prieten pentru un bărbat, în timp ce diamantele constituie prietenele ideale ale unei fete. Cel mai bun prieten al bărbatului este cîinele deoarece asta vrea el să fie o femeie: un cîine. Doreşte o nevestică drăguţă, de preferinţă blondă, care să facă tot ceea ce doreşte el şi cînd are el chef. Îi spune: „Vino, hai să mergem" şi ea se ridică, dînd din coadă, şi-l urmează. Nu vrea ca ea să-i pună întrebări de felul: „Unde, cînd sau cum"? şi nu vrea nici ca ea să aibă păreri proprii. Femeia, la rîndul ei, a descoperit că poate avea încredere în ceva de genul diamantelor, pentru că acestea nu umblă noaptea şi nu-i spun, în permanenţă, cum ar trebui să se comporte.

Aceste cuvinte păreau să nu aibă nici un efect

asupra lui Nellie, aşa că Berni continuă:

– Nu înţelegi? Nu erai prietenul lui cel mai bun.

– Am alte obligaţii.

– Ştiu asta, dar ţine seama că încerci să-i vorbeşti logic unui om îndrăgostit. A fi îndrăgostit constituie o manifestare emoţională anormală pentru un bărbat; în aceste condiţii, nu poţi să-i impui să gîndească logic. Berni privi în jos, spre Nellie, care plîngea încet, cu capul în pernă, şi îşi dădu seama că nu se poate face înţeleasă. O femeie îndrăgostită, pentru prima oară, este plină de speranţă, ba chiar convinsă că, dacă va cuceri bărbatul respectiv, totul se va aranja în viaţa ei, niciodată nu va mai fi supărată sau singură, nu va avea vreodată pielea brăzdată de riduri. Dragostea ar urma să rezolve toate problemele. Berni ştia că nu era de nici un folos să-i spună lui Nellie cîteva adevăruri. Adevărul n-are nimic de-a face cu dragostea.

– Ei bine, zise Berni, îmi pare rău că lucrurile nu s-au aranjat. Poate e mai bine să-l uiţi.

– Niciodată nu-l voi putea uita. A fost atît de bun cu mine, iar eu l-am tratat îngrozitor. Acum mă urăşte, şi o merit.

Berni ar fi dorit să-i vorbească lui Nellie despre sex, să-i spună cum să-şi folosească frumuseţea şi puterea de atracţie pentru a-l cuceri pe Jace, dar era evident că n-ar fi înţeles, niciodată, asta. Nellie nu ştia cum să obţină ceea ce dorea.

În acea dimineaţă, după plecarea lui Nellie la Jace, îşi considerase sarcina încheiată, fără să fi evaluat exact cît de jignit se simţea Jace. Era momentul să pună în aplicare *Planul Doi*. Închise ochii şi făcu cîteva opţiuni şi redistribuiri de persoane.

– Nellie, în momentul de faţă nu mai trebuie să te gîndeşti la acest bărbat. A trecut pe aici reverendul Thomas şi te-a rugat, prin intermediul meu, să-i faci un serviciu.

– Nu pot, spuse Nellie, cu capul în pernă. Trebuie să am grijă de familie.

– Ei, tatăl tău şi Terel au plecat deja.

Nellie se întoarse s-o privească pe Berni.

– Au plecat? Dar au astăzi musafiri. Trebuie să pregătesc de mîncare.

– Nu astăzi. Sînt plecaţi toată ziua, deci eşti liberă.

Nellie se smiorcăi. Nu stătea în obiceiul familiei să plece de acasă, pe neaşteptate.

– Unde s-au dus?

– La Denver. Tatăl tău a primit o telegramă prin care investitorii săi îl chemau să-i întîlnească în Denver, deci a plecat acolo. Şi Terel l-a însoţit.

– Terel, la o întîlnire de afaceri a tatei?

– Greu de crezut, nu-i aşa? Este, totuşi, ceea ce a afirmat, că vrea să-şi ajute tatăl în relaţiile cu clienţii săi. Între noi fie vorba, bănuiesc că asta are legătură, de fapt, cu hotărîrea ei. Berni îi arătă un

ziar din Denver. Uită-te în pagina şase.

Nellie suspină, se ridică, luă ziarul şi-l deschise.

– *Special pentru Ajunul Crăciunului,* citi ea. *Orice articol de îmbrăcăminte se va vinde la jumătate de preţ, numai astăzi.* O privi pe Berni. În orice magazin?

– În toate, aşa că vei fi liberă tot restul zilei. Ce-ar fi să mergi să-l vezi, din nou, pe domnul Montgomery?

Lacrimile o podidiră iarăşi.

– Nu pot. Nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Berni suspină.

– Din nefericire, ai, probabil, dreptate. Aşa că, poate, ar fi mai bine să faci ce te-a rugat reverendul.

– Nu cred că am chef să văd pe cineva. Aş prefera să stau în casă, azi.

– Desigur. Înţeleg. Inimile sfărîmate au nevoie de mult timp pentru vindecare. În plus, probabil că acei copii n-au nevoie de nimeni. După Crăciun, se va găsi cineva să aibă grijă de ei. Se ridică. Plec şi te las singură.

– Ce copii?

– Ce vrei să spui cu „ce copii"?

– Copiii care n-au nevoie de nimeni.

– Oh, aceia. Nimic deosebit, doar nişte copii orfani. Reverendul acela chipeş spunea că sînt sin-

guri, într-un loc denumit... Cum îi zicea? Journey?

– Journada? Oraşul acela fantomă, pe cale să se prăbuşească?

– Acela este. Spunea că acei copii sînt singuri şi flămînzi. Poate vor găsi de mîncare, poate nu. Nu-i problema ta. De ce nu stai în pat şi eu îţi voi aduce o tavă cu ceva? Sînt foarte îndemînatică în ale bucătăriei. Eu...

– Copiii sînt singuri? Fără hrană?

– Aşa spunea el. Ce zici de nişte ciocolată fierbinte? Sau poate...

– Mă duc la ei, spuse Nellie, ridicîndu-se din pat.

– Nu cred că ar trebui s-o faci. La urma urmei, sînt doar nişte plozi. Cui îi pasă dacă flămînzesc sau nu?

– Mie îmi pasă. Ştii unde stau, în Journada?

– Într-una din colibe. Nellie, nu poţi merge acolo singură.

– Trebuie. Copiii nu pot fi lăsaţi singuri. Bănuiesc că tata a luat trăsurica, aşa că voi fi nevoită să închiriez una.

Berni suspină, încercînd să-şi ascundă un zîmbet.

– Dacă eşti hotărîtă să mergi, poţi lua trăsura mea.

– Nu te deranjează lucrul ăsta?

– Nu, desigur că nu. O să pregătesc un coş cu mîncare, în timp ce tu vei lua trăsura de la grajduri.

Îndată ce Nellie ieşi din casă, Berni scoase din cufăr bagheta magică de smarald şi o agită deasupra patului. Apăru un coş mare.

– Acum, ce să fie de mîncare? murmură ea. Agită din nou bagheta şi făcu să apară o pereche de pui fripţi, înveliţi în slănină şi umpluţi cu ciuperci, alături de cîteva pungi cu fructe uscate. Pierdu o grămadă de vreme cu completarea felurilor de mîncare şi alegerea vinului. Adăugă o faţă de masă din damasc, farfurii din porţelan de Limoges şi tacîmuri din argint. Rezemîndu-se de spătarul scaunului şi sorbindu-şi cafeaua, completată din belşug cu coniac, aşeză toate lucrurile în coş. Desigur că nu încăpeau, aşa că vrăji puţin coşul, făcîndu-l mai mare, apoi săvîrşi o altă vrajă spre a-l uşura, deoarece cîntărea peste patruzeci şi cinci de kilograme. Nu vor remarca nimic, spuse ea. Îndrăgostiţii cred, cel mai adesea, că totul este o vrajă. Răsunetul unui clopot îşi închipuie că se produce datorită lor, iar faptul că un coş mic conţine o cantitate uriaşă de mîncare, nu-i surprinde.

Direcţionă coşul şi-l făcu să zboare prin aer, înaintea ei, şi îl apucă doar cînd Nellie intră în cameră. Nellie pregătise trăsurica şi era gata de plecare, să salveze copiii flămînzi.

– Noroc, strigă Berni în urma lui Nellie, în timp ce aceasta se depărta. Berni se întoarse în salon, îşi scoase bagheta şi o agită prin aer. Peretele din

fund al salonului dispăru şi în locul lui apăru gara. În faţa casei de bilete stătea Jace Montgomery.

– Îmi pare rău, domnule, spuse casierul. Aţi pierdut trenul.

– Să-l pierd? Dar am venit cu cincisprezece minute mai devreme.

Casierul privi ceasul de pe perete, apoi ceasornicul său de buzunar.

– Este adevărat. Se încruntă. Nu ştiu ca trenul să fi plecat vreodată mai devreme. Mai tîrziu, da, dar niciodată mai devreme.

– Cînd pleacă următorul tren? întrebă Jace, răstit.

– Este... Casierul se întrerupse, privind orarul plecărilor. Curios! De obicei, este cîte un tren la fiecare treizeci de minute, azi, însă, aveţi unul abia peste patru ore. Îl privi pe Jace şi ridică din umeri. Poate pentru că azi e Ajunul Crăciunului.

– Halal Crăciun! mormăi Jace. Apucă valiza şi porni înapoi spre hotel. Ceea ce intenţiona să facă, era să se îmbete, atît de rău, încît să nu-şi mai amintească vreodată că a fost în Chandler, Colorado.

Berni agită bagheta şi Jace dispăru. Mai mişcă bagheta şi o văzu pe Terel, într-un magazin din Denver, ciorovăindu-se cu o femeie agresivă, pentru o bluză de mătase. Vînzătoarele păreau gata să cadă din picioare de oboseală, în timp ce încercau

să servească sute de femei care se îmbulzeau la tejghele.

– Cred că am exagerat cu vînzările, spuse Berni şi agită iar bagheta, pentru a cerceta o stradă din Denver. Acum, dragă Terel, să vedem ce putem găsi pentru tine? Pe cineva, pe care să-l meriţi şi să te facă fericită.

Scrută strada pînă dădu cu ochii de o căruţă veche. În ea, în spate, erau şase copii, trei dintre ei bătîndu-se de mama focului. Pe capră şedea un fermier voinic, murdar, însă chipeş, care ignora vînzoleala copiilor.

– Ei, ei, oare cine eşti tu? întrebă Berni. Întinse mîna prin aer şi prinse o imprimantă de calculator. *John Tyler,* citi ea, *treizeci şi doi de ani, văduv, cu şase copii gălăgioşi şi analfabeţi. Creşte porci. Foarte sărac, va fi totdeauna sărac. Bun la suflet. Foarte viril.*

Berni privi din nou bărbatul, care tocmai cobora din căruţă.

– Nu-i rău, nu-i rău deloc. Privi copiii. Erau frumuşei, chiar dacă erau la fel de murdari ca porcii pe care-i creşteau. Exact de ceea ce are nevoie Terel. Cineva de care să aibă grijă, în afară de ea însăşi. Cîţiva ani de gătit, curăţat şi spălat o vor ajuta să dobîndească un anumit simţ al măsurii.

Mişcă bagheta şi scena se secţionă la mijloc. De o parte, Terel, de cealaltă, John Tyler.

– În regulă, copii, spuse Berni, băgîndu-şi o bucată de ciocolată în gură. Întîlniţi-vă şi îndrăgostiţi-vă. Nu numai atît. Vă veţi îndrăgosti nebuneşte, cu pasiune, pentru totdeauna. Aţi priceput?

Agită bagheta şi Terel scăpă bluza la care se uita şi porni spre uşa magazinului, în timp ce John Tyler, reîntors de la băcănie, se îndreptă către Terel.

– Terel Tyler, murmură Berni. Ar fi putut fi mai rău.

Mişcă din nou bagheta, de această dată cu gîndul de a avea grijă de Charles. Fusese dintotdeauna un zgîrie-brînză, atît de grijuliu să nu cheltuiască bani, încît aproape că îşi obligase fiica la o adevărată sclavie.

Berni îl observă pe Charles la întîlnirea de afaceri, îl urmări cum priveşte, cu atenţie, ce comandau, pentru prînz, interlocutorii săi. Ea ghici că-l îngrozeşte nota de plată.

– Ceea ce-i trebuie, este cineva care să-l ajute să-şi cheltuiască banii.

Pentru Charles, Berni găsi o văduvă drăguţă, în jur de patruzeci de ani, o femeie care considera discuţiile despre bani drept o impoliteţe şi care nu înţelegea existenţa unei strînse legături între numeroasele ei rochii scumpe şi faptul că, la moartea lui, soţul ei o lăsase fără un sfanţ.

– Îndrăgosteşte-te, Charles, ordonă Berni şi îşi

agită bagheta. Am avut grijă de ei. Să vedem, acum, ce face Nellie. Mişcă bagheta şi o văzu pe Nellie ajungînd în vechiul orăşel Jourdana. Urma să caute clădirea în care se găseau copiii, aşa că Berni mai avea destul timp la dispoziţie.

Agită bagheta deasupra ei înseşi şi se pomeni îmbrăcată într-un costum din catifea neagră, ce se purta, îndeobşte, la plimbare, cu o pălărioară cochetă pusă pe-o parte. În momentul cînd ajunse la uşa din faţă a casei Grayson, pocni din degete, pornind o ploaie cu tunete şi fulgere, însoţită de un vînt puternic.

Berni păşi afară şi primi în faţă un şuvoi de apă rece.

– Asta-i ridicol, murmură ea. Pocni din degete şi, în zona de deasupra ei, ploaia se opri. Fără să se ude, ajunse la hotelul lui Jace. În jurul ei, lumea se lupta cu vîntul şi ploaia, fără să remarce că ea păşea într-o zonă calmă şi perfect uscată. Cîteva persoane, privind de la ferestre, o văzură pe Berni călcînd numai în locuri uscate, dar îşi închipuiră că sînt victimele unor halucinaţii.

Berni ajunse la Chandler House tocmai cînd Jace Montgomery dădea pe gît cel de-al şaselea pahar cu whisky.

– Dumneata eşti Jocelyn Montgomery? întrebă Berni, privindu-l cum stătea aşezat la masă. Erau singurele persoane în bar, la acea oră din zi.

Chiar pe jumătate beat cum era, Jace făcu o grimasă la auzul numelui.

– Jace, rosti el.

– Mama dumitale mi-a spus numele Jocelyn.

El privi în sus, spre ea.

– O cunoaşteţi pe mama?

– Destul de bine. Cînd i-am anunţat vizita mea aici, la rude, m-a rugat să-ţi transmit şi dumitale salutări. Voiam s-o fac de ieri, dar eu... eu... Berni începu să plîngă şi nu mai fu în stare să vorbească.

Într-o clipă, Jace fu în picioare şi o ajută să se aşeze.

– Îmi pare rău, doamnă. Aş putea să vă ajut cu ceva?

– Sînt doar foarte îngrijorată, spuse Berni, suspinînd într-o batistă frumos brodată. E vorba de nepoata mea. A plecat pe furtuna asta să ducă mîncare unor copii orfani şi nu s-a întors încă. Sînt atît de neliniştită din cauza ei.

– Mă voi duce la şerif, să trimită cîţiva oameni s-o caute. Ştiţi unde s-a dus?

– Într-un loc numit Journada. S-a pierdut şi asta numai din cauza mea. Nu există nici un copil acolo. Copiii sînt, de fapt, la Coronado Mine. Am încurcat numele. Spaniola mea n-a fost niciodată prea bună.

Jace o bătu, liniştitor, pe umăr şi ea putu să-i simtă mirosul de whisky din respiraţie. De fapt, nu era un miros neplăcut. Petrecuse şi ea unele mo-

mente interesante, cu bărbaţi care miroseau la fel. Îl privi pe deasupra batistei. Păcat că nu-i mai rămînea decît o zi şi jumătate; păcat că trebuia să se comporte cum nu se poate mai corect. Jace Montgomery era un bărbat foarte sexy.

– Şeriful o va găsi. Mă duc la el chiar acum. Dădu să iasă din încăpere, dar se opri în pragul uşii şi o întrebă: Cum o cheamă pe nepoata dumneavoastră?

– Nellie Grayson.

Jace rămase nemişcat cîteva clipe, clipind des.

– Nellie e singură, afară, pe furtuna asta? Începu să ridice vocea. Ai trimis-o pe Nellie în nenorocitul acela de oraş fantomă?

– A fost un accident. Am încurcat numele. Spaniola... Nu mai adăugă nimic deoarece Jace nu mai era acolo.

Berni se aşeză mai bine în scaun, luă paharul cu whisky al lui Jace şi-l dădu pe gît. Îşi rezemă picioarele de alt scaun, apoi îşi scoase bagheta din mica ei poşetă (la rigoare, bagheta se putea plia) şi o agită. În faţa ei apăru Jace, pătrunzînd în grajd, aruncînd şaua pe un armăsar mare, negru (Berni suspină la vederea animalului, un cal demn de un erou) şi plecînd în galop. Ea diviză imaginea şi, concomitent, o văzu pe Nellie rătăcind printre colibele din Journada.

Nu peste multă vreme, Jace ajunse acolo şi

Berni suspină, cu anticipaţie, la gîndul scenei romantice ce urma să se deruleze. Numai că scena nu avu loc. Cei doi se adăposteau sub o boltă plină de crăpături.

– Ce naiba faci aici? strigă la ea Jace.

– Am venit să hrănesc nişte copii înfometaţi, răcni, la rîndul ei, Nellie.

– Nu există nici un copil aici. Nebuna aia de mătuşă a ta a încurcat oraşele. Trebuie să te întorci cu mine la Chandler. Lipsa ta, pe o astfel de vreme, i-a pricinuit multă îngrijorare mătuşii tale.

Ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Nellie să-l urmeze, se întoarse şi dădu să plece, dar, cînd privi înapoi, ea stătea în acelaşi loc.

– Ţi-am spus că trebuie să te întorci.

– Nu, răspunse Nellie. Nu mă întorc.

– Cum?

– Nu merg nicăieri cu tine.

Jace (ca şi Berni, care-l observa) rămase cu gura căscată.

– Acum şi-a găsit să-şi manifeste personalitatea, mormăi Berni, nevenindu-i să creadă.

– Nu poţi rămîne aici, pe o astfel de furtună. Colibele astea stau să se prăbuşească în orice moment.

– Şi ce importanţă are lucrul acesta pentru tine? răcni Nellie, la el. Nu însemn nimic pentru tine.

În cîteva secunde, Jace străbătu distanţa care-i

despărţea şi o apucă de umeri, cu chipul crispat de mînie.

– Ai fi putut fi totul pentru mine, ai preferat, însă, să rămîi cu familia ta.

– Nu sînt un cîine, domnule Montgomery, să te urmez orbeşte. Îmi iubesc familia şi, desigur, îi acord mai multă încredere decît dumitale. Nu-i normal să dau crezare familiei mele şi nu unui străin?

– Nu sînt un străin. Sînt... Se opri.

– Ce eşti?

– Nimic, răspunse el, lăsînd braţele să-i cadă şi făcînd un pas înapoi. Trebuie să te întorci cu mine.

– Nici vorbă de aşa ceva. Sînt o persoană matură. Am venit aici singură şi mă pot întoarce fără ajutorul dumitale.

– Cred, într-adevăr, că o poţi face, spuse Jace, privind-o aspru. Bună ziua, domnişoară Grayson. Poate ne vom mai întîlni. Se întoarse şi se pregăti să iasă de sub boltă.

– Încremeniţi! răcni Berni şi imaginile rămaseră nemişcate ca într-un instantaneu fotografic, cu Nellie de o parte a bolţii şi Jace de cealaltă parte. În viaţa mea n-am văzut doi oameni mai încăpăţînaţi, mormăi ea. Ştiu că niciodată cărările dragostei nu sînt drepte, dar ce se întîmplă aici e pur şi simplu ridicol. Să mă gîndesc puţin. Îi privi pe cei doi, stînd sub boltă, şi ploaia căzînd de sus, apoi zîmbi. Care sînt cele mai sexy cuvinte, într-un roman de dragoste? Îşi îngroşă vocea şi rosti: Mai bine ne-am scoate de pe noi hainele astea ude. Se pare că vom sta aici toată noaptea.

Berni zîmbi maliţios, apoi pocni din degete. Apăru un castron imens, plin cu floricele de porumb, făcute cu unt din abundeţă. Se rezemă de spătarul scaunului.

– Daţi-i înainte copii. Sînteţi de capul vostru. Dacă, de aici încolo, nu o puteţi scoate la capăt cu propriile voastre mijloace, nu meritaţi ca povestea voastră să aibă un sfîrşit fericit.

Capitolul 12

Jace se întoarse auzind ţipătul lui Nellie. Capătul bolţii unde stătea aceasta dispăruse. Se prăbuşise datorită ploii, iar Nellie nu se mai vedea. Din două salturi, ajunse la locul prăbuşirii şi o zări pe Nellie dînd din mîini şi din picioare, într-o baltă adîncă, plină cu apă murdară, de ploaie. Fără să ezite, sări şi el înăuntru.

– Nellie, eşti teafără?

– Da, reuşi ea să răspundă, înghiţind apă şi sufocîndu-se; apoi izbuti să se agaţe de el.

Balta era adîncă, dar nu prea mare ca suprafaţă, aşa că, din două bătăi de braţe, ajunse cu ea la mal. O apucă de talie şi o ridică din apă pe marginea cărării noroioase.

– Să plecăm de aici, strigă el, după ce, la rîndul lui, ieşi pe mal. Ploaia îl lovea direct în faţă. Îi puse, protector, un braţ pe după umeri şi începură să alerge spre vechile grajduri, unde el îşi adăpostise calul şi ea şareta.

Chiar în momentul cînd ajungeau acolo, un fulger puternic spintecă cerul, urmat de un tunet asurzitor. Calul lui Jace se ridică în două picioare, imitat fiind de cel de la şareta lui Nellie; apoi cei doi cai se smulseră din legături şi porniră în galop, în noapte.

Jace o trase pe Nellie lîngă el, ferind-o din calea lor.

El rămase, o clipă, privind după cai. Nu numai că-şi legase calul, dar ştia, cu siguranţă, că zăvorîse şi uşa grajdului. Uşa nu părea atît de putredă şi şubrezită încît să poată fi ruptă, fără dificultate, de un cal.

Un tremur al lui Nellie îi atrase atenţia asupra ei. Ţinînd-o încă pe după umeri, o conduse spre o casă veche, pe jumătate dărîmată, dar care avea un coş, ceea ce presupunea existenţa unui cămin în care să se poată face focul.

Înăuntru era strînsă o provizie de lemne de foc şi, după ce controlă coşul, să nu fie înfundat, Jace aprinse focul cu ajutorul unei grămezi de surcele şi hîrtie uscată. În cele din urmă, reuşi să-l facă să ardă ca lumea şi se întoarse spre Nellie. Ştia că e ud şi că-i este frig şi observă că Nellie avea buzele vinete.

– Ai altceva cu care să te schimbi? întrebă el. Ai ceva în şaretă?

– Nu... nu ştiu, răspunse Nellie. E cabrioleta mătuşii Berni.

– Mă duc să văd. Ieşi în ploaie, alergă la grajduri şi caută în şaretă. Găsi un şort mic şi coşul cu mîncare. Stînd aplecat deasupra lui, ca să-l apere de ploaie, îl aduse în casă. Nellie tremura şi mai rău. El îngenunche şi mai aruncă lemne în foc, apoi deschise coşul şi scoase faţa de masă.

– Nu prea sînt şanse să se oprească ploaia şi, pînă mîine dimineaţă, nu pot căuta caii. O privi. Poate ar fi bine să-ţi scoţi hainele astea ude. Te poţi înveli cu asta.

Tăcută, Nellie luă faţa de masă şi se duse în cel mai îndepărtat colţ al camerei. Avea mîinile atît de îngheţate, încît cu greu reuşi să-şi descheie nasturii rochiei. Continuă să se uite la el, la spatele lui lat, aşa cum stătea îngenuncheat în faţa focului. Nu înţelegea de ce fusese, mai devreme, atît de furioasă pe el, dar o enervase insinuarea că ar fi fost interesată de banii lui. Dacă ar fi ştiut că o iubeşte, ar fi trăit cu el în cea mai nenorocită cocioabă din America.

Cînd rămase în cămăşuţă şi pantalonaşi, avu unele reticenţe în a-i scoate, dar erau reci şi lipicioşi. Îl privi pe Jace şi mîinile începură să-i tremure şi mai tare, de data aceasta, însă, nu din cauza frigului. Cu degete nesigure îşi scoase şi restul de

haine, apoi îşi înveli trupul gol cu faţa de masă. Îşi desfăcu părul, lăsîndu-l, greu şi ud, să-i cadă pe umeri.

Se întoarse în faţa focului şi se opri, o clipă, în spatele lui Jace.

– Şi ţie ţi-e frig, spuse ea, încet.

– Mă simt bine, răspunse el, cu o urmă de ostilitate în voce.

Ce spusese, oare, mătuşa Berni, despre bărbaţi? se întrebă Nellie, mirată. Atunci nu i se păruse logic, dar acum îşi reaminti ceva despre faptul că Jace n-o considera ca fiind cea mai bună prietenă a lui. Avea dreptate: ea nu fusese prietena lui.

Se aşeză pe podea, foarte aproape de el.

– Ce mai e cu piciorul fratelui tău?

– Foarte bine, răspunse, răspicat, Jace, fără s-o privească.

– Mamei tale i-a trecut răceala? Cîntă din nou?

– Da, şuieră el cuvîntul. Toţi cei de acasă sînt bine. Se întoarse şi-o privi ostil. Şi vor fi bucuroşi să mă vadă din nou. Cei de acasă au încredere în mine. Nu mă consideră un mincinos.

Nu mai putea să-i suporte privirea. Se uită din nou spre foc.

– Am greşit, şopti ea. Ţi-am spus asta. Am încercat să te cred, dar nu-mi puteam închipui că doreşti una ca mine. Îl privi iarăşi. Şi încă nu pot crede astea. Ai putea avea orice femeie. De ce ai dori o fată bătrînă ca mine? Nu sînt atrăgătoare, am

părăsit şcoala la paisprezece ani, n-am nimic deosebit.

– Mă faci să mă simt bine, spuse el, încet, şi se aplecă spre ea ca şi cum ar fi vrut s-o sărute, apoi se retrase. M-ai făcut să mă simt bine. Am crezut că sentimentul este reciproc, dar m-am înşelat. Cred că ţi-ai închipuit că mă iubeşti, în ciuda faptului că eram un ins oarecare, doritor să pună mîna pe banii tatălui tău.

– Este adevărat, zise ea. După *Balul Recoltei,* după ce am auzit atîtea lucruri îngrozitoare despre tine, m-am dus la biroul tatei să te văd. Chiar gîndind ce e mai rău despre tine, te-am iubit. A fost o bucurie să descopăr că sînt îndrăgostită de un bărbat onorabil.

O clipă, el păru că vrea să se apropie de ea, apoi renunţă.

– Unul bogat, vrei să zici. Spune-mi, a pregătit tatăl tău vreun contract care să aibă în vedere *Warbrooke Shipping?* De asta ai slăbit? Aţi crezut, tu şi familia ta, că puteţi pescui mai uşor un peşte mare, cu o rîmă slabă?

– Cum îndrăzneşti? protestă Nellie, cu respiraţia tăiată. N-am ştiut despre banii tăi decît la întoarcerea ta, după ce m-ai părăsit.

– Nu te-am părăsit! Se ridică în picioare, fulgerînd-o cu privirea. Am primit o telegramă, prin care eram anunţat că tata era foarte bolnav. Presupun că trădătoarea aia mică de soră-ta a trimis-o.

Nellie se ridică la rîndul ei.

– Las-o în pace pe sora mea. Terel mi-a fost un adevărat suport moral. În toate acele luni cît ai lipsit, fără un cuvînt de la tine, eu...

– Ţi-am scris. Ţi-am scris despre toate. Mi-am vîndut întreaga avere ca să pot fi împreună cu tine şi tu m-ai gonit din casa voastră.

– Şi tu mi-ai dat trei zile de gîndire şi, cînd am venit la tine, m-ai dat afară, strigă şi ea, la rîndul ei. Poate vreuna din celelalte femei ale tale şi-ar fi părăsit familia în trei zile, dar eu n-am putut. Te-aş fi urmat oriunde.

– Ha! Nu poţi s-o laşi singură, nici măcar o zi, pe iubita ta soră. Eşti ca un prizonier în casa lor. Găteşti pentru ei, faci curăţenia pentru ei, îi adori. Şi de ce? Ce-ţi dau ei, în schimb? Nu vor să te mărîţi şi să-i părăseşti, deoarece n-ar mai găsi o servitoare ca tine.

Vorbele lui erau mult prea aproape de adevăr. Se întoarse şi ochii i se umplură de lacrimi. El făcu un pas spre ea, dar nu o atinse. Faţa de masă îi alunecase de pe umerii care se cutremurau de suspine.

– Nellie, îmi pare rău, rosti el, încet. M-a durut, mai mult decît pot spune, constatarea că nu-mi împărtăşeşti dragostea. Poate am fost răsfăţat, nu ştiu. Am mai fost îndrăgostit, înainte, doar o dată, de Julie, şi ea m-a iubit, la rîndul ei. Niciodată n-au existat îndoieli că ne iubeam. Julie avea încredere în

mine, ea...

– Şi familia ei o cunoştea pe a ta?

– Desigur, am crescut împreună.

– Familia mea nu te cunoştea. Erai un străin pentru noi şi tu... tu acordai atenţie unei femei căreia nici un bărbat din oraş nu-i aruncase vreodată o privire şi, cu atît mai puţin, nu-i făcuse curte. Tu...

– Ăsta-i lucrul cel mai de neînţeles, spuse Jace, ridicîndu-şi vocea. Ce naiba se întîmplă în oraşul ăsta? Sînt încîntat că bărbaţii din oraş te-au păstrat pentru mine, dar trebuie să fie orbi sau proşti. Eşti de departe cea mai drăguţă fată din oraş, eşti isteaţă, amuzantă şi femeia cea mai de dorit pe care am văzut-o de ani de zile.

Nellie se întoarse să-l privească.

– Tu eşti cel orb. Eu sînt bătrînă, sînt grasa Nellie Grayson, bună numai pentru gătit, călcat şi...

O luă în braţe şi o sărută.

– Eşti făcută să iubeşti şi să fi iubită. De ce nu văd ei asta?

– Îmi pare bine că n-au văzut, şopti ea, aproape de buzele lui. Dacă m-aş fi măritat cu altcineva, nu te-aş fi întîlnit.

O ţinu lipită de el şi mîinile-i rătăciră pe trupul ei, pînă cînd Nellie abia mai putu respira.

O lăsă brusc din braţe.

– Uite... ăăă... va fi o noapte lungă. Poate ar trebui să mîncăm ceva şi să dormim puţin.

Nellie îl privi şi ştiu ce ar fi dorit să facă. Ar fi vrut

să facă dragoste cu el. Poate, din cauza propriei ei nerozii, pierduse unica şansă de a se mărita şi de a avea o casă a ei, dar n-avea de gînd să reteze această ocazie, de a petrece o noapte cu bărbatul iubit. Nu intenţiona ca mîndria sau prejudecăţile s-o împiedice să-şi îndeplinească dorinţa.

Îi zîmbi şi mută coşul mai aproape de foc. În timp ce privea în interiorul coşului, îizise, în treacăt:

– O să te îmbolnăveşti în hainele acelea ude. Mai bine scoate-le. O să te îmbraci cu şortul. El nu răspunse şi ea nu-l privi, dar îl auzi îndreptîndu-se spre colţul cel mai depărtat al camerei.

Nellie tremura în timp ce scotea, pe rînd, pachetele cu mîncare din coş. Unele articole nu le putea identifica. La fund, erau trei sticle cu vin, una de şampanie, plus cîteva pahare de cristal. Se miră cum de nu se spărseseră, cînd, de partea cealaltă a coşului, îi apăru, în cîmpul vizual, piciorul gol al lui Jace. Privi încet în sus, spre pulpele musculoase şi coapsele masive, apoi spre şortul minuscul din jurul şoldurilor. Nu văzuse pînă atunci un bărbat dezbrăcat şi, la vederea pieptului larg, sculptural, al lui Jace, i se uscă gura.

Se aşeză pe podea cu o bufnitură.

– Oh, vai, şopti ea. Oh, Doamne!

Spre marea lui surpriză, Jace simţi că roşeşte.

– Eu, ăăă, ăăă... e ceva bun de mîncare acolo?

Nellie continua să-l privească şi să înghită în sec. Nu-şi închipuise că un bărbat dezbrăcat poate fi atît

de frumos.

– Şampanie, spuse el, aplecîndu-se să ridice sticla. Îi scoase repede dopul, se aşeză şi umplu două pahare, apoi, pe deasupra coşului, întinse unul dintre ele lui Nellie.

– Pentru ce să bem? întrebă el.

– Pentru dragoste, şopti ea, cu privirea aţintită asupra trupului său.

– Oh, Doamne, Nellie, spuse el, cu un geamăt, apoi, cu un gest rapid, împinse coşul din cale şi fu lîngă ea. Nu mai pot aştepta pînă în noaptea nunţii. Te-am dorit din prima clipă cînd te-am văzut. O sărută pe gît. M-am comportat atît de corect! Mi-am ţinut mîinile acasă, dar nu mai pot suporta, în continuare, această tortură. Te rog, şopti el.

– Învaţă-mă, murmură ea, în timp ce-i săruta urechea. Învaţă-mă totul.

Nu-i răspunse, continua s-o sărute pe gît, în vreme ce mîna lui îi dezgolea umerii. Odată aceste ultime vestigii de îmbrăcăminte înlăturate, îl simţi lipindu-se de ea, simţi, pe rotunjimile catifelate ale trupului ei, apăsarea aspră a corpului său atletic. Îşi plimbă şi ea, cu teamă, cu reţinere, mîinile, pe trupul lui gol, îi mîngîie spatele musculos.

– Nellie, şopti el, înainte ca gura să-i coboare pe sînii ei.

Nu pot fi descrise, în cuvinte, senzaţiile ce le încerca în această experienţă erotică, inedită pentru ea. Că acest bărbat, care o învăţase atît de multe

lucruri, care-i făcuse cel mai mare dar dintre toate, cel al dragostei, îi oferea acum această minunată, această divină bucurie fizică, era aproape mai mult decît putea ea să suporte.

Instinctiv, îşi arcui trupul spre el, în timp ce limba lui descria cercuri pe sînul ei. Mîna îi coborî de-a lungul trupului ei, mîngîind-o, atingîndu-i pielea mătăsoasă. Apoi se mută în interiorul coapselor ei, strîngînd-o, frămîntînd-o, făcînd-o să încerce senzaţii ce nici nu şi-ar fi închipuit că există.

Se rostogoli de cealaltă parte a trupului ei. Nellie îl privi în lumina slabă a focului, cu ochii pe jumătate închişi, plini de dorinţă. Buzele lui pline erau uşor întredeschise. Îi atinse buzele, plimbîndu-şi uşor degetele pe ele, apoi îşi coborî mîna pe gîtul lui, pe piept, pe şolduri şi pe coapse, cît de departe putu ajunge.

Ea închise ochii şi îl luă în braţe, iar el trecu deasupra ei. Nellie nu era sigură de ceea ce face, dar instinctul, dorinţa şi dragostea, toate acestea, combinate, o făcură să vină în întîmpinarea lui.

Cînd o pătrunse prima dată, ea scoase un geamăt de durere, dar la mişcarea lui de retragere, ea răspunse strîngîndu-l în braţe.

– Nu mă părăsi, murmură ea.

– Niciodată.

El se purtă cu blîndeţe, întrerupînd din cînd în cînd ritmul şi aşteptînd ca ea să se adapteze acestor noi senzaţii şi emoţii.

– Nellie, eu... rosti el, apoi fu orbit de pasiune. O rănea, fără îndoială, dar această forţă crescîndă din el, această pasiune mistuitoare îi atingeau cele mai intime fibre ale femeii din ea, făcînd-o să-i răspundă, să-şi ridice coapsele ca să-l primească.

Odată cu efortul lui final, îi înconjură trupul cu picioarele şi îl trase mai aproape şi mai adînc în ea. Voia să-l aibă cu totul.

Jace rămase o clipă nemişcat, cu corpul acoperit de sudoare.

– Te-a durut?

– Nu, răspunse ea, minţind doar pe jumătate.

– Nellie, aveam de gînd să aştept. Aveam de gînd să aştept, pînă am fi avut la dispoziţie un pat, într-un apartament elegant de hotel şi...

Ea îi puse degetele pe buze.

– Sînt mai mult decît fericită. Chiar dacă aş rămîne doar cu amintirea aceasta şi mi-ar fi de-ajuns. Îmi voi aminti, totdeauna, noaptea asta. Cînd voi fi singură acasă, eu...

– Singură? Se îndepărtă de ea. Acasă? Ce e asta, şantaj? Înseamnă că încă îi preferi pe ei, mie?

– Credeam că te întorci în Maine. Azi de dimineaţă îţi făceai bagajul.

Trecu o clipă lungă pînă să se liniştească, apoi, lungit lîngă ea, o luă în braţe.

– Presupun că aş fi ajuns pînă la Chicago, înainte de a mă hotărî să vin înapoi. Nu pot trăi fără tine. Toată familia mea – mătuşi, unchi, veri – toţi

rîdeau de mine, văzîndu-mă atît de bolnav de dragoste, cînd eram acasă. Singurul meu gînd era să mă întorc la tine.

Îşi lipi obrazul de pieptul lui gol.

– Eu am mîncat. Am fost atît de nefericită, încît am înghiţit kilograme de mîncare. Prăjituri întregi. Plăcinte. Într-o zi, am mîncat o pulpă întreagă de porc, friptă.

El îşi plimbă palma de-a lungul trupului ei, a abdomenului plat şi a coapselor zvelte şi se încruntă.

– Ce ţi s-a întîmplat? Ai rămas jumătate din cîtă erai.

– Nu chiar jumătate. Nu ştiu. Am slăbit din zi în zi. Nu mă placi aşa?

– Cred că o să mă obişnuiesc, dar nu m-ar deranja dacă ai mai pune ceva carne pe tine.

Ea îi zîmbi.

– Înainte, toţi bărbaţii mă considerau grasă. Ei...

– Grasă? Arătai grozav. Nu că acum n-ai arăta bine, dar... Nellie, te iubesc oricum ai fi. Atîta timp cît nu vei fi ca acele femei care abia se uită la mîncare. Nu pot suporta asta. Femeile trebuie să rîdă, să mănînce şi să se bucure de viaţă. Îi surîse. Ar trebui să fie cum ai fost tu, atunci, la familia Everett, cu toţi copiii aceia.

– Vorbeşte-mi de femeile pe care le cunoşti, care rîd, mănîncă şi cîntă.

O trase spre el şi-i povesti cum crescuse într-o casă enormă, veche, din Maine, plină de femei di-

namice şi fericite, care veneau să cînte împreună cu mama sa.

Îi povesti despre lungile prînzuri, cu mese care se îndoiau sub greutatea bucatelor, şi despre femeile ce mîncau ore întregi, bîrfind despre cine se culca, cu cine, şi care, apoi, se apucau să cînte. Discutau în contradictoriu asupra modului în care ar fi trebuit cîntată o anumită arie. Tatăl lui, Ring, trona în capul mesei, în chip de judecător. Le obliga pe femei să repete la nesfîrşit aria, apoi îi spunea fiecăreia că a cîntat-o perfect. Doamnele se prefăceau ofensate, dar, în fond, erau încîntate să aibă, ca auditor admirativ, un bărbat atît de chipeş.

– Din cortegiul lor de admiratori, făceai parte şi tu?

– Am fost îndrăgostit de fiecare dintre ele. Mi-au plăcut vocile, temperamentele, pretenţiile lor. M-au atras sînii lor mari şi şoldurile lor largi. Mi-a plăcut dragostea lor de viaţă. Ele mîncau, beau, iubeau şi urau cu pasiune.

– Nu sînt sigură că sînt la fel... la fel de pătimaşă ca acele femei!

– Îţi iubeşti atît de mult familia, încît erai gata să renunţi la mine pentru ea.

Era convinsă că el nu-şi dădea seama cît de orgolios părea.

– Nu era un sacrificiu prea mare. Erai un funcţionar, fără un chior în pungă, din biroul tatălui meu.

– Am acceptat să mă angajez la tatăl tău, ca să fiu aproape de tine. Nu am vrut să-mi îngrădesc libertatea de mişcare, dar un om îndrăgostit face tot felul de prostii.

Îi strînse braţul la pieptul ei.

– Te-ai întors pentru mine. M-am îndoit de tine şi îmi pare rău. Nu o voi mai face.

– Vrei să pleci cu mine?

– Te voi urma oriunde. Îţi voi fi la fel de credincioasă ca un... ca un cîine.

La auzul acestor cuvinte, el izbucni în rîs.

– Ce ai să faci dacă surioara ta îţi va spune, de pildă, că am răpit copiii de la şcoala de duminică?

– Aş putea crede, dacă ar fi vorba de cei de la cor, nu de la şcoala duminicală.

O strînse cu putere.

– Nellie, răspunde-mi. Te joci cu întreaga mea viaţă.

Undeva, în adîncul fiinţei ei, ea încerca o uşoară teamă. În ultima vreme, avea sentimentul ciudat că familia exercita asupra ei un fel de constrîngere psihică, constrîngere care o împiedica să-i părăsească. Cel puţin, atîta timp cît familia mai avea nevoie de ea.

– Nellie, rosti Jace, ca şi cum ar fi avertizat-o.

– Terel are nevoie de mine. Simţi că el începe să se înfurie. Poate putem să-i găsim un bărbat. Cîţi fraţi ai?

El se relaxă la această glumă.

– Nu destui, pentru surioara ta. Ar putea...

Nellie se răsuci în braţele lui şi-l sărută.

– Se stinge focul şi mi-e foame. Am putea mînca şi, eventual, să facem din nou dragoste. E posibil oare?

El îi muşcă uşor lobul urechii.

– Cred că voi fi în stare să mă descurc.

Se depărtă de ea şi o privi cum se înveleşte din nou cu faţa de masă.

– Răspunde-mi sincer: într-adevăr, nu te-a deranjat anticiparea asta, a nopţii nunţii?

– Va fi o nuntă? întrebă ea, încet.

– Îndată ce voi putea stabili data. Adică, dacă eşti de acord şi, avînd în vedere chinurile prin care m-ai făcut să trec, desigur că va trebui să fii de acord.

– Da, spuse ea, cu ochii luminaţi de fericire. Da, mă voi căsători cu tine, voi naşte copiii tăi şi te voi iubi mereu.

El îi sărută mîna.

– Asta-i tot ce vreau de la tine – trupul, sufletul şi mintea ta. Te vreau toată.

– Şi ce primesc, în schimb?

– Toată dragostea mea. Contrar opiniei generale, din acest oraş, nu iubesc decît o singură femeie, într-o perioadă de timp dată.

– La fel de credincios ca un diamant? întrebă ea, cu o sclipire maliţioasă în ochi.

El zîmbi, apoi, întinzîndu-se, ajunse pînă la haina

lui udă. Căută în buzunarul interior şi scoase o cutiuţă.

– Apropo de diamante... Deschise cutiuţa ca să-i arate inelul cu diamant. Pentru tine, spuse, încet. Dacă mă vrei. Pe mine, cu furiile şi gelozia mea.

– Vei fi al meu, cu sau fără inel, cu sau fără bani. Îl privi cu dragoste. Într-adevăr, nu mă interesează banii tăi. Pe tine te iubesc.

– Ştiu asta. Dă-mi mîna.

Îi puse inelul în deget şi o sărută uşor.

– Acum, în legătură cu noaptea aceea a nunţii, insinuă el, trăgînd-o încet spre podea.

Au făcut dragoste, au mîncat enorm, au făcut din nou dragoste, au mîncat iar. Spre dimineaţă, au adormit îmbrăţişaţi, obosiţi, dar fericiţi.

O puternică rază de soare, strălucind printr-o fereastră spartă, o deşteptă pe Nellie. Se ridică brusc.

Jace, încă pe jumătate adormit, întinse mîna şi o trase spre el.

– Trebuie să plec, zise Nellie, încercînd să scoată faţa de masă de sub Jace, ca să se acopere; era însă prea voinic ca să-l poată mişca.

– Nellie, o chemă el, cu un ton care o ispitea să revină în braţele lui.

Se depărtă de el şi merse spre locul unde erau îngrămădite hainele ei. Erau încă jilave şi reci, dar se îmbrăcă în ele cît putu de repede.

Jace se întoarse pe burtă şi o privi.

– Gata cu luna de miere?

Se opri, o clipă, să-l admire cum stătea întins, cît era de lung – avea un metru şi optzeci şi cinci de centimetri –, trupul lui bronzat contrastînd puternic cu albul pînzei de damasc a feţei de masă, care rămăsese prinsă sub el; se simţi îndemnată să-şi dezbrace din nou hainele şi să alerge spre el; se stăpîni însă.

– Trebuie să plec, ai mei vor fi îngrijoraţi din cauza mea.

– Îngrijoraţi, mai degrabă, de soarta micului lor dejun, mormăi Jace, în surdină, ca să nu fie auzit de Nellie. Ceva, ce-i spusese noaptea trecută, îl făcu să se reţină. Îl întrebase, atunci, dacă ar fi crezut un Montgomery mai degrabă decît o rudă. Indiferent cum erau tatăl şi sora lui Nellie, aceştia constituiau familia ei şi era normal să le dea crezare.

– Mă duc să caut caii, spuse Jace şi, în silă, se ridică în picioare şi începu să se îmbrace. O mai fi ceva mîncare pe aici? întrebă el, în timp ce deschidea coşul. Mai era multă mîncare, de parcă nici nu fusese atinsă. Coşul ăsta-i fără fund.

– Aşa se pare, răspunse Nellie, privind peste umărul lui. El o strînse în braţe, iar ea continuă: Poate e numai impresia mea, dar totul pare mai frumos ca niciodată.

– Sînt de acord, spuse el, sărutînd-o.

Nellie fu prima care se desprinse din îmbrăţişare.

– Trebuie să mă întorc acasă.

Jace oftă şi îi dădu drumul.

– Dacă pot găsi caii.

În acel moment, îi răspunse un nechezat de afară, deschise uşa şi văzu cei doi cai, aşteptînd în noroi, ca şi cum s-ar fi pregătit de plecare.

– M-a părăsit norocul, rosti Jace, cu năduf, făcînd-o pe Nellie să chicotească.

În cîteva minute, şareta fu pregătită şi calul său legat în spatele ei. Îndată ce urcară în ea, buna dispoziţie îi părăsi. Amîndoi se temeau de ceea ce îi aştepta la casa Grayson, din Chandler.

Berni îi salută de la uşă. La început, fu îngrijorată la vederea feţelor lor lungi, temătoare că nu-şi rezolvaseră diferendele. (Berni încetase să-i observe după intrarea lor în colibă şi, în loc de asta, îşi folosise bagheta magică pentru a-şi urmări foştii prieteni din secolul douăzeci.) Cînd le văzu degetele înlănţuite, îşi dădu seama că neliniştea lor era provocată, de fapt, de iminenţa întîlnirii cu Terel şi Charles.

– În sfîrşit! exclamă Berni. Nellie, s-a întîmplat un lucru de necrezut!

– Tata şi Terel sînt bine? întrebă Nellie, posomorîtă, strîngîndu-i mîna lui Jace.

– Mai mult decît bine. Priveşte telegrama asta de la tatăl tău.

Nellie citi telegrama de două ori, înainte de a

ridica ochii.

– Terel a făcut o escapadă?

– Se pare că s-a îndrăgostit fulgerător de un fermier şi s-au căsătorit, în aceeaşi noapte. Nu se mai întoarce, nici măcar să-şi ia hainele; vrea să-i fie împachetate şi trimise. De altfel, şi tatăl tău se căsătoreşte cu cineva. Doreşte să rămînă în Denver, pînă la nuntă.

Nellie rămase nemişcată, mută de uimire.

– Eşti liberă, Nellie, liberă, spuse Berni.

Jace se încruntă.

– Ştii, e ceva necurat în toată treaba asta. Ieri a fost balta aceea adîncă în care a căzut Nellie, azi aceasta dispăruse, spuse el. Şi caii care au fugit, deşi îi încuiasem chiar eu în grajd. Şi apoi coşul acela fără fund, cu mîncare. Şi acum asta. Cre...

Berni îşi miji ochii spre el.

– N-ai auzit niciodată vechea zicală: *Calul de dar nu se caută la dinţi?* Nellie e liberă de toate obligaţiile ei familiale, liberă să se mărite cu tine. Pui la îndoială asta?

– Nu, doar că... Se opri şi zîmbi. Ai dreptate. Nu-mi mai pun nici o întrebare. Ei bine, Nellie, ce-ai zice să te măriţi cu mine, săptămîna viitoare?

– Da, spuse Nellie, încet, abia începînd să realizeze că era, într-adevăr, liberă. Oh, da, mă voi mărita cu tine. Se întoarse spre Berni. Vei rămîne la nuntă, nu-i aşa?

– Nu pot. Mi-am îndeplinit misiunea şi, în plus,

am o întîlnire. Zîmbi. O întîlnire cu Paradisul.

– Pleci?

– Chiar acum.

– Dar nu poţi, tu...

– După cinci minute de la plecarea mea, nici nu vă veţi mai aminti de mine. Nu, fără proteste. Vă aveţi unul pe altul acum. N-aveţi nevoie de o mătuşă bătrînă şi iscoditoare, în preajma voastră.

Nellie o sărută pe Berni pe obraz.

– Voi avea, totdeauna, nevoie de tine. Eşti tare bună. Se plecă spre urechea lui Berni. Nu ştiu ce ai făcut, dar noaptea trecută este opera ta. Îţi mulţumesc. Îţi voi mulţumi toată viaţa pentru inima ta generoasă.

Aceste cuvinte avură o semnificaţie deosebită pentru Berni. Nimeni nu o considerase, vreodată, generoasă, dar nici nu meritase, înainte, acest epitet.

– Mulţumesc, şopti ea, apoi îşi înălţă capul. Trebuie să plec. O privi pe Nellie. Alte dorinţe, pentru viitor?

– Am tot ce doresc, afirmă Nellie, apropiindu-se de Jace.

– Eu am o dorinţă, spuse Jace, privind spre Nellie şi amintindu-şi de prima lui soţie, care murise în timp ce năştea. Sper să avem o duzină de copii sănătoşi, iar mama lor să aibă parte numai de naşteri uşoare.

– S-a făcut, rosti Berni, apoi se ridică pe vîrfurile

picioarelor şi-l sărută pe Jace, pe obraz. Vei avea toţi copiii doriţi şi naşterea lor va fi uşoară. Se întoarse şi urcă la etaj. În capătul scărilor se opri şi privi în jos, spre cei doi îndrăgostiţi, îmbrăţişaţi pătimaş. Berni nu făcuse niciodată ceva care să-i fi produs o mai mare plăcere, ca unirea acestor doi tineri. Suspină uşor, îşi şterse o lacrimă, apoi spuse: Ghidează-mă sus, Scotty, şi dispăru din casa Grayson, ca şi din memoria membrilor ei.

Bucătăria

Pauline era acolo, s-o salute pe Berni; zîmbea.

Berni, îmbrăcată din nou în hainele de înmormîntare, pierdu cîteva clipe ca să se acomodeze cu atmosfera ceţoasă a *Bucătăriei,* după despărţirea de Nellie şi Jace.

– M-am descurcat bine, nu? Ai crezut că nu pot s-o fac, dar am izbutit să mă descurc.

– Ai fost la înălţime, spuse Pauline, zîmbind veselă. În special, ai acţionat foarte bine că n-ai făcut-o pe Nellie să-şi urască familia. I-ai fi putut arăta cît de egoişti erau, în realitate.

Berni se simţi puţin stînjenită de laude, chiar dacă îi făceau plăcere.

– Exista destulă ură şi gelozie. Nu era nevoie să le răspîndesc şi mai mult, murmură ea.

– Te-ai comportat, într-adevăr, admirabil. Acum,

vrei să trecem la *Nivelul Doi?*

Gîndul lui Berni era la Nellie.

– Cred că da. Începu să meargă în spatele Paulinei, apoi se opri. Pot să văd ce s-a întîmplat cu Nellie? Aş vrea să fiu sigură că este bine.

Pauline dădu afirmativ din cap şi se îndreptă spre *Camera de vizionare.* Odată aşezate confortabil, ecranul din faţa lor începu să se limpezească.

– E Crăciunul 1897, precizã Pauline. Un an după data la care ai plecat, iar Jace şi Nellie sînt căsătoriţi de un an.

Ceaţa se risipi şi Berni putu vedea casa Grayson, împodobită de Crăciun şi plină de lume.

– Cine sînt?

– Rudele lui Jace, venite tocmai din Maine. Terel cu soţul, Charles cu noua lui soţie şi familia Taggert din Chandler. Pauline zîmbi. Nellie încă nu ştie, dar e însărcinată cu al doilea copil. Ea...

– Sst, spuse Berni. Vreau să văd eu însămi.

Chandler, Colorado

Crăciun, 1897

– Cînd va fi gata casa cea nouă? îl întrebă Ring Montgomery, tatăl lui Jace, pe Charles Grayson, care stătea la capătul opus al divanului. În timp ce vorbea, întinse mîna după unul dintre copiii Tyler –

care alerga cu toată viteza prin casă – îl prinse de umăr şi-i aruncă o privire dojenitoare, înainte de a-i da drumul.

– Încă trei luni mai durează, răcni Charles, încercînd să acopere hărmălaia.

El şi soţia lui locuiau la Denver, pînă cînd vechea casă Fenton urma să fie renovată după gustul nevestei sale. Îl costa toţi banii pe care-i avea, dar merita să o vadă fericită. Nu-l interesa cît de mult cheltuia. Îţi place la Chandler?

– Foarte mult. Ring, spre deosebire de Charles, nu părea deranjat deloc de zgomotul făcut de unsprezece copii şi paisprezece adulţi. Într-un colţ, Pamela Taggert cînta tare la pian, în timp ce Jace şi mama lui exersau un duet de Crăciun, pe care urmau să-l cînte, la biserică, în acea seară. Iei cam slab nota aceea, fiule, spuse Ring, peste capetele a patru copii cu feţele murdare.

Cum Dumnezeu putea auzi ceva, Charles nu era în stare să priceapă. Cu o oră mai devreme, drăguţa soţie a lui Charles se scuzase şi urcase la etaj ca să stea puţin întinsă. Charles ar fi dorit să facă acelaşi lucru.

– Oare copiii ăia au voie să mănînce porcăriile acelea? întrebă Charles.

Ring privi la cei trei ştrengari din colţ, doi dintre ei, copiii lui Kane Taggert, unul, al crescătorului de porci, Tyler.

– Puţină murdărie n-a stricat nici unui copil, din

cîte ştiu eu, totuşi, Hank, spuse el nepotului său de doisprezece ani, vezi ce bagă în gură copiii aceia.

Hank făcu o grimasă, deloc încîntat să plece de lîngă verii săi, Zachary, de optsprezece ani, şi Ian Taggert, aproape bărbat la douăzeci şi unu de ani. Hank era la acea vîrstă ingrată, nici bărbat, nici copil. Îndatoritor, Hank luă trei gîndaci din mîinile copiilor, gest însoţit de urletele de protest ale acestora.

– Du-i afară, ordonă Ring, făcîndu-l pe Hank să bombăne.

– Voi doi, de ce rîdeţi? întrebă Kane pe fiul său Zachary şi pe vărul său Ian. Ieşiţi afară şi aveţi grijă de copii.

Băieţii încetară să rîdă de Hank, înşfăcară cîte un copil şi părăsiră salonul.

– Ei, ce spuneai? întrebă Ring pe Charles.

– Casa ar trebui să fie gata în cîteva luni, dar... Se întrerupse la hohotele sonore de rîs scoase de Kane şi Rafe Taggert, care stăteau împreună cu John Tyler, în pragul scărilor.

– Johnny, scumpule, spuse Terel, dintr-un colţ al camerei, unde stătea lungită pe un şezlong, parcă mi-e sete. Adu-mi un pahar cu limonadă.

Charles remarcă felul cum John Tyler şi trei dintre copiii lui murdari se îmbulziră, care mai de care, să-i aducă lui Terel, de la bucătărie, ceea ce dorea. Căsătoria lui Terel cu acest fermier sărac îl lăsase

perplex pe Charles, pînă cînd îi văzu împreună.

Familia Tyler, săracă şi incultă, se simţise onorată şi privilegiată s-o primească pe Terel în sînul ei şi o trata ca pe o regină. Ea trîndăvea, mîncînd ce găteau ei pentru ea, purtînd ceea ce munca lor îi dădea posibilitatea să îmbrace şi, din cînd în cînd, catadicsea să zîmbească radios cîte unuia dintre ei. Se părea că era destul, ca să-i satisfacă pe toţi. John şi copiii nu lăsau impresia că se sinchiseau de faptul că ei umblau îmbrăcaţi în haine rupte şi uzate, pe cînd Terel purta numai mătăsuri. Charles o văzuse pe Terel lăsînd, în chip de recompensă, pe unul din copii să-i atingă rochia. Pentru el, asta n-avea nici un sens, familia Tyler părea, însă, perfect fericită.

Charles îi zîmbi lui Ring în aşa fel încît să-l facă să înţeleagă că o continuare a conversaţiei era imposibilă.

– Ce zici de asta? îl întrebă Jace pe tatăl său, după ce sfîrşi alt cîntec.

– Sună puţin fals, în a patra măsură, dar e mai bine, răspunse Ring. Îşi privi soţia, ca întotdeauna, cu ochii plini de dragoste. Tu, draga mea, ai fost perfectă.

Maddie îi trimise o sărutare pe vîrful degetelor şi îşi puse partitura pe pian.

– Cred că nepotul meu plînge, îi spuse ea fiului ei, înalt şi frumos, făcînd semn cu capul spre un leagăn în care erau doi bebeluşi în vîrstă de cîteva luni, fiecare.

– Acelá este al meu, zise Kane şi ridică, îndemînatic, un bebeluş pe care-l adăposti în căuşul braţelor.

– Cred că cel pe care l-ai luat este al meu, susţinu Jace, în timp ce lua în braţe celălalt copilaş, care începuse şi el să ţipe.

Kane răsuci copilaşul, ce şi-l cocoţase pe un umăr, şi-i privi babeţica. Al treilea copil al său era o fată, iar acesta era băiat. El şi Jace schimbară copiii.

Maddie rîse, îi mulţumi lui Pam pentru acompaniamentul la pian şi se îndreptă spre bucătărie. Acolo, Nellie, Houston şi o fată, Tildy, erau băgate pînă la coate în făină, sosuri şi umplutură pentru friptura de curcan.

– Vrei să ne ajuţi? o întrebă, zîmbind, Houston.

– Evident că nu, răspunse Maddie, cu o uşoară ridicare din umeri. Maddie îşi cultiva atît de mult timp imaginea de primadonă, încît cineva ar fi putut crede că nu văzuse niciodată interiorul unei bucătării.

Nellie, arătînd radioasă şi fericită, cum se şi simţea, de altfel, îi spuse:

– Va trebui, atunci, să ne cînţi ceva, ca să-ţi meriţi cina.

Maddie rîse. Îşi îndrăgise nora de îndată ce o cunoscuse.

– Foarte bine. Şi ce anume? *Noapte liniştită?*

Sau ceva mai puţin sezonier? Luă un fursec dintr-un coş şi-l băgă în gură.

Nellie şi Houston se priviră cu ochii umezi. Una dintre cele mai mari voci ale Americii se oferea să le cînte orice, la alegere.

Houston inspiră adînc.

– *Aria clopoţeilor* din *Lakmé,* şopti ea, ştiind că aria lui Delibes va pune în valoare vocea superbă a lui Maddie.

Maddie îi zîmbi lui Houston, apoi spuse, încet:

– Jocelyn, am nevoie de tine.

Jace îşi băgă capul în bucătărie, cu sprîncenele ridicate întrebător, privind spre maică-sa.

– Houston şi soţia ta vor să asculte *Aria clopoţeilor.*

Jace zîmbi.

– Bună alegere. Îşi privi mama. Unde-l găsesc?

– În valiza mea.

Jace îşi dădu fiul, pe care-l ţinuse în braţe, în grija tatălui său şi, peste cîteva minute, reveni cu un flaut. Nellie îl privi, uimită, în această nouă postură, de instrumentist. Jace duse flautul la gură, acompaniindu-şi discret mama.

Aria clopoţeilor – menită să valorifice la maximum întinderea şi tehnica vocii unei soprane de coloratură – începe lent – fără cuvinte – doar o cascadă de sunete. Aşa începu, iar sunetele fură emise de o voce avînd o asemenea puritate şi sensibilitate, încît rămîneai uimit. Glasul lui Maddie se

juca cu notele, scotea triluri, le modula pe măsură ce interpreta aria, imitînd clopoţeii şi făcîndu-se ecoul notelor înalte scoase de flautul lui Jace.

Nellie şi Houston se opriră din lucru, iar Tildy, care nu mai auzise, în viaţa ei, o astfel de voce, stătea transfigurată.

În cealaltă cameră se făcuse tăcere, chiar bebeluşii încetaseră să plîngă, în timp ce Maddie se juca cu fiecare notă, prelungind-o sau accentuînd-o, stîrnind ascultătorilor lacrimi de bucurie.

La terminarea ariei, în casă domni o tăcere adîncă, pînă în momentul cînd unul din copiii Tyler, murdar ca un purceluş, privind cu gura căscată spre bucătărie, spuse:

– Blestem, să n-am parte, dac-am auzit vreodată aşa ceva.

Aceste vorbe provocară un hohot general de rîs, toţi adulţii, cu copiii în cîrcă, în braţe sau ţinîndu-i de mînă, se îmbulziră în bucătărie.

– Minunat! exclamă Ring, luîndu-şi soţia în braţe. Niciodată nu te-am auzit cîntînd mai bine.

– Este influenţa dragostei din această casă, şopti ea, aproape de buzele lui.

Toţi erau adunaţi în jurul mesei care gemea de bucate, fiecare bărbat ţinîndu-şi de braţ soţia.

– Asta mă face, oare, atît de fericit? o întrebă Jace pe Nellie, trăgînd-o aproape de el, cu un braţ, în timp ce cu celălalt îşi ţinea feciorul. Toată dragostea din această casă?

– Da, răspunse Nellie, avînd lacrimi în ochi. Nu mi-am închipuit vreodată că voi cunoaşte atîta dragoste şi voi fi atît de fericită. Nu ştiam că există atîta fericire.

Jace o sărută.

– Hei! spuse Kane cu voce tare. Dacă sîntem atît de fericiţi, de ce toată lumea plînge? Maddie, ştii vreun cîntec adevărat? Ce spui de *Half a Penny, Half a Bushel*. Sau *Ring Tailed Ringating?*

– Kane, rosti Houston, ferm, mă îndoiesc foarte mult că cineva, de talia lui Maddie, ştie...

Se întrerupse brusc cînd Maddie izbucni, cu accente crescendo, într-un cîntec demn de orice cîntăreţ de bar; rîzînd, toată lumea începu să cînte împreună cu ea.

– Nu-i o cîntăreaţă prea rea, la urma urmei, îi spuse Kane, soţiei lui.

Nellie, care cînta şi ea, îşi privi soţul, cu fiul lor în braţe, apoi pe ceilalţi din jurul ei. Era un spectacol insolit, să o vadă pe dichisita ei soră, ţinîndu-se mereu agăţată de veşnic murdarul ei bărbat, dar se părea că Terel îl adoră, ca şi pe copii, dealtfel. Nellie îşi privi tatăl luîndu-şi pe după umeri soţia lui cea durdulie, care tocmai coborîse de la etaj, ca să fie împreună cu toată lumea. În urechi îi scînteiau cerceii cu diamante pe care-i primise cadou de Crăciun, de la el, iar Nellie ştia că facturile ei pentru îmbrăcăminte, doar din acea lună, făceau ca, prin comparaţie, cheltuielile anterioare ale lui Terel să

pară ca şi inexistente. Dar niciodată nu-l văzuse pe tatăl ei atît de fericit.

Nellie îi strînse mîna lui Jace şi se lipi de el.

– Sînt cea mai fericită fiinţă de pe Pămînt, rosti ea, încet, iar el o sărută.

Bucătăria

Berni suspină, cu ochii plini de lacrimi, apoi îi aruncă Paulinei o privire jenată.

– Sînt foarte fericită pentru ea. Merita să aibă parte şi de bucurii în viaţă.

– Ai făcut fericită pe toată lumea, spuse Pauline, ridicîndu-se şi părăsind încăperea.

– Cred că da, confirmă, mîndră, Berni, în timp ce o urma. Deşi doream ca Terel să înveţe şi puţină smerenie.

– N-ai crezut, cu adevărat, că va spăla şi călca, nu-i aşa? Sau ai crezut?

– Nici în ruptul capului!

Se priviră una pe cealaltă şi începură să rîdă.

– În regulă, spuse Berni, acum merg în Rai, nu?

– Nu chiar.

– Dar am crezut...

– Nu te-ai achitat, încă, de toate datoriile.

– Ce datorii?

– Acelea prilejuite de viaţa excesiv de egoistă pe care ai dus-o pe Pămînt.

– Am ajutat-o pe Nellie.

– Da, ai făcut-o. Acesta a fost primul stagiu pe care l-ai promovat foarte, foarte bine, mai trebuie însă să încerci şi unele experienţe prin care trec alte femei pe Pămînt.

– Ca de pildă, ce? întrebă Berni, cu suspiciune. Nu trebuie să devin o atletă, sper. Să alerg? Să fac ascensiuni, genul ăsta de lucruri?

– Nu, nimic de felul ăsta, doar lucruri obişnuite, feminine.

Berni nu era sigură că înţelegea ce vrea să spună Pauline. I se părea că experimentase pe Pămînt tot ce ar fi putut s-o pună la încercare pe o femeie. Ce mai era?

– Despre ce este vorba?

Pauline se opri şi o privi cu seriozitate.

– Este ceva ce ar fi mai bine să-ţi explic. Sînt mai multe niveluri în *Bucătărie*. Unele sînt agreabile, altele sînt mai puţin... agreabile. *Nivelul Unu,* în care ai fost tu, are rolul să te familiarizeze cu *Bucătăria* şi să atenueze şocul morţii. *Nivelul Doi* este...

– Este ce? întrebă Berni.

– *Nivelul Doi* te face să te implici serios în executarea foarte corectă a sarcinii tale – adică, vreau să spun, a sarcinii tale de pe Pămînt.

– Trebuie să înţeleg că voi fi, din nou, zîna bună a cuiva? Se gîndi un moment şi adăugă: N-a fost prea rău. De fapt, a fost chiar distractiv.

– Mă bucur că gîndeşti aşa, pentru că va fi nevoie s-o faci iarăşi – numai că, a doua oară, treaba are un caracter de urgenţă mai pronunţat.

– Vrei să spui că există o limită de timp?

– Nu, nu chiar. Doar că majoritatea candidaţilor sînt, într-un fel, nerăbdători să părăsească *Nivelul Doi.*

Ceaţa din faţa lor se risipi şi Berni văzu o tăbliţă indicatoare.

– Ca şi înainte, spuse Pauline, trebuie să alegi o cameră în care să aştepţi.

După ce înaintară cîţiva paşi, Berni fu în măsură să citească tăbliţa.

– Nu, protestă ea şi se întoarse brusc.

Pauline o reţinu.

– Trebuie să alegi.

– Nu pot. Berni îşi îngropă faţa în palme. Toate sînt prea oribile. Nu pot să merg direct în Iad şi să ard în focul veşnic?

– Mă tem că asta-i calea cea mai uşoară de rezolvare. Cît ai fost pe Pămînt, nu ai meritat să dobîndeşti un loc în Rai, acum trebuie să suferi cum au suferit şi celelalte femei.

Pauline o răsuci pe Berni, obligînd-o să privească tăbliţa cu pricina.

– Trebuie să alegi.

Berni făcu un efort să-şi deschidă ochii şi citi:

1. O călătorie de traversare a Americii într-o ma-

şină sport, cu trei copii şi un cîine.

2. Să faci o excursie cu rucsacul şi să dormi în acelaşi cort cu copiii tăi vitregi.

3. Vizionarea unui program TV care transmite douăzeci şi patru de ore pe zi numai informaţii referitoare la fluctuaţiile valorice ale poliţelor de asigurare.

4. Să tîrguieşti articole de îmbrăcăminte, însoţită de un bărbat.

– Să-ţi cumperi haine, însoţită de un bărbat? murmură Berni, îngrozită.

– Este mai groaznic decît îţi închipui, spuse Pauline. Înainte de a pleca de acasă, te pune să-i spui exact ce vrei să cumperi, ce culoare, ce model, din ce material. În magazin stă cu braţele încrucişate, se uită urît la tine şi, din cînd în cînd, îşi consultă ceasul. Uneori trebuie să-l însoţeşti să-şi facă propriile cumpărături. Cauţi, în două sute şaptezeci şi unu de magazine, o pereche de pantofi anume şi cînd, în sfîrşit, îi găseşti, el spune că o cusătură de la un bombeu e cu cinci milimetri prea lungă.

Faţa lui Berni îşi pierdu orice urmă de culoare cînd se apucă să citească în continuare:

5. Să ţii regim de slăbire, în timp ce creşti trei fiice aflate la vîrsta adolescenţei.

6. Acasă cu opt copii bolnavi – sau un soţ bolnav.

7. Să conduci o maşină, avînd ca pasager un bărbat care ţipă şi se vaită fără întrerupere.

8. Să rămîi blocată în lift, cu fosta nevastă a soţului tău.

9. Să ai un bărbat pensionar, care vrea să-ţi petreci fiecare minut cu el.

10. Să ai un patron care, în permanenţă, te hărţuieşte sexual.

– Nu, continuă Berni să protesteze, deşi ştia că nu are o altă posibilitate de alegere. Ridică o mînă tremurătoare şi indică un anume punct din lista de opţiuni. Scoate-mă repede de aici, îi spuse Paulinei înainte ca ceaţa să se risipească şi să dezvăluie oroarea pe care tocmai o alesese.

Sfîrşit